

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 55
27 de març de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 29, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre el transport sanitari (tram. 300-00148/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives (tram. 300-00153/10) p. 8

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 212-00004/10 i 212-00007/10) p. 13

Procediments

acumulats relatius a l'elecció de membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00012/10 a 284-00018/10) p. 30

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 302-00138/10) p. 31

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00139/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari (tram. 302-00140/10) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'esborrany del decret de plantilles i de provisió de places de docents (tram. 302-00137/10) p. 53

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins (tram. 302-00134/10) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut (tram. 302-00135/10) p. 69

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut i el futur del sistema sanitari públic (tram. 302-00136/10) p. 77

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Interpellació

al Govern sobre el transport sanitari (tram. 300-00148/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el transport sanitari, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, bon dia, senyores i senyors diputats... Bé, avui volfem parlar, senyor conseller, de transport sanitari. Aquesta interpellació, més enllà del context al qual em referiré, també és fruit de les darreres intervencions del Govern a la Comissió de Salut, a les dues darreres comissions de Salut. Per una banda, el senyor Padrosa i el senyor Bonet ens van venir a exposar el balanç i la realitat de l'atenció continuada i urgent, i per altra banda, el senyor conseller, la setmana passada tot just, ens va vindre a presentar el balanç del 2013.

Fruit d'aquestes intervencions ens van quedar uns interrogants sense resposta, molt específics, de transport sanitari, que potser el context més ampli de les compareixences no va permetre la resposta, però el cert és que per nosaltres aquests interrogants eren molt importants. Deixin-me dir-ne dos; al llarg de la meua intervenció en posaré algun més damunt la taula.

El primer. Ens va sorprendre que es parlés des de la conselleria del temps de resposta del transport sanitari urgent de vint minuts, les isòcrones de resposta. Sempre, fins ara, amb el concurs anterior i encara avui vigent, es parlava d'una mitjana de deu minuts.

Una altra qüestió, un tema que no se'ns va saber respondre per part del màxim responsable del SEM ni del senyor Padrosa era el tema de l'habilitació dels treballadors del transport sanitari per tenir el TES, la titulació de tècnic en emergències sanitàries, fruit de l'aplicació del Reial decret 836/2012.

Alhora, també, aquests interrogants, aquestes qüestions s'emmarquen en la imminent publicació del concurs, del nou concurs del transport sanitari. Parlem, doncs, avui de transport sanitari, una de les portes d'entrada al sistema de salut i un recurs sanitari que està salvant cada dia vides al nostre país.

Permetin-me una breu retrospectiva, dos minuts. Recordar que a la dècada dels noranta el transport sanitari a Catalunya estava prestat per Creu Roja, a través de voluntaris que complien la prestació social substitutòria. L'any 2000, amb el finiment d'aquesta prestació i, per tant, d'aquest cos de voluntaris que tenia Creu Roja, es va fer el primer concurs de transport sanitari a Catalunya. Hem de reconèixer que es va fer amb molts interrogants: no se sabia l'abast de l'activitat, ni de transport sanitari ni de transport programat; no es tenien dades dels serveis que es feien; com deia, a més a més d'aquesta manca d'informació també hi havia dèficits importants de professionalització del sector i, fins i tot, de capacització dels treballadors.

Aquest primer concurs, ho hem de recordar, va provocar nombroses incidències, nombrosos retards, moltes notícies diàries als setmanals d'incidències de retards i, fins i tot, de morts evitables a la carretera, i tots els grups van arribar a la conclusió, crec jo, que el problema de fons eren tres en aquest concurs, no?: que els recursos efectius o mitjans mòbils i humans que realitzaven transport sanitari urgent i transport sanitari no urgent eren emprats de manera indistinta per fer un servei o l'altre; segona qüestió, que l'activació del transport sanitari urgent es feia a través de les empreses concessionàries, per la qual cosa no es tenia la informació de temps adient i fiable, i alhora tampoc es tenia informació fiable de la localització dels vehicles al territori que feien transport sanitari urgent. Per tant, el dèficit més important sobretot el tenia en aquell moment el transport sanitari urgent.

Amb la voluntat de revertir aquesta situació es va fer el segon concurs de transport sanitari a Catalunya l'any 2006, que va significar l'aplicació d'un nou model de transport sanitari, que bàsicament es basava en la separació dels efectius que es dedicaven a transport sanitari urgent i transport sanitari no urgent, amb la definició d'un mapa territorial de bases, d'ambulàncies, desplegades a tot Catalunya, amb unes isòcrones de deu minuts per donar resposta a les emergències; es va crear la central de coordinació del transport sanitari urgent a través del SEM, i es van geolocalitzar tots els vehicles que feien transport sanitari urgent. Va significar un canvi molt important en el servei, que va incrementar fins avui, hem de dir, la valoració del transport sanitari, sobretot l'urgent.

Avui estem, doncs, davant del tercer concurs de transport sanitari que es farà al nostre país. Nosaltres creiem que és una oportunitat per continuar avançant qualitativament, alhora que també hem de reconèixer que hi ha una amenaça, que són les retallades pressupostàries. Avui no m'allargaré amb aquest tema, perquè no és objecte de la interpellació, tot i que no podem deixar de constatar la reducció de tarifes que es va fer l'any 2011, d'un 2 per cent, i la reducció de tarifes d'un 4,6 per cent el 2013, i la reducció també de l'ac-

tivitat d'un 6 per cent l'any 2011, i també la davallada d'ocupació que significaven aquestes retallades, que es quantifica al voltant de set-cents treballadors que estaven treballant al sector i que avui estan a l'atur o no hi treballen. Però mirem-ho com una oportunitat, com deia, per parlar d'allò que hem de garantir, d'allò que podem millorar. Per això li volíem comentar al senyor conseller algunes qüestions.

Primera. Mantindrà el model de separació de recursos i d'imatge corporativa diferenciada per al transport sanitari urgent del transport sanitari no urgent? Mantindrà el pressupost de 214 milions d'euros amb les mateixes hores de cobertura que tenim aquest any 2014, amb els mateixos mitjans, amb els mateixos recursos i efectius?

Segona qüestió. Hem parlat del model de transport sanitari urgent, que és potser el que els ciutadans requereix i valorem més la seva immediatesa i la seva capacitat de resposta. Mantindrà el mapa de bases, de 260 bases arreu del territori de Catalunya, que garanteixen aquest temps de resposta, que estan pensades per garantir aquest temps de resposta entre deu i quinze minuts per a tots els ciutadans? Per contextualitzar, Alemanya està amb un temps de resposta de dotze; la Gran Bretanya, de vuit... –no li parlo ja de Dinamarca, de cinc, eh? Creiem que l'objectiu seria mantenir aquest temps de resposta.

Els efectius de suport vital avançat. Tenim una preocupació que els experts del seu departament no ens van contestar, que no sé si vostè podrà fer-ho, però que jo deixo damunt la taula, que és que tot i que l'activitat ha baixat de mitjana, eh?, un 5 per cent, fruit bàsicament que s'han perdut aproximadament unes quaranta-quatre ambulàncies i unes nou-centes hores diàries de cobriment de transport sanitari urgent, el que ens preocupa és que hagi baixat un 12 per cent el suport vital avançat, eh? La mitjana és un 5, però el suport vital avançat, inclòs l'aeri, ha baixat un 12 per cent, quan els codis ictus i els traumes funcionen... Per tant, voldríem saber una mica quina valoració en fa, d'això. No ho dic com a negatiu ni com a positiu, però és una dada que ens ha sobtat, aquesta baixada tan important del transport vital avançat, que és aquell que dona en aquest cas la resposta quan hi ha risc vital, eh?, de vida de les persones.

Tercera qüestió: transport sanitari no urgent. Establirem una garantia de temps de resposta, com existia al concurs anterior, diferenciant els programats dels no programats?

Una altra qüestió: la convivència de malalts dintre de transports sanitaris col·lectius, que cada vegada són més nombrosos, de diferents patologies molt diferenciades. Ens diuen els professionals, sobretot els metges, l'impacte psicològic i d'estrès que provoca que en un mateix transport sanitari col·lectiu, amb uns recorreguts que duren hores pel territori, doncs, convivin malalts amb patologies relacionades amb la rehabilitació amb altres molt deteriorats físicament. En el seu dia es va regular el tema dels infecciosos al transport sanitari no urgent; voldríem saber si també pensem

avançar en aquesta línia qualitativa, com deia, del sistema.

Tercera qüestió del transport sanitari no urgent. Tenen en marxa un concurs per a la creació d'una plataforma per a la gestió del transport sanitari no urgent a través del SEM, per un valor de 300.000 euros, si no ho recordo malament, aquesta plataforma informàtica. Voldria que ens expliqués una mica quin model pensen implantar a través del SEM per a la gestió d'aquest transport sanitari secundari, bàsicament perquè... Recordem la situació anterior del transport sanitari urgent, com s'activava, eh? Rebia la trucada el SEM, trucava a les empreses, les empreses activaven..., no teníem geolocalitzador, no podíem comprovar el temps de resposta... Voldríem saber si hem après, suposo, d'aquesta situació anterior i, per tant, la gestió del transport sanitari urgent no significarà un retard, sinó que significaria una millora. Voldríem saber com va això.

Quarta qüestió i última: els treballadors, senyor conseller. Sabem que el nou concurs ha de garantir la subrogació del personal i el manteniment de les condicions i del lloc de treball. Ara bé, tenim un interrogant que és fruit, com deia al principi de la meua intervenció, del Reial decret 836/2012, de 25 de maig del 2012, que encarregava a les comunitats autònomes un procediment per habilitar els professionals que no tenen el títol de TES –tècnic en emergències sanitàries–, que és el que es demana avui per treballar al sector, però que sí que tenen experiència en el sector –he de recordar als senyors diputats que aquest TES és molt recent, eh? I donava llavors, l'any 2012, el juny del 2012, dos mesos a les comunitats autònomes per regular aquesta habilitació. La Comunitat Autònoma de Catalunya no ha fet aquesta habilitació; per tant, en aquest sentit estem una mica en fals.

Les dades, per contextualitzar: aproximadament 4.600 treballadors del sector, dels quals quatre mil no tenen aquest TES. Per què? Perquè el que tenen el 90 per cent és el TTS, que és el títol que teníem anteriorment a Catalunya, quan no existia aquest títol d'abast estatal. Vostès tenen pendent de fer de manera urgent –perquè el concurs és ja, eh?– algun mecanisme per habilitar aquests professionals? Aprofitarem aquest TTS, aquest títol propi de Catalunya que tenen la majoria de treballadors del sector?

I, per últim, senyor conseller, també en l'àmbit dels treballadors i les relacions laborals, el concurs entenem que hauria de fer els esforços per garantir –el concurs i l'adjudicació– el manteniment del conveni laboral català del transport sanitari, i també el marc laboral català, bàsicament perquè tenim alguna experiència..., sí que és menor, però sabem d'empreses, en aplicació de la reforma laboral, que decideixen despenjar-se, per tant..., es despenegen del conveni català, passen al conveni espanyol del sector, que és molt, molt diferent. Per tant, entenem que s'hauria de definir també en aquest concurs el concepte...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...—acabo, senyora presidenta—, de baixa temerària, per evitar, eh?, que determinades adjudicacions a la baixa perjudiquessin en aquest cas de manera indirecta, també, el col·lectiu dels treballadors.

Moltes gràcies, senyora presidenta... Hi ha algun tema menor que en tot cas continuarem a la segona part, i agraïm al senyor conseller les respostes als interrogants, que sé que han sigut molts, però crec que ens poden ajudar, contribuir a aclarir...

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, jo, encantat d'ampliar-li una miqueta més tot allò que en l'àmbit de la Comissió de Salut..., i no solament en l'àmbit de la Comissió de Salut, sinó en el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, on es va aprovar per part de tots els seus membres la proposta de contractació de serveis de transport sanitari a Catalunya, és a dir, les bases amb què es manegaria aquest concurs.

Bé, deixi'm primer que digui que el model d'emergències mèdiques que hi ha al nostre país és un model exemplar des del punt de vista dels seus resultats, de la seva eficiència i de la seva valoració pels mateixos ciutadans. Per tant, crec que estem amb l'obligació tots de, una cosa que hem anat desplegant al llarg dels anys, no solament que es mantingui, sinó que progressi des del punt de vista dels seus resultats, i també des del punt de vista de la seva eficiència.

Aquest és un model que, com diu molt bé, de fet es consolida en el concurs del 2006, concurs del 2006 que, per raons de protecció —precisament el que em demana— de la situació dels professionals que hi treballaven, va ser prorrogat dos anys més, per evitar les conseqüències que podien tenir els primers ajustos del 2010 respecte al pressupost de transport sanitari. I aquest model continua sent un model per a nosaltres, que, fruit de l'experiència de vuit anys, doncs, no ha de ser reformat, sinó que, en tot cas, s'hi han d'afegir coses que la mateixa experiència ens ha permès veure.

Quan vostè ens parla del model, a nosaltres..., evidentment, el model continuarà sent el model vigent. És un model de separació entre el transport sanitari urgent i el transport sanitari no urgent; crec que això ha donat una mostra d'una eficàcia i eficiència més que notables. Dins d'aquest model, sí que aquesta integralitat d'aquesta prestació sanitària, que és prestació del catàleg públic, aquest model integral necessita un pas més de coordinació integral —reiterant l'adjectiu— i, com sempre dèiem, millorar l'eficiència dels recursos i millorar la satisfacció de l'usuari.

Una de les qüestions que vam presentar en el seu moment al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, i suposo que també al president de SEMSA i

director del Servei Català de la Salut i al director de SEMSA els ho vam plantejar, seria avançar en la centralització de la prescripció. Una cosa és la prescripció lliure i que qui ho decideix mou l'ambulància; una altra és que aquesta prescripció tingui algun aval de caràcter centralitzat. D'aquesta manera caldria identificar i validar prescriptors; no tothom pot demanar una ambulància; aquest transport sanitari necessita un criteri absolutament..., que sigui sanitari i necessari des del punt de vista sanitari. Per tant, això significaria unificar registres de peticions de transport sanitari, i tot això amb l'efecte d'una supervisió qualitativa —no quantitativa, qualitativa— de les prestacions del transport.

Aquesta coordinació integral, doncs, ens ha de permetre identificar sinergies, adequar la demanda a la disponibilitat de recursos a cada territori, una redistribució territorial adaptada a aquestes necessitats. I, evidentment, amb la millora que demanarem en la resolució dels concursos s'incorpora una major distribució de recursos en suport sanitari al territori; els vehicles d'intervenció ràpida, que seran un element que afegirem amb què anirem més enllà del suport vital avançat, sinó que avançarem en vehicles d'intervenció ràpida, on hi anirà un metge amb un tècnic, que acosten l'atenció del transport..., no és la prioritat acostar, la prioritat a acostar és l'atenció, i el transport és secundari a l'atenció necessària; hem d'anar per aquests passos. Amb això, guanyem rapidesa en l'arribada al lloc, rapidesa a l'hora d'alliberar el recurs, que no ha de traslladar; per tant, com que no ha de traslladar, es pot desplaçar a prestar una altra atenció, aquest vehicle d'intervenció ràpida.

I, en aquest sentit, respecte als recursos, hi insisteixo, que requerirà aquest concurs, és no solament les unitats de suport vital avançat com havíem tingut fins ara, no solament les unitats de suport vital intermedi i no solament les unitats de suport aeri ràpid, que és la gran excepció, sinó que incorporarem incorporació de vehicles d'intervenció ràpida, aquests que deia, que anirien amb un metge i amb un tècnic sanitari.

Dit això, sí que també adequarem en el concurs el màxim possible les necessitats mèdiques del pacient, el recurs de les necessitats mèdiques del pacient. Aquesta diversificació així ens ho permet.

El canvi fonamental és el que en diem «la central de regulació», eh?, la manera de permetre aquesta reordenació dels recursos en funció de l'entorn que canvia, de demanda, en cada moment, en temps real, i donar una major cobertura territorial amb els mateixos efectius.

Dit això, això amb relació a allò que més punyent és per al ciutadà, que és la intervenció ràpida, que no és el transport, eh?, és l'atenció. En les emergències mèdiques, el transport és la segona part; la primera part és l'atenció, i a vegades això ho barregem. No es tracta que arribi una ambulància sinó que es tracta que arribi primer algú que garanteixi l'atenció mèdica i sanitària, la supervivència, per poder ser després transportat. Això ho estem fent i ho farem més encara amb vehicles d'intervenció ràpida.

El transport sanitari adequat des del punt de vista de les característiques del vehicle per transportar un malalt crític és el segon pas en què hem d'actuar d'una manera sincrònica, evidentment, però acostar l'atenció és el primer objectiu; la rapidesa ha de ser en l'atenció, i el transport, un cop estabilitzat el malalt, és el segon element afegit.

Si podem fer les dues coses alhora, que és el que hem fet majoritàriament fins ara, molt bé, però si podem guanyar temps en termes d'atenció amb vehicles ràpids guanyarem temps amb vehicles ràpids anant al transport darrere.

És evident que tota la tecnologia i la innovació que tenim en aquests moments en l'àmbit digital ens ha de millorar per moltes coses. I també una de les coses que avançarem en aquest procés és la integració en aquesta assistència extrahospitalària de la història clínica compartida. Aquest és un element nuclear en aquests moments, que tinguem accés, des d'aquells que fan l'assistència i l'emergència, accés a la història clínica del pacient a través de la història clínica del conjunt del sistema.

Per tant, tots aquests aspectes comporten allò que deiem: per una banda, guanyar eficàcia i eficiència, és a dir, més rapidesa a l'hora d'acostar-nos a l'atenció, al transport adequat des del punt de vista de la «medicalització», entre cometes, de la situació del ciutadà pacient, i, per altra banda, tenir tot un sistema que ens permeti ordenar molt més la demanda i justificar des del punt de vista mèdic i sanitari el transport en tot el seu conjunt.

Dit això, nosaltres, respecte al transport sanitari ordinari, evidentment revisarem en tot cas totes les disfuncions que es poden tenir amb el transport col·lectiu, aquests aspectes que també hem valorat i en què coincidim.

També reafirmar que, d'acord amb el compliment d'una resolució d'aquest Parlament, la licitació sortirà pel mateix import del pressupost de l'any anterior; per tant, no hi haurà cap ajust pressupostari en la partida inicial del concurs, i, per altra banda, tal com ens hi havíem compromès, això significa la subrogació dels treballadors amb les mateixes condicions i drets, subrogació d'obligacions i drets dels treballadors a les empreses que siguin adjudicatàries.

En aquests moments el cens que tenim nosaltres, pel que ens expliquen les empreses que tenen l'adjudicació en aquests moments, és aproximadament de quasi cinc mil treballadors, una mica més dels que havíem censat, en l'últim cens arriba pràcticament a uns cinc mil. I nosaltres creiem que per aquests treballadors, també des del punt de vista de la seva habilitació, establirem els mecanismes més adients, però no serà un condicionant per a nosaltres encara que estiguem en fals. Nosaltres entenem que professionals que porten vuit anys treballant, que ara surti una norma que digui que si no tenen una acreditació determinada no poden fer-ho, ho farem, eh?, ho farem de la forma més adequada, però que això ho posem en la nostra agenda per fer-ho el més ràpid possible, però que no serà cap

condicionant en cap moment perquè ningú no pugui ser adjudicatari per aquesta raó.

Dit això, hi insisteixo, els treballadors tindran les mateixes condicions; serà un condicionant de l'adjudicació, la subrogació, hi insisteixo, amb totes les condicions, i el conveni laboral que sigui d'aplicació en el moment de la subrogació, que en aquests moments sembla que no hi ha conveni col·lectiu perquè no hi ha acord entre les parts.

Però en tot cas insistirem que això sigui així, sempre respectant la llibertat de les parts, que són les empreses i els sindicats, de procurar que les condicions laborals siguin les adequades a l'acord i a l'entesa entre els agents socials, que és pel que toca vetllar-hi, evidentment, nosaltres, perquè això no es traslladi a unes disfuncions en un servei públic motivades per desacords entre les empreses i els treballadors.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller. Bé, de les qüestions que havíem plantejat, vostè ens ha garantit el manteniment del model i la separació dels efectius; ens queda..., ens agradaria un compromís en el manteniment d'aquestes zones de deu minuts de temps de resposta del transport sanitari urgent, bàsicament perquè, com vostè sap, hi ha estudis científics que parlen, no?, de la relació, en temes de parades cardíaques i sobretot de trànsit, entre, en parades cardíaques, arribar els primers vint minuts, que significa una supervivència a l'alta del malalt del 20 per cent, més alta que si s'arriba més tard i s'aplica la recuperació cardíaca *in situ*, i, per altra banda, també ens parlen de la mortalitat en els trànsits, no?, que diuen que, si l'atenció es produeix els primers vint minuts, els experts ens diuen que les víctimes es podrien salvar entre un 10 i un 25 per cent més del que es salven, eh?, perquè el 66 per cent de les morts en trànsit es produeixen en aquests primers vint minuts. Per tant, no és «baladí» parlar d'aquests deu minuts, per la importància que nosaltres donem a aquest temps de resposta. Ens agradaria, com deia, el compromís en aquesta línia.

El tema dels treballadors. Entenc el que vostè diu, que no hi han d'haver, de tenir cap problema; però és que tenim un reial decret que diu que el temps d'experiència el marca el reial decret, de tres a cinc anys al sector, en funció de la categoria laboral, i estem parlant de conductors, estem parlant dels ajudants i estem parlant dels portalliteres.

Hauríem d'establir, com diu el reial decret, un mecanisme per a habilitació. No és complicat, però s'ha de fer; s'ha de fer des de l'any 2012. I, per tant, tenim un concurs imminent i aquí hi ha una certa intranquil·litat al sector, perquè per molt que diguin que hem de garantir la subrogació, també tenim una normativa de rang estatal que diu la titulació que s'ha de te-

nir, o, en el seu defecte, l'habilitació que ha de fer la comunitat autònoma.

Per tant, seria bo que això de manera immediata es pogués resoldre, per treure pressió, incerteses i confusions, potser, fins i tot. Jo crec que el senyor..., els responsables del Govern en aquest àmbit no en són plenament conscients, o si més no quan aquesta diputada els ho va preguntar a la comissió no n'eren plenament conscients, d'això i de la necessitat de la immediata i d'aquest encàrrec que teníem. De fet, jo n'havia parlat a la legislatura passada també amb responsables del seu departament, amb l'IAS llavors, que era qui ho havia de fer; avui l'IAS ha desaparegut. Creiem que és bo que es resolgui això.

Tercera qüestió. A nosaltres ens preocupa molt que aquesta adjudicació, que aquest concurs acabi sent una adjudicació tipus subhasta. No he tingut abans temps de preguntar-li-ho, li ho poso avui damunt la taula, el percentatge de pes que tindran en els criteris de valoració els criteris econòmics. Li recordo els del darrer concurs: en el transport sanitari urgent, el pes dels criteris econòmics era d'un 32 per cent; en el no urgent, d'un 45 per cent. Entenem nosaltres que s'hauria de mantenir per sota del 50 per cent, el pes dels criteris econòmics, perquè, si no, perdríem qualitat, perdríem l'oportunitat de valorar bones pràctiques i perdríem l'oportunitat, també, de valorar l'experiència de les empreses del sector, per tant d'aquells criteris més qualitatius del servei, per tant que no acabi sent una subhasta, és el que li requerim des d'aquí, sinó que els criteris econòmics no sobrepassin en cap dels casos el 50 per cent a l'hora de valorar les ofertes presentades. Perquè, com sap vostè, en aquest sector, no tant a Catalunya, però sobretot a fora de Catalunya i a algunes empreses que operen al territori català, doncs, hi ha algunes males pràctiques que caldria evitar que s'importessin al nostre territori.

Li agraeixo l'explicació, senyor conseller, de la implantació d'aquests VIR, que serien els antics VAM, per entendre'ns; els antics VAM, abans del concurs del 2006, no?; seria aquest tipus de vehicle. En aquell moment es va desestimar perquè es va implantar aquest model del suport vital avançat a les ambulàncies medicalitzades, que ha anat, també, he vist, canviant el percentatge d'ambulàncies intermèdies: abans teníem moltes ambulàncies amb metge i infermera; el 2013, les dades que tenim, han anat pujant les ambulàncies solament amb les infermeres. Aquí és necessària –sé que en són conscients– la formació de les infermeres en aquest àmbit molt específic d'atenció a les urgències. No tenim parer; veurem els resultats, eh?, de l'aplicació d'aquests VIR; en funció del temps de resposta, s'activen dos recursos per comptes d'un sol recurs, però sí que és cert que potser tenim més capacitat d'arribar abans a través d'aquests VIR.

La centralització de la prescripció de les ambulàncies avui es fa per transport sanitari urgent; per tant, entenem que el que plantegen vostès és per al no urgent, eh? Entenem que això pot ajudar a millorar la prescripció; voldríem que no es retardés el temps, perquè sabem tots que en transport sanitari no urgent tenim a vegades recorreguts d'hores, eh?, de pacients. Hi ha

xifres i estudis que diu que tarden dos dies la setmana, amb recorreguts, eh?, pacients de rehabilitació, de diàlisi, que ocupen, dels set dies, dos a fer recorreguts per ser atesos en aquest cas amb diàlisi o amb rehabilitacions a zones allunyades dels centres de salut. Creiem que això s'hauria de valorar. I per això anava lligat també amb aquest tema de la compaginació o la convivència de malalts de diferents tipologies.

Senyor conseller, segurament en tindrem oportunitat de seguir parlant, però acabo amb això per nosaltres fonamental, dos qüestions que avui no han tingut resposta encara: els deu minuts, en temps, eh?, i sobretot –sobretot– el tema de l'habilitació dels professionals, que, si el concurs és immediatament, doncs, ens podem trobar aquí amb un decalatge fruit de l'aplicació d'aquest reial decret que els deia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, bé, jo crec que, en referència a l'eficàcia de la resposta en termes de temps en els pacients crítics, com són els codis que tenim en marxa en aquest país, els resultats donen prou evidència que l'assistència és eficaç en aquest sentit. Cada any anem guanyant supervivència amb l'infart, cada any anem guanyant supervivència amb l'ictus i menys seqüeles, cada any anem guanyant supervivència amb la politraumàtica a les carreteres del nostre país. I sí que és veritat que ha baixat el nombre de moviments d'aquests urgents, però ha baixat precisament perquè ens han baixat els accidents de trànsit, i, per tant, al baixar l'accident de trànsit i ser més lleus els accidents de trànsit, la mobilització d'efectius d'emergències mèdiques és el percentatge més important pel que s'ha vist afectat.

Dit això, hem de continuar progressant, no hem d'estar contents, hem de continuar millorant aquesta supervivència, que és de les més altes d'Europa i de les més altes del món, de totes aquestes assistències, i, per tant, no perquè estiguem dels primers del món hem d'estar satisfets, sinó que hem de continuar avançant per si és possible sempre ser els primers en aquest sentit de les atencions dels riscos vitals.

Dit això, i pel que fa referència al concurs i a l'aspecte que vostè deia de l'habilitació, jo agafo el compromís d'accelerar tot això perquè no sigui un impediment i treure qualsevol neguit als treballadors respecte a això. Per tant, buscarem les mecàniques més ràpides i més àgils i més objectius perquè aquesta habilitació sigui feta amb tota l'eficàcia possible. I li agraeixo la intenció amb què fa aquesta crítica constructiva perquè nosaltres avancem en aquest sentit.

Per altra banda, dir-li, quan es referia abans a contestar-li algunes coses que segurament m'he deixat per contestar..., mantindrem el nombre d'unitats, per descomptat, tal com ens havíem plantejat. Sí que dir-li

que algunes coses per nosaltres seran importants en termes de seguretat de vehicles, i li parlo amb experiència. El que no..., encara tenim la gran majoria de vehicles, per no dir tots..., van com, si em permeten l'expressió, amb el taxista urbà, que va amb el llibret petit per buscar les adreces, eh? Per tant, equipar els vehicles amb sistemes GPS integrats i no superposats, que, a vegades, doncs, per raons que ningú sap el dia següent no hi eren, jo crec que és una de les coses que hem de tenir present; com el canvi automàtic, com tota una sèrie de qüestions que també hem de tenir present; la seguretat dels que hi han dintre, no només la seguretat del que anem a atendre, sinó la seguretat del que és atès un cop a dintre i d'aquells professionals que van dintre dels vehicles. Per tant, aquest també serà un element important a tenir present. També els sistemes de comunicació, que teníem un sistema únic de comunicació ràdio Tetra per a totes les unitats, anirem amb un sistema igual, però sí que incloent-hi tecnologia digital emmarcada a totes les unitats. I això serà un requeriment.

Respecte a una de les coses que sap que jo dic permanentment és que la Llei de contractes de l'Estat no ens serveix per a serveis sanitaris públics, no serveix. Per tant, nosaltres haurem d'aplicar amb el màxim rigor la Llei de contractes de l'Estat amb el pes que dona a cada una de les qüestions. Sap que nosaltres hem debatut en aquest Parlament i estem intentant buscar una solució on l'experiència en aquell mateix servei i en aquell mateix lloc tingui un pes, on els paràmetres no econòmics no siguin els determinants. Aquí ho hem parlat, estem emmarcats a això, haurem d'aplicar la Llei de contractes de l'Estat intentant que pesin molt més, dins del que permeti la llei, els factors qualitatius i no els econòmics, però estem marcats per això, estem marcats per això perquè assisteix a totes les empreses que es presentin en aquest concurs el dret que sigui aplicada la Llei de contractes de l'Estat amb el màxim rigor. Hi insisteixo, nosaltres a l'hora de fer les proporcions, les farem amb el màxim marc que ens permeti la llei de valorar els elements qualitatius, l'experiència i el *training* i en aquests serveis.

Per tant, tenim aquesta limitació, no tenint una llei..., jo entenc que la Llei de contractes de l'Estat és una llei que està feta perquè l'Administració contracti béns i serveis, però no està perquè l'Administració contracti béns i serveis per prestar als ciutadans. Crec que són dues coses diferents. La Llei de contractes de l'Estat tots sabem per què surt, com apareix i en quin moment, però això no és la llei que ens permeti a nosaltres tenir els instruments necessaris i oportuns per fer les adjudicacions amb base en més elements qualitatius que elements econòmics.

Per tant, dit això, evidentment, la llei també comporta la regulació del que serien les baixes temeràries i, per tant, en aquest sentit, hem d'estar segurs que no hi hauran aspectes que, en tot cas, vulnerin aquesta llei. Sí que portarem la llei, la seva aplicació, al màxim extrem perquè els elements qualitatius siguin els que pesin al més possible en aquest context de prestació de serveis públics als ciutadans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives.

Interpellació

al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives (tram. 300-00153/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula per exposar la interpellació el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, primer de tot vull mostrar el meu condol i la meva solidaritat a les famílies dels meus conveïns del Vendrell que han patit aquest sinistre la passada matinada.

I, bé, entro tot seguit a parlar sobre aquesta interpellació, a fer-li al senyor conseller la interpellació respecte a aquestes mesures que pensen prendre per mantenir l'ordre públic i la seguretat ciutadana i també la capacitat plena de les institucions de govern en cas que es produeixin les mobilitzacions massives que algunes organitzacions sembla que anuncien per a enguany.

Miri, conseller, la veritat és que estem preocupats, vostè potser no ho estigui, potser el seu Govern no ho estigui, però des del Grup Parlamentari de Ciutadans li hem de dir que estem preocupats pel que pugui passar, per la capacitat que es pugui tenir de control i fins i tot per la voluntat que en un moment donat es vulgui tenir per controlar. I per què estem preocupats? Doncs, miri, fa disset mesos ara, l'octubre de 2012, el seu antecessor, el conseller Puig, en el primer congrés del sindicat de comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra va deixar clar que, en cas de conflicte, els mossos estaran al servei de la Generalitat. És veritat que hi ha una dependència funcional claríssima dels mossos de la Generalitat de Catalunya. Però, és clar, el senyor Puig plantejava un escenari de conflicte, un escenari de conflicte que deia que hi haurà gent que vulgui contraposar una legalitat jurídica a una legalitat democràtica. Això ho recollien en el seu dia els diaris, entre ells, *El País*.

Vostè també pensa que hi pot haver democràcia al marge de la llei? Perquè, miri, hi pot haver lleis sense democràcia, n'hem tingut exemples al llarg de la història, però estem segurs que no hi pot haver democràcia al marge de les lleis democràtiques. Vostè o algú del seu Govern pensen que la Constitució espanyola o bé l'Estatut d'autonomia de Catalunya no són lleis fonamentals i democràtiques? O potser l'escenari és que Espanya no és un país democràtic? Pensa vostè que, en el cas que ens ocupa democràcia i llei no van de la mà? Llei, conseller, qualsevol llei que estigui vigent i sigui conforme a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya. Perquè el seu antecessor i company de govern,

el senyor Puig, ha dit que hi pot haver democràcia per damunt de la llei, una mena de *porque yo lo valgo*. És un membre del Govern d'un partit que està en el poder a la Generalitat de Catalunya des de fa més d'un quart de segle, ha estat el partit que més temps ha estat al govern. És una espècie d'home d'estat que veu possible destruir l'Estat des de l'Estat i que pensa que la democràcia i l'estat de dret no cal que vagin de la mà. Vostè també ho pensa, conseller?

Miri, el senyor Puig va dir que la policia de Catalunya estarà al servei de la Generalitat en cas que es produeixin ordres contradictòries del Govern de la Generalitat respecte a altres ordres del Govern central, i ho va fer, ho repeteixo, davant del sindicat de comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra. El conseller Puig parlava de conflicte alhora que encoratjava el conflicte plantejant un xoc de legitimitats inexistent. Ho va fer davant dels responsables de mantenir la seguretat ciutadana, dels comandaments d'un cos policial que forma part de les forces i cossos de seguretat de l'Estat i que estan obligats per llei democràtica a complir i fer complir en tot moment la Constitució, l'Estatut d'autonomia i la legislació vigent. En resum, de defensar els drets de tots els ciutadans de Catalunya. Nosaltres estem preocupats.

Hi insisteixo, conseller, des del Govern, qualsevol govern democràtic, la democràcia passa només per respectar, complir i fer complir la llei. El Govern de la Generalitat està obligat a governar en benefici de tots respectant la democràcia, és a dir, la llei. La pregunta és clara: vostè i el Govern del qual forma part estarà amb la democràcia, amb la llei, o contra la llei, contra l'Estat legítim i democràtic? Perquè el xoc de legitimitats que planteja o que es planteja des del seu Govern és fals. Val que ho digui l'Assemblea, val que ho digui Esquerra, fins i tot potser valdria que ho digués Iniciativa, però no val que s'ho cregui i que ho defensï un govern legítim, perquè, si ho fa, si se situa al marge de la llei, contra la llei i contra l'estat del qual forma part, perd tota legitimitat.

Però també li he de dir que veiem amb preocupació que sembla que no els preocupi, i ja li ho he dit, a nosaltres sí que ens preocupa, sí que ens preocupa que es deslegitimïn les institucions democràtiques i que s'instrumentalitzin al marge de la democràcia, amb formes i plantejaments fins i tot, en alguns moments, que arriben a poder-se considerar com a subversius. En aquesta cambra hi ha grups que s'hi poden sentir còmodes, sembla que fins i tot el grup que dona suport al seu Govern s'hi pot trobar còmode, crec que no tot el grup, però una part del grup potser sí. La meua pregunta: i vostè, conseller, s'hi troba còmode? El preocupa poder-se deslegitimar? El preocupa que es trenqui el marc de convivència que són les lleis democràtiques, l'Estatut d'autonomia i la Constitució espanyola? Pensa, com sembla que pensen alguns membres del seu Govern, que val tot?

Miri, el 13 de febrer, el portaveu del seu Govern, el senyor Homs, va dir: «Si el debat es tanca en fals, es pot acabar en una situació com la que viu Ucraïna en aquests moments.» Quina informació tenia el Govern per fer aquesta afirmació? Informació contrastada

o cridar el mal temps vejam si arriba la tempesta, la tempesta perfecta? Un Kiev a la catalana, és aquest un pas possible en l'estratègia del Govern? Espero que no, conseller. Fa mesos que des de Ciutadans denunciem un fet inqüestionable: el desafiament separatista del seu Govern està trencant la cohesió i la convivència entre els catalans i també entre molts catalans i la resta dels espanyols. Ha quedat clar, perquè ho han deixat clar, que segueixen una estratègia de com pitjor, millor –com pitjor, millor–, i no anem ni anirem a millor amb la seva acció de govern o, en aquest cas, potser de desgovern.

Miri, el senyor Homs també va defensar la socialització del dolor, va deixar clara l'estratègia, aquest «com pitjor, millor». Ho sabia això, conseller? Sabia que el senyor Homs va definir aquesta estratègia davant de quadres de Convergència Democràtica? Potser no, perquè no és del seu partit, però és el portaveu del seu Govern. Si ho sabia, hi està d'acord? Creu que per tal d'aconseguir els objectius que, en paraules del senyor Homs, Catalunya s'ha marcat com a país, el millor és socialitzar el dolor? És a dir, retallar els ingressos als funcionaris, no pagar el que toca i quan toca a les farmàcies, retallar de valent en sanitat i educació, retallar en ajuts a famílies sense recursos, en beques menjador, en ajuts a les persones dependents, a les entitats del tercer sector. L'enemic exterior ens ofega, ens fa patir, és això, senyor conseller, el plantejament? Perquè, mirin, ja no cola; de fet, han començat a canviar el seu discurs; fins fa poc només era una qüestió econòmica, ara ja comencen a parlar de la dignitat de Catalunya. Amb una política indigna per part del seu Govern els catalanes no guanyarem dignitat, alguns poden ser més independentistes, altres més indignats, però aquesta estratègia de fer la pitjor política, la política antisocial per revifar el conflicte, per guanyar adeptes a la causa del separatisme, aquest que s'ha declarat únic objectiu d'aquest Govern, no ens fa més dignes al conjunt dels catalans.

És una política indigna d'un govern que pot perdre la dignitat, que pot esdevenir indigne. De moment li repeteixo la pregunta: vostè i el Govern de què forma part estarà amb la democràcia, amb la llei, amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, amb la Constitució, o contra la llei, contra l'Estat legítim i democràtic? Violentaran la legitimitat democràtica, la que dona el respecte al marc de l'estat de dret?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la veritat és que del tot de les seves intervencions precedents, tant en comissió com en aquest hemicicle, m'esperava un altre tipus d'interpel·lació, perquè si bé el tot ha estat, com s'escau i com és marc de la casa de vostè, suau, jo crec que el contin-

gut del que ha dit està bastant fora de lloc. I vostè m'interpellava en un sentit fent dir a membres del Govern allò que no han dit i fent algunes consideracions que en cap cas –en cap cas– puc compartir. És evident la distància que hi ha entre el grup parlamentari que vostè representa i el Govern que en aquest moment jo represento i el grup parlamentari o grups parlamentaris que li donen suport.

I em remeto als fets, que jo crec que és el més substantiu, perquè vostè, doncs, intenta moltes vegades fer dir al Govern allò que, certament, no ha dit i, sobretot, pressuposar un munt de qüestions que en cap cas el Govern ha considerat. De cap manera –i em sembla que encara ahir, en el torn d'intervenció del mateix president de la Generalitat..., però no només ahir, sinó que podríem trobar mantes expressions en aquest sentit–, en cap moment, el Govern de la Generalitat s'ha plantejat, doncs, fer una consulta, que és una qüestió democràtica –i jo els convido també a llegir la totalitat de la sentència del Tribunal Constitucional, el pronunciament de just abans d'ahir–, en cap moment, s'ha plantejat fer-la al marge o sense l'empara de la legalitat. Ho va recordar el president de la Generalitat en el torn de preguntes ahir mateix, ho han recordat tots els consellers d'aquest Govern, el mateix portaveu del Govern, el conseller Homs, i ho reitero jo en aquest sentit.

I vostè em diu, escolti, diu: «Però vostès, què estan?, amb la democràcia» –no sé en quins termes ho ha plantejat exactament– «o amb la legalitat?» Doncs, amb les dues coses, però acceptin-me –i aquest és un parlament; si no, negaríem la funció d'aquest– que la legalitat, u, és interpretable, i la prova, les mateixes sentències del Constitucional, i dos, és modificable –i dos, és modificable. Per tant, en cap moment –i això jo vull que quedi meridianament clar– el Govern de la Generalitat, ni per boca de cap dels seus membres, s'ha plantejat la possibilitat d'avançar en un dret, com és el dret a decidir, en la possibilitat de ser consultats, que és emparable perfectament en el marc legal, i això és la tesi que defensa el Govern, i no només el Govern, sinó grups parlamentaris de signe ben diferent..., doncs, creiem que aquest és el camí.

I a partir d'aquí, home, em remeto una mica als fets d'allò que s'ha esdevingut. El títol de la interpellació que vostè proposa... «Escolti, com garantiran l'ordre públic, la seguretat ciutadana i la capacitat plena de les institucions, si es produeixen mobilitzacions massives?» –ho dic per referir-me una mica, doncs, al que era el títol mateix de la interpellació. Doncs, home, preveu fer-ho com ho ha anat fent fins ara. I vostè esmentava algunes institucions, com l'Assemblea Nacional de Catalunya, que tenen el seu full de ruta; el Govern, evidentment, doncs, té la concepció de tot el que ha de ser el procés del dret a decidir... El convidaria a pensar una mica quina ha estat l'evolució, doncs, de les expressions, de les manifestacions, de les grans mobilitzacions –perquè vostè parla de «mobilitzacions massives»–, de quina ha estat la manera de procedir. I, home, permeti'm que posi en valor una qüestió que és substantiva, i que en aquesta, com a mínim, sí que crec que podríem estar d'acord tots els aquí presents: que les manifestacions més massives que hi ha hagut en aquest

país, que precisament –i preguntis potser per què– han estat relacionades amb el dret a decidir, en un ventall ampli, eh?, perquè el dret a decidir no equival necessàriament a independència, sinó que hi ha moltes persones que creuen, doncs, que el dret a decidir és senzillament el dret que tenim com a poble a ser consultats, i uns optaran per la independència, els altres poden optar per la confederació, per la federació o pel que sigui, però en qualsevol cas el dret a decidir, les manifestacions més importants que hi han hagut s'han desenvolupat en el més estricte civisme. I això ha estat així perquè hi ha una voluntat, doncs, d'aquestes persones que hi han participat, dels organitzadors mateixos, i també, evidentment, una voluntat –i aquesta sí que l'expresso– per part del Govern de la Generalitat en allò que fa referència a l'àmbit de la seguretat ciutadana, de l'ordre públic i de garantir aquest bon funcionament de les institucions, que això fos així.

I això ho hem fet així, doncs, perquè quan hi ha hagut aquests esdeveniments hem fet allò que esqueia i continuarem, en el futur, si és això el que em demana, fent allò que escau, que és parlar amb els organitzadors d'aquestes mobilitzacions quan s'escaigui i, quan arribi el moment, gestionar-les per tal que puguem conciliar els dos drets que en qualsevol moment i en qualsevol manifestació d'una o altra manera s'han de conciliar, que són el d'aquestes persones –per cert, més d'un milió el darrer Onze de Setembre, fa dos Onze de Setembre, per no anar més endarrere, i en trobaríem moltes altres, de manifestacions–, conciliar el dret d'aquestes persones de poder-se expressar amb total llibertat, i el dret dels altres ciutadans que no volen veure més limitada del compte la seva mobilitat o el seu dret a gaudir de l'espai públic.

Per tant, home, jo crec que en part el que vostè planteja i aquestes prevencions i aquestes pors que té, en part es responen mirant una mica què s'ha esdevingut en aquestes manifestacions. I, per tant, hi ha una voluntat cívica, hi ha una voluntat de respecte, hi ha una voluntat democràtica que el Govern, doncs, en aquest sentit evidentment aplaudeix. Perquè tots aquests ciutadans, més d'un milió en més d'una ocasió, que han manifestat públicament quin és el seu desig de poder ser senzillament consultats –estem parlant d'això: ser senzillament consultats– ho han fet..., i crec que això és el que dona realment força a la reivindicació del poble de Catalunya, que el Govern de la Generalitat evidentment fa seva, aquesta voluntat d'exercir democràticament un dret que creiem, doncs, que com a nació en som subjectes.

Per tant, en aquest sentit, home, sí, diu: «Escolti, hi pot haver democràcia al marge de la llei?» La resposta meva és «no». Però, dit això, escolti, la llei és interpretable –i proves n'hem tingut–, i dos, la llei és modificable. I aquests són els camins. I tres, en cap moment ha sentit per boca del president de la Generalitat ni per cap altre membre del Govern expressions que pretenguin resoldre aquest conflicte, que hi és –sí vol, el podem veure, o si vol, no el podem veure, però em sembla que està latent entre la ciutadania del nostre país–, de manera democràtica, a través de les urnes, que em sembla que és el més civilitzat del món.

I a partir d'aquí es pregunta: «Escolti, i què farà el Cos de Mossos d'Esquadra?» Doncs, el Cos de Mossos d'Esquadra farà allò que pertoca, senzillament, que és complir i fer complir, doncs, el marc legal que tenim. I amb aquesta claredat jo ho he expressat en diferents àmbits, en diferents reunions amb el Cos de Mossos d'Esquadra: de cap manera pretén el Govern de la Generalitat posar els Mossos d'Esquadra al servei d'una illegalitat, perquè el Govern no pensa fer cap illegalitat. Així de senzill –així de senzill.

Per tant, home, li agrairia que no traguéssim les coses de context. Entenc, doncs, que des de la distància vostè pugui tenir aquest grau de preocupació; no li diré que..., no li respondré en el sentit de dir: «Escolti, és que a vostè no el preocupa això.» És clar que ens ocupa i ens preocupa, la gestió de l'ordre públic des d'aquesta perspectiva i des de moltes altres perspectives, evidentment; però als fets em remeto. I la gestió de l'ordre públic –perquè aquest era el nucli, doncs, de la seva interpellació–, doncs, es fa des del diàleg, es fa concertant..., però després el que passa és que quan intentem concertar i quan intentem parlar, en aquest cas amb l'Assemblea Nacional, per tal de gestionar que les coses es puguin fer bé, després vostès mateixos em re-treuen que ho hàgim fet –l'altre dia m'ho demanava en comissió. Doncs, miri, continuarem fent-ho, encara que a vostè no li plagui ni una cosa ni l'altra. Però, en qualsevol cas, des del diàleg, intentant portar les coses civilitzadament, que jo crec que és l'única manera en què es poden resoldre, sí, aquest conflicte que tenim i aquesta diferència d'interpretacions i aquestes legitimitats, que hi són.

I, en qualsevol cas, nosaltres ho farem, doncs, sempre per camins de la democràcia, sempre per camins del diàleg, sempre emparats en la legalitat. Veurem què dóna de si –alguns podem tenir hipòtesis al respecte, que crec que tothom té la seva–, en el Congrés dels Diputats, la proposta que hi arriba d'aquesta cambra el dia 8, i veurem a partir d'aquí quins són els camins que tenim. Camins que sempre aniran –i això és el substantiu– a buscar aquella empara legal per fer les coses des d'aquesta perspectiva, de manera impecable, com s'han fet fins ara.

I al respecte, doncs, sí, reitero i el convido a llegir una vegada més el que ha dit el Tribunal Constitucional en el pronunciament que ha fet respecte a la qüestió del dret a decidir i respecte..., que aquest és un debat –no ens confonguem– que té una component de voluntat política clara –que té una component de voluntat política clara. I la voluntat política clara del Govern de la Generalitat és permetre al poble de Catalunya expressar-se cívicament, democràticament, a les urnes, i de poder-ho fer, evidentment, emparats per un marc legal; un marc legal que ens donarem a nosaltres mateixos si no és possible –si no és possible– que des del Congrés dels Diputats allò que d'una manera molt majoritària li ha portat aquesta cambra tingui continuïtat. Ho sabrem a partir del dia 8 d'abril.

En qualsevol cas, continuarem –i aquí faig meves, doncs, les paraules del mateix president de la Generalitat, com no podria ser d'altra manera, d'ahir– aquest camí; això sí, emparats per la legalitat i des d'una fer-

ma i clara voluntat de diàleg, que, per cert, trobem –i molt– a faltar a l'altre costat de la taula.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta; gràcies, senyor conseller. Miri, he parlat de fets; he parlat de fets, i la veritat és que la seva intervenció no m'acaba de tranquil·litzar, què vol que li digui? Seguim preocupats, i ho seguim perquè la veritat és que hi ha molts, molts ciutadans catalans que ho estan, de preocupats. I li he de dir, i segurament ho sap, que també hi ha preocupació en el si del Cos de Mossos d'Esquadra. Perquè s'està insistint a plantejar un xoc de legitimitats, una falsa dicotomia entre dues legitimitats que són ni més ni menys que el mateix –ni més ni menys que el mateix–: la legalitat o la legitimitat jurídica, el marc legal, és exactament el mateix que la legalitat o la legitimitat democràtica. I això, aquest xoc de legitimitats que es planteja, hi insisteixo, també preocupa en el si del cos.

Vostè pensa que les properes setmanes, potser mesos, hi hauran mobilitzacions massives al carrer? No manifestacions a l'estil de l'Onze de Setembre, no, no: mobilitzacions massives al carrer. Són possibles escenaris com els que ha anunciat l'Assemblea, són possibles? Quins escenaris contempla el seu Govern, en concret quins ha contemplat? –i el seu departament molt més concretament. Han elaborat plans de contingència lligats a escenaris possibles? –possibles i fins i tot anunciats. Quina és la hipòtesi més probable? I, fins i tot, tenen clar quina pot ser la més perillosa?

Pensem que hi han moltes possibilitats que hi hagi mobilitzacions al carrer. Ho pensem perquè alguns col·lectius de la societat civil catalana –de la de veritat, no la subvencionada ni la conformada per l'amalgama de partits separatistes– ens ho han manifestat; ens ho han manifestat, i reiteradament. Kíev a la catalana? Miri, potser sí. Aquest diumenge, aquest mateix diumenge hi ha hagut un periodista de prestigi que ha publicat una columna amb aquest mateix títol: «Kíev a la catalana». I n'hi he de llegir un paràgraf, perquè és indicatiu de la preocupació que hi ha a la societat civil: «Estem en la dialèctica de demanar perquè no se'ns doni i arribar a hipotètics pronunciaments. Si no es pot votar la consulta, els teoritzants diuen que passarem a la següent pantalla beatífica per, armats de raó, pujar un altre esglaó, com si res. Però, i la gent? Es quedarà el personal tan tranquil esperant les indicacions de Forcadell-Mas? Si no votem el 9 de novembre, farem un quatre de nou amb folre? És possible i desitjable que no es perdi la calma, però ens consta que ja hi ha qui es prepara per a certes protestes no gaire del gust de l'independentisme de Via Augusta cap amunt. Alguns amics periodístics de la Convergència Democràtica més silvestre són clars quan els micròfons estan tancats: “O aquí fotem un Kíev, o no ens faran ni *puto* cas.” Glups!»

Doncs, bé, conseller, glups! Potser hi ha grups d'aquesta cambra a qui no els preocupi gens, ja ho he dit; però espero que vostè estigui preocupat i, fins i tot, ocupat. N'hi han casos –n'hi han casos. El senyor Mas no ha descartat amb la seva intervenció, amb cap de les seves intervencions, la possibilitat d'una declaració unilateral d'independència, és a dir, un escenari que pot emmarcar-se dins dels més perillosos.

Vostè em diu que les lleis són interpretables i que fins i tot es poden canviar; hi estem cent per cent d'acord. Però també li he de dir que cap govern, i el de la Generalitat tampoc, té com a funció interpretar les lleis; el que ha de fer és complir-les i fer-les complir. La interpretació de les lleis els pertoca exclusivament als jutges i als tribunals. Per tant, li demano que sigui respectuós amb aquesta separació de poders.

Miri, presentarem una moció en la qual possiblement ho tindran fàcil. Ho tindran fàcil, perquè ens cenyirem precisament al marc constitucional i al marc estatutari, i li demanarem que siguin fermes en la defensa de la democràcia, dins del marc constitucional i dins del marc estatutari.

I dir-li que em preocupa especialment –i li faré també avui mateix una pregunta que entraré per registre– la reunió mantinguda amb el conjunt dels comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra ara fa quatre setmanes, per saber exactament de què van parlar i quins escenaris van contemplar, aquests escenaris que vostè ha anunciat fa uns moments dient que «si no ens donen legitimitat legal, ens en farem una a mida». Doncs, bé, ha vingut a dir: «la que ens donem nosaltres mateixos».

Per tant, entenc que això no és la via, i espero que a aquesta moció li donin suport el seu grup parlamentari i la majoria dels grups de la cambra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, li ho he dit tan bé com he sabut en la primera intervenció. Però li agrairia que no confonguéssim els termes, i, home, també li demanaria, sincerament, des de la distància que tenim, un punt de respecte per la qüestió de la societat civil.

Primera, no confonguem. Perquè em fa la sensació que vostès fan una confusió, bé, interessada, deliberada, en benefici de les seves tesis, entre el que és una associació molt respectable, com l'Assemblea Nacional Catalana, que és societat civil, i el que és el Govern de la Generalitat. Vull dir, són plans absolutament diferents. I, en qualsevol cas, el Govern té un compromís contret en el programa electoral d'avançar en el dret a decidir i de poder-lo exercir dins d'aquesta legislatura. A més a més, té un acord de suport parlamentari amb el Grup d'Esquerra Republicana en què es recull aquest compromís. I, per tant, això és el

que, d'una altra manera, fem. I fent-ho sempre –sempre– emparats per la legalitat. Si no, expliqui'm, perdoni l'expressió, què carai anem a fer el dia 8 d'abril al Congrés dels Diputats, sinó a dir: «Escolti, en tant que la Constitució ens ho permet, i aquest és un criteri majoritari en aquesta cambra i volem exercir el dret a decidir, demanem que ens facin aquest traspàs.» Què és sinó, això, voler fer les coses emparats en el marc de la legalitat? Què és, sinó, el que hi anem a fer? Una altra cosa és que, bé, escolti, vostès hi estan en contra, hi van votar en contra. Escolti, benvinguts a votar-hi en contra. La democràcia, al capdavant, és això. Però, què és, sinó, el que anem a fer al Congrés dels Diputats la majoria d'aquest Parlament? Què és, sinó debatre precisament que volem fer les coses en el marc de la legalitat?

Doncs, escolti'm, deixem que aquest tràmit parlamentari s'exhaureixi. Ja he dit abans que molt probablement tots els aquí presents podem tenir la nostra previsió de quin serà el final d'aquest tràmit parlamentari. Però no és el final del món, ni de la història, ni de la voluntat del Govern de Catalunya i d'una part majoritària..., potser majoritària o potser no, però en qualsevol cas l'única manera de saber quina part és precisament és votant-ho. Esbrossarem altres camins, sempre emparats en el marc de la legalitat.

I la segona cosa, home, que sí que jo crec que tinc el dret i l'obligació de demanar-li: home, vostè pot tenir l'opinió que vulgui respecte de les organitzacions de la societat civil. Home, però no em diferenciï..., perquè és perversa, la diferenciació, i no la puc de cap manera compartir, en absolut. Diu: «La societat civil de veritat i la subvencionada.» Home, què vol dir? Que la societat civil «de veritat» és la que pensa el que pensa vostè? Home, jo sóc molt respectuós amb la gent que pensa com vostè. Li ho ben asseguro. I em mereixen tot el respecte del món. I vostès tenen representació parlamentària, i tot el dret i l'obligació de defensar els postulats que creguin. Però em guardaria molt de dir que els que representa vostè, perquè probablement siguin més minoritaris que els que representen altres forces polítiques d'aquest Parlament, no tenen legitimitat. I em guardaria molt de fer algunes afirmacions com «la societat civil» –allò– «subvencionada». Perquè, escolti, em sembla que aquests dies llegia a través de mitjans de comunicació que..., precisament em sembla que era la mateixa presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana qui deia: «Escolti, nosaltres en cap moment –en cap moment– ni tan sols hem demanat; és que no hem rebut perquè no hem demanat.» Per tant, un punt de respecte, un punt de respecte perquè no hi ha una societat civil bona i una societat civil dolenta. Jo no m'atreiria a parlar en nom del poble de Catalunya ni de la societat civil. Li demano un punt de modèstia, en aquest sentit. Jo no m'hi atreviria, perquè sóc molt conscient que ni jo ni el grup parlamentari que ens dona suport al Govern, o els grups, la representem en la seva totalitat. Sí que manifesto el respecte. També, evidentment, com no podia ser d'altra manera, per aquells que pensen com vostè i com el grup parlamentari que representa.

Per tant, per resumir: escolti, que quedi clar que la voluntat del Govern és clara, manifesta, i així s'ha expressat en més d'una i més de mil ocasions..., que la voluntat és fer les coses emparades en el marc legal. Per això, precisament, el dia 8 d'abril anem a fer el que anem a fer, en nom del Parlament de Catalunya, que no ja de tres grups parlamentaris concrets, sinó del Parlament de Catalunya, perquè aquesta és la posició majoritària, al Congrés dels Diputats. I a partir d'aquí ja veurem com hem d'anar evolucionant. Però, en qualsevol cas, aquesta evolució sempre serà cercant una empara legal per poder fer allò que creiem que és un exercici de democràcia en estat pur, que és poder consultar-nos sobre el nostre futur.

I, després, em demanava a veure quina és la posició del Govern al respecte. Escolti, a mi, i al meu Govern, no ens trobarà, i a mi no em trobarà mai tampoc, atant el foc. No, no m'hi trobarà. Em trobarà en el compliment d'allò que és el marc legal que tenim respecte al que són les funcions del Cos de Mossos d'Esquadra, que estan perfectament determinades. I així ho he expressat als comandaments i ho he expressat en reiterades ocasions al mateix Cos de Mossos d'Esquadra..., perquè no contemplo altra possibilitat, perquè evidentment no hi és, que el compliment del marc legal. Però em trobarà, també, evidentment, en una defensa ferma, des del més absolut convenciment, que el dret a decidir és un dret que tenim com a poble, i que aquest el volem exercir, el volem exercir i l'exercirem, emparats per la legalitat.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 212-00004/10 i 212-00007/10)

Aquest debat es regirà d'acord amb el que estableix l'article 155 del Reglament. I, segons acord de la Junta de Portaveus, el temps d'intervenció serà de deu minuts per a cada grup parlamentari.

Atès que aquesta proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialista, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Convergència i Unió, en primer lloc procedirem al torn d'intervenció d'aquests quatre grups per a la defensa de la proposta presentada. Per tant, té la paraula, per un temps límit de deu minuts, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Bon dia. Presidenta, diputats, diputades, en tot cas, deixin-me que faci uns quants antecedents, tot i que intueixo..., suposo que molts de vostès ja en tenen coneixement, perquè, per desgràcia nostra, aquesta llei, contra la qual avui interposem aquest recurs, o sol·licitem la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, fa massa dies que genera maldecaps ja al món local.

Nosaltres entenem, i així ho hem manifestat en diverses ocasions, que aquesta regulació –malgrat el seu pompós nom, eh?, perquè un intent de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local no deixa de ser un discurs fals– és bàsicament, des del nostre punt de vista, una baula més en aquesta cadena que el Govern de l'Estat ha decidit tirar endavant en aquest procés de recentralització a què ja ens té acostumats. Basant-se en criteris econòmics ho acaba recentralitzant tot, ho acaba portant tot cap als braços de l'Estat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens ha preocupat, i ens han preocupat molt els diferents textos que han anat sortint, perquè, en tot cas, tot i la majoria absoluta que té el Partit Popular a nivell del Govern de l'Estat, a nivell del Congrés de Diputats, és evident que multitud de textos han anat apareixent, un darrere l'altre, des que es va començar a sentir parlar de la possibilitat ja que el Govern aprovés aquest text. Recordem, ja, que les primeres notícies dataven del juny de l'any 2012, en què s'anunciava que de manera imminent el Govern aprovava un text de modificació de la Llei del règim local. Des d'aquí s'han anat succeint diversos projectes de llei. Alguns retocats, diguem-ne, per les pressions dels mateixos regidors i del mateix món local del Partit Popular, i d'altres forçats per les modificacions efectuades per l'informe del Consell d'Estat. Sigui com sigui, per nosaltres segueix sent un text lesiu i agressiu; lesiu i agressiu tant pel que fa a les competències del Govern de la Generalitat com pel que fa al principi d'autonomia local.

És més, i això no és..., i algú sortirà, suposo, després, a intentar dir: «Això és una queixa més dels nacionalistes i els independentistes!» Doncs miri: tant nacionalistes i independentistes que avui mateix, d'aquí a unes hores, el Consell de Govern Locals, acompanyat de diversa representació política, presentarà davant de la Delegació del Govern els acords de 855 municipis del país –recordem que tenim 947 municipis, per tant 855 sobre 947 és una xifra gens menyspreable–, amb acords polítics de tot l'arc parlamentari. Inclús ajuntaments presidits pel Partit Popular han acordat en els seus *plannings* municipals..., veig el senyor Reyes, que va tenir la fortuna que en el seu *planning* municipal es va acordar la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la normativa de l'Estat. Per tant, diguem-ne, hi ha un clam, un clam que supera amb escreix els àmbits de l'independentisme, i per tant és un clam del municipalisme contra aquest atemptat i aquest atac contra l'autonomia local i contra les competències de la Generalitat. Recordem que

aquests 855 municipis que presentaran aquest recurs abasten una població de 7,4 milions de persones de tot el país, la qual cosa també ja és..., de nord a sud i d'est a oest, tot el país s'ha mobilitzat en contra d'aquest tema.

Des del nostre punt de vista, hi han diversos àmbits competencials del Govern de la Generalitat que han estat atacats. Els detallo o no els detallo... En tot cas, però, el Consell de Garanties Estatutàries, al qual nosaltres, i juntament, també, amb el Govern de la Generalitat i el Partit Socialista, vam demanar un dictamen, ens elabora un seguit d'articles de l'Estatut de Catalunya i del mateix text constitucional que s'entenen vulnerats.

Des del nostre punt de vista, l'atac al nucli essencial de les competències de la Generalitat es basa en un atac a les competències de l'article 84 i de l'article 160 de l'Estatut d'autonomia, que estableixen les competències dels municipis i la competència de la Generalitat per dictar normativa exclusiva pel que fa al règim local. Entenem que entrar a regular per part del Govern de l'Estat la regulació d'entitats municipals inferiors al municipi –les entitats municipals descentralitzades, en les quals el Govern de la Generalitat, aquest Parlament, tenen plenes competències–, la fusió de municipis, les competències pròpies municipals i delegades, els serveis mínims obligatoris, el règim econòmic dels electes locals i del personal eventual –en una doble vessant–, el redimensionament del sector públic local o la mancomunitat de municipis ataca de ple –ataca de ple– les competències del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament.

No perquè no pugui fer-ho, l'Estat. Entenem, i així ho ha dit diversa regulació i diverses sentències del Tribunal Constitucional, que l'exclusivitat en certes matèries no exclou la possibilitat que el Govern de l'Estat dicti matèria bàsica en algunes qüestions, com pot ser aquesta del règim local. Ara, el que no és assumible per part d'Esquerra Republicana és la utilització que fa el Govern de l'Estat pel que fa a dictar normativa bàsica. Bé, això ens ha passat aquí i ens ha passat en molts altres àmbits. Insisteixo que el Govern local no deixa de ser una de les altres baules on queda afectat el Govern..., la política, diguem-ne, agressiva del Partit Popular. Des d'aquest punt de vista, recordem també la sentència de l'Estatut, que va desmuntar l'Estatut de dalt a baix. Però miri: justament en aquest tema va reconèixer competències al Govern de la Generalitat a dictar en matèria de règim local, tot dintre de les bases de l'Estat. Però hi insistim: des del nostre punt de vista, i en base també a diferents resolucions i a diferent doctrina, entenem que l'Estat ha superat el seu àmbit de limitació o de regulació bàsica, com tindria establert. Des del nostre punt de vista, hi insisteixo, hi han alguns temes que ja he esmentat que superen amb escreix el que hauria de ser aquesta normativa. I, per tant, afecten la capacitat legislativa d'aquest Parlament, la qual cosa ens acaba ofegant, i, per molt que formalment acabi existint aquesta competència, si a la pràctica no podem exercir-la, malament anem. Per tant, des d'aquest punt de vista, insistim també que en-

tenem altres punts de vista..., o altres matèries vulnerades.

Entenem també que hi ha un atac frontal al principi d'autonomia local. Els ens locals, hi insisteixo, com esmentava abans, tindran la capacitat..., i reaccionaran..., i han reaccionat amb les seves armes, com els correspon, amb els mecanismes que tenen al seu abast per a la presentació també d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Però, en tot cas, nosaltres també ens volem fer..., amatents. I, per tant, també ho vam sol·licitar al Consell de Garanties Estatutàries, i així es reconeix també en el mateix informe del Consell de Garanties Estatutàries, que la regulació continguda a l'LRSAI supera també, vulnera, el principi d'autonomia local.

Deixin-me..., el que planteja la Carta europea d'administració local, que diu que per «autonomia local» s'entén el dret i la capacitat efectiva dels ens locals d'ordenar i gestionar una part important dels afers públics en el marc de la llei, sota la seva pròpia responsabilitat i en benefici dels seus habitants. És evident que amb aquesta regulació aquest principi contingut en la carta europea queda clarament vulnerat. Per tant, en aquesta voluntat del Govern de l'Estat de retornar-nos a uns ajuntaments més propis del segle passat, més propis de règim anterior, a nosaltres no ens hi trobaran. Entenem que la presa de decisions al voltant dels afers que interessin a la ciutadania..., com més a prop estigui de la presa de decisions i la capacitat dels ajuntaments..., àmpliament han demostrat, els nostres ajuntaments, que tenen una responsabilitat en la gestió dels afers públics que els mostra com a administracions que són eficients, que són eficaces i que donen solució als problemes del dia a dia dels nostres ciutadans. Ens sembla que amb aquesta llei s'ataca aquesta capacitat que tenen els municipis de fer aquestes polítiques pròpies dirigides als seus ciutadans.

Un altre element en què també posa èmfasi el document, l'informe del Consell de Garanties Estatutàries, és la vulneració de l'autonomia financera dels articles 156 i 201 de l'Estatut d'autonomia. Per tant, entenem..., i aquí el que intenta el Govern de l'Estat és jugar amb els ingressos de les comunitats autònomes i dels ajuntaments. Ens sembla que no té cap mena de potestat, el Govern de l'Estat, de jugar amb aquests ingressos, perquè vulnera l'autonomia i la capacitat pròpia dels ajuntaments i de la Generalitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, els entenem vulnerats. Entenem vulnerat també l'article 161, que parla de la regulació dels centres de culte. I, especialment, també l'article 136 de l'Estatut d'autonomia, que reserva al Govern de la Generalitat la matèria de funció pública i del personal al servei de les administracions públiques. També l'entenem vulnerat quan des del Govern de l'Estat i a través d'aquesta llei s'ataca clarament aquesta capacitat de la Generalitat de dictar aquestes bases de forma exclusiva.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, la diputada Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom, diputats i diputades. Darrerament, parlem massa del món local i dels governs locals, i no per donar-nos a aquells que estem al capdavant de la gestió dels ajuntaments bones notícies. Ahir, a la sessió parlamentària, rescabàvem un error del Govern amb relació a la distribució del Fons de cooperació local, i avui, tot i que ens hem de felicitar per la força d'aquest hemicicle, d'aquest Parlament i dels grups que encapçalem la possibilitat que es presenti aquest conflicte per invasió de competències amb relació a la llei de l'Estat, ens trobem en una situació que és clarament delicada per als governs locals, per una invasió i laminació de les competències de l'àmbit local, però també pel que hem apuntat moltes vegades durant el debat de l'impacte de la llei estatal, que és que en definitiva allunya la capacitat de prestar els serveis públics locals al conjunt de veïns i veïnes, de la proximitat, i per tant acaba perjudicant la qualitat amb la qual aquests serveis públics es presten.

Lamentablement, hi ha una elusió del sistema democràtic en una llei com l'LRSA, pels aspectes que hem anat comentant sovint en aquest Parlament en diferents moments que hem debatut mocions amb relació al món municipal. També hi ha una part bona, que és que, davant de la laminació del sistema democràtic amb una llei com aquesta, hem aconseguit una via fins ara mai practicada des de la restauració del sistema democràtic, i abans s'apuntava també pel portaveu d'Esquerra Republicana: que arreu de l'Estat espanyol un total de 1974 ajuntaments, que representen 13,7 milions d'habitants del conjunt de l'Estat espanyol, s'han posat d'acord, independentment dels seus grups polítics, per tramitar un conflicte de competència amb relació a la invasió que comentàvem que fa l'LRSA davant de la capacitat de gestió dels ajuntaments.

Un dels aspectes que motiva una norma d'aquestes característiques acaba sent la racionalització econòmica i el principi de sostenibilitat financera. De fet, tota la reforma que es planteja del món local, o l'enfocament que dona la Llei 27/2013, és bàsicament complir els criteris d'estabilitat financera i pressupostària. Segons el contingut del conjunt d'articles d'aquesta llei, la finalitat última d'aquesta reforma és aconseguir l'eficiència econòmica. Però l'eficiència econòmica en si no s'aconsegueix més enllà que el que practica el contingut d'aquesta llei és l'estalvi econòmic, l'estalvi econòmic en aquells serveis bàsics que s'han de prestar al conjunt de la ciutadania. I la principal referència que podem fer és a l'àmbit dels serveis socials; com desapareixen o es suprimeixen en els projectes pressupostaris que va presentar el Govern de l'Estat a la Comissió Europea la quantitat de recursos que es destinen per part de l'Estat als serveis socials, manllenant la competència als governs locals.

Entrant en el contingut específic de la vulneració, que és el que ens toca avui, de les competències autonòmiques, en aquest cas de l'Estatut d'autonomia, per regular les competències que delega el món local, ens trobem que podem classificar les diferents invasions en, per una banda, l'extralimitació de la legislació bàsica estatal sobre règim local pel que fa a la vulneració de

les competències autonòmiques. És a dir, tenim jurisprudència del Tribunal Constitucional, que sempre ha advertit que la normativa estatal havia de contemplar una dimensió bàsica i mínima amb relació a l'autonomia local, però el que eren uns mínims s'ha convertit en uns màxims, i alhora que s'ha convertit en uns màxims, el que passa és que fins i tot sobre aquelles competències que són pròpies de la Generalitat i exclusives, i que regulen matèries de titularitat pròpia de la Generalitat, l'Estat, amb una llei ordinària, ens diu com s'han de delegar, com s'han de coordinar i com s'han de controlar. I això, evidentment, envaeix de forma clara la competència en aquest cas de l'Estatut d'autonomia per determinar les seves competències pròpies i com aquestes s'exerceixen.

Per altra banda, un dels aspectes que nosaltres considerem, i que així recull en aquest cas el dictamen del Consell de Garanties, és que aquest mínim de competències que s'estableix en el que era abans l'article 25.2 de la Llei de bases reguladores de règim local..., ara estableix un màxim de competències que poden tenir els governs locals. I en aquest màxim de competències que poden tenir els governs locals en cap moment la Generalitat pot delegar competències complementàries sobre què té la titularitat perquè els ajuntaments les puguem desenvolupar, com s'ha fet fins ara, de manera compartida en molts dels àmbits de la gestió d'aquestes competències. Ens trobem en l'àmbit de l'educació, principalment, en l'àmbit dels serveis socials i en l'àmbit de la salut. I destaco aquests tres pilars perquè són els fonaments bàsics en uns moments com els actuals, on els ajuntaments gestionem de manera coresponsable serveis públics al servei del conjunt de ciutadans i ciutadanes. I sota un criteri, o un paràmetre, d'aparent eficiència econòmica, a la llarga aquesta legislació pot perjudicar com es presten aquestes competències i com arriben als ciutadans i ciutadanes els serveis públics. Perquè no és només una qüestió de reordenació competencial, sinó també de com afecta com es presten els serveis en el territori.

Sota el nostre punt de vista, els principals aspectes que es vulneren, com deia..., és una extralimitació de la legislació bàsica estatal amb relació a les competències pròpies i autonòmiques. L'aspecte, podríem dir, que més ens sobta és l'atribució de competències a la comunitat autònoma a través d'una legislació bàsica estatal, que això és inaudit, ja que l'Estatut d'autonomia forma part del bloc constitucional i no té cap sentit que sigui finalment aquesta llei la que atribueixi les facultats competencials que han d'exercir els municipis a través de la legislació estatal bàsica. És a dir, això és una contradicció que en el conjunt de l'articulat que presentem com a motiu d'inconstitucionalitat es posa de manifest.

I, per tant, en definitiva, l'important del que avui fem aquí és que, en paral·lel als recursos per conflicte de competències que ja han encetat els diferents ajuntaments, com deia, d'arreu d'Espanya, independentment del color polític, en què demanen que es respecti l'autonomia municipal i la garantia per poder prestar els serveis, perquè com deia anteriorment aquesta llei en cap moment resol el principal problema que tenim els

ajuntaments, que són competències clarificades i recursos per poder-les prestar des de la proximitat..., és importantíssim que avui puguem donar tràmit a aquesta proposta per reclamar la incompetència de molts d'aquests articles i disposicions d'aquesta llei.

Per part del nostre grup, i en ares al màxim consens, hem retirat una de les propostes que fèiem perquè es posicionés el Constitucional, que és la disposició addicional cinquena, que fa referència al règim específic de Barcelona, per tal d'arribar al màxim consens i que puguem arribar a una votació conjunta. Per tant, de cara a la Mesa, que em sembla que ja us ho havíem comunicat, aquesta disposició quedaria retirada.

I tenim una oportunitat històrica en aquest cas per defensar els drets democràtics dels ciutadans i les ciutadanes a través de com reben els serveis des de l'àmbit municipal. La invasió de competències és un fet en si traumàtic per al món local, en tant que a la llarga, a part que es lamina l'autonomia local i de la mateixa comunitat autònoma per exercir aquelles competències que té delegades en el cas de l'Estatut d'autonomia amb relació a l'ordenació territorial i al món local, al darrere de tot això, sota determinats criteris d'estabilitat pressupostària i financera, que es tradueixen en una suposada eficiència, per nosaltres falsa –i això es pot demostrar, només cal comparar en l'estructura del deute públic quin representen els ajuntaments–, hi ha un intent clar i manifest d'estalviar recursos en aquells serveis que no donen beneficis en els comptes d'explo-tació i en aquells serveis públics que s'han de garantir per mantenir el patrimoni col·lectiu de qualsevol ciutadà de Catalunya i d'arreu d'Espanya, visqui en la ciutat que visqui o en el barri que visqui. Tenim un repte històric, i esperem que el Tribunal Constitucional ens doni la raó i aquesta llei deixi d'aplicar-se.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bon dia. Bé, per intentar no repetir els mateixos arguments que ja han explicat el Marc i la Núria, em va semblar potser interessant fer un seguiment d'un article del professor Marc Carrillo, cate-dràtic de dret constitucional de la Universitat Pompeu Fabra, titulat «Crisis y recentralización del Estado», publicat fa pocs dies al diari *El País*. El professor Carrillo explica que hi ha dos moments fonamentals negatius per a l'autogovern de Catalunya: un, evidentment, la desactivació jurídica de l'Estatut del 2006 amb la sentència del Tribunal Constitucional del 2010, i el segon, la legislació amb què pretesament es vol fer front a la crisi econòmica, que té una doble conseqüència, la reducció de drets laborals i socials però també la revisió general de l'estat de les autonomies per part de qui mai havia cregut en un estat espanyol plural. Aquest punt també té un aspecte molt concret i impor-

tant, que és la reforma de l'article 135 de la Constitució i la posterior Llei d'estabilitat pressupostària, amb la voluntat de reduir el dèficit públic, etcètera.

Aquesta filosofia ha comportat un procés de centralització en matèries com la sanitat, l'educació, la funció pública, les relacions laborals, el comerç interior o els serveis socials. I el professor Carrillo en cita alguns exemples: la Llei 20/2013, de garantia de la unitat de mercat; la Llei 8/2013, per a la millora de la qualitat educativa, o la llei que avui tractem, la 27/2013, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local.

S'ajunten aquí dues voluntats: la centralista de sempre, de qui no ha cregut mai en l'autogovern de Catalunya, expressada pel Govern del PP, evidentment, i l'aplicació de les fórmules de la senyora Merkel per fer front a la crisi des d'una perspectiva conservadora, que es va concretar en la reforma de l'article 135 de la Constitució, avalada pel PP i pel PSOE, i en la Llei d'estabilitat pressupostària, avalada per PP i Convergència i Unió, quan el Govern de la Generalitat feia mèrits per aparèixer com l'alumne més avantatjat de la troica.

I ara en paguem les conseqüències. S'ha aprofitat la crisi per reduir el paper de les autonomies i dels ajuntaments. L'LRSA és l'aplicació d'aquests principis al món local: centralisme i obsessió per l'estabilitat pressupostària. I s'aplica l'obsessió per l'estabilitat pressupostària a l'Administració local quan el total del deute del món local no arriba al 4 per cent i aquest pertany, de forma majoritària, a ciutats amb Govern del PP, com Madrid o València.

Avui coincidim, doncs, a més a més d'Esquerra Republicana, amb PSC i Convergència i Unió en presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Bona notícia, ens cal la màxima unitat possible. Però PSC i Convergència i Unió haurien de reflexionar, penso, sobre el grau de responsabilitat que tenen sobre el que avui està passant en el camp del règim local i amb moltes altres matèries. I d'altra banda, la resposta centralista del PP és una bona mostra d'una actitud suïcida davant del procés sobiranista. Com diu també, per acabar el seu article, el professor Carrillo: «Y volviendo a Cataluña, esta galopante centralización es un retorno al pasado que resulta antagónico con una resolución razonable del contencioso histórico que se ha planteado.» Com també penso que va ser suïcida i, si més no, ingènua l'actitud del Govern de la Generalitat, que es va refiar que en aquest context el Govern de l'Estat exclogués de bona part de l'aplicació de la llei Catalunya. Se'ns ha dit per part del Govern de la Generalitat que la decisió de fixar la data i la pregunta de la consulta va fer trencar les negociacions. Perdonin, però jo no m'ho acabo de creure; la decisió estava adoptada des del principi i per això en el text original no figurava cap disposició que exclogués Catalunya. Si no haguessin fixat data i pregunta, el text aprovat hauria estat exactament el mateix, perquè la voluntat centralista del PP, en aquest sentit, és immutable.

Aquests fets, de totes maneres, han tingut una reacció positiva del món local, una reacció que podríem qualificar gairebé d'unànime del món local català. Fins fa una setmana, 855 ajuntaments, nou de cada

deu, el 90,2 per cent dels municipis, entre ells, tots els de més de vint mil habitants –entre ells, alguns governats pel PP–, que representen més de 7,4 milions d'habitants, han aprovat mocions per presentar per primera vegada –fet històric– un recurs de conflicte de competències en defensa de l'autonomia local al Tribunal Constitucional. Per poder presentar el conflicte calien, a nivell de tot l'Estat, 1.160 ajuntaments que representessin 7,5 milions d'habitants; Catalunya sola ja aplega gairebé la xifra d'habitants requerida. El fet que s'hi hagin ajuntat, evidentment, molts ajuntaments d'Espanya, segons la meua última informació 2.302, que suposen 16,5 milions d'habitants, ha permès superar amb escreix la xifra exigida.

El volum de mocions dels ajuntaments catalans hauria de provocar una certa reflexió als que avui votaran en contra del recurs. Volen una expressió de voluntat democràtica més àmplia? És clar que la voluntat de la ciutadania és difícil que faci reflexionar els que equiparen la voluntat de la violència i la voluntat de les urnes, opinió expressada pel portaveu del PP al Congrés, Alfonso Alonso, que a hores d'ara, inexplicablement, encara no ha dimitit.

Faig una breu referència al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Són catorze conclusions, cal destacar-ho, totes per unanimitat. Abans-d'ahir el senyor Millo, abans de llegir-se la sentència del Tribunal Constitucional, que porta alguna sorpresa per a algú, destacava que la sentència havia estat presa per unanimitat. Doncs, bé, la sentència –el dictamen, millor dit– del Consell de Garanties Estatutàries ha estat adoptat per unanimitat en la seva totalitat, inclòs el conseller proposat pel Partit Popular. Són una sèrie de conclusions, que no m'hi estenc, que fan referència a la vulneració de punts de la Constitució espanyola, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i fins i tot de la Carta Europea de l'Administració Local. Afecten temes tan sensibles com les competències en educació, o la dissolució dels ens del sector públic que es trobin en situació de desequilibri financer, o el fet que la llei considera com a delegables als municipis competències que, segons l'Estatut, ja són pròpies dels municipis catalans. Jo crec que qui voti avui en contra del recurs avalat per un dictamen contundent del Consell de Garanties Estatutàries està prioritzant el centralisme i la submissió al Govern de l'Estat a la defensa de l'Estatut votat pel poble de Catalunya i a l'autonomia local dels nostres municipis.

Però també em sembla que això que estem parlant avui hauria de ser una certa lliçó de cara a un tema absolutament lligat a aquest, que és la discussió en aquest Parlament de la Llei de governs locals. L'estem debatent en aquest Parlament i nosaltres volem deixar clar que aquesta llei no pot ser la traducció al català de la llei espanyola, ni es pot basar en els mateixos principis. Tinc la sensació que la redacció inicial s'ha fet amb la mentalitat de possible pacte amb el Govern de l'Estat i per no fer enfadar al PP. Com a mínim es fonamenta en els mateixos principis: segrest competencial, estabilitat pressupostària i confusió normativa. Cal situar la Llei de governs locals que farà aquest Parlament en els límits màxims de l'autogovern de Ca-

talunya, marcats per l'Estatut i definits pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. No n'hi ha prou que presentem un recurs d'inconstitucionalitat avui; la Llei de governs locals ha de definir un model alternatiu al que ha aprovat el PP per a tot l'Estat, ha de blindar el món local català procedint a retornar als ajuntaments les competències que el Govern del PP els ha espoliat; i la Generalitat ha de donar assessorament i suport concret i explícit als ajuntaments afectats per la llei de l'Estat. Ahir la vicepresidenta va anunciar que es faria així.

No podem aplicar els principis d'una suposada racionalització i de l'estabilitat pressupostària per posar en perill la prestació dels serveis públics bàsics del ajuntaments, perquè qui en surt perdent és la mateixa ciutadania que està patint les retallades de l'estat de benestar. I el Govern de la Generalitat no pot pretendre que el moment de discussió d'una llei de governs locals tan esperada no sigui el moment també de revisar alguns dels aspectes mal resoltos en les lleis d'organització territorial del 1987. No ens podem carregar la comarca del Baix Llobregat, no podem impedir que neixin el Moianès o el Lluçanès i no ens podem carregar mancomunitats que avui funcionen de forma correcta pensant que així contribuïm a l'aplicació esquemàtica i rígida dels principis de simplificació i racionalització de l'Administració. I cal alhora, si volem ser efectius, aprovar la Llei de finances locals que, segons va decidir aquest Parlament, havia d'entrar en aquesta cambra de forma simultània amb el Projecte de llei de governs locals.

El món català, que ha reaccionat de forma admirable contra l'LRSA, es mereix que aquest Parlament aprovi la Llei de governs locals i la Llei de finances locals que els nostres ajuntaments i comarques necessiten. Al costat d'aquest recurs que avui presentem, l'aprovació d'aquestes dues lleis és el millor que pot fer aquest Parlament pels ajuntaments de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió el diputat Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades i diputats, bon dia a tothom. La Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local impulsada pel Govern de l'Estat és dolenta per a Catalunya, molt dolenta per als ajuntaments i nefasta per als ciutadans. Però és que, a més a més de no ser una bona llei, aquesta envaeix competències de l'Estatut de Catalunya i contradiu la mateixa Constitució espanyola. Aquests són motius suficients, segons el nostre criteri, per combatre aquesta llei i la seva aplicació per tots els mitjans. Per aquest fet, volem presentar un recurs d'inconstitucionalitat des del Parlament de Catalunya. Ho fem, com també ho fan la Generalitat i una enorme majoria dels ajuntaments catalans, com també molts ajuntaments de la resta de l'Estat, i ho fem en

defensa dels ciutadans d'aquest país i dels serveis de proximitat que rebem.

L'LRSA és una llei feta des de la desconfiança cap al món municipal i amb la voluntat absurda de culpabilitzar els ajuntaments i les altres administracions locals del dèficit i del deute públic, res més lluny de la realitat. Si anem a les dades del Banc d'Espanya del tancament del deute públic de l'any 2013, observarem que les incorporacions locals només representen el 4,3 per cent del deute públic total de tot l'Estat. És a dir, de cada cent euros de deute públic estatal, una mica més de quatre euros és el que correspon a la suma del deute dels ajuntaments, més els consells comarcals, més les diputacions i altres ens locals de tot l'Estat espanyol. I per cert, el món local és l'única part de l'Administració que tanca els exercicis sense dèficit, per tant, sense generar més deute.

Ara bé, quina és la idea central que inspira aquesta llei estatal? Doncs, la idea és que els ajuntaments i el món local en general gestionem malament i per això cal controlar-nos, treure'ns competències i centralitzar-les. Fals i alhora injust. I en aquesta croada recentralitzadora hi perdem tots els ciutadans i ciutadanes que tenim i que trobem en els ajuntaments una institució propera, que resol problemes quotidians, que intenta ajudar la gent amb les eines que tenim, que respon eficaçment a la necessitat de cohesió i de prosperitat de qualsevol societat per complexa que sigui. Per això diem no a l'LRSA, perquè volem que les competències tan bàsiques com l'ensenyament o els serveis socials continuïn sent al quilòmetre zero de l'Administració, a tocar de la gent, dels seus problemes, de les seves necessitats.

Per exemple, el servei de llar d'infants o de l'acompanyament de les persones que necessiten recolzament social cal fer-lo des d'aquest quilòmetre zero, cal fer-lo des de la proximitat, que vol dir des del coneixement de la realitat; i aquesta llei això ho posa seriosament en risc, especialment per als municipis menors de vint mil habitants. No hi estem d'acord, no volem que els ajuntaments i la resta de les administracions locals ens limitem a escombrar els carrers, a encendre els fanals quan es fa fosc o a obrir i tancar el cementiri. Els ajuntaments, els consells comarcals, evidentment, fem allò que és bàsic per al funcionament ordinari dels nostres municipis, però també fem i volem continuar fent que els nostres pobles, els nostres barris, les nostres ciutats, les nostres comarques tinguin projectes col·lectius, de cohesió social, serveis que donin oportunitats a la gent, reptes que ens il·lusionin a construir junts el nostre barri, el nostre poble, la nostra ciutat o la nostra comarca d'una millor manera. Els municipis i les comarques tenim ànima, no som només una realitat administrativa.

Que l'LRSA no ens agrada al Grup Parlamentari de Convergència i Unió no és cap secret, ja en el seu procés de redacció vam manifestar-ho i a través de la negociació entre governs es va negociar deixar fora Catalunya de l'aplicació d'aquesta llei perquè el nostre Estatut ens reconeix competències pròpies en administració i en règim local, com també ha passat, en aquest cas, en els casos d'Euskadi i d'Aragó. Aquesta

negociació, basada en un fet legislativament objectiu –tenim competències pròpies–, va ser unilateralment dinamitada pel Ministerio de Administraciones Públicas quan el president Mas va anunciar l'acord parlamentari de la data i la pregunta de la consulta. «Como habéis anunciado la consulta, os aguantáis y pasáis por el aro.» Aquesta devia ser més o menys la lògica de la decisió.

Però si avui som aquí no és només pel fet que no ens agradi la llei, que no ens agrada i la rebutgem, sinó perquè volem presentar un recurs al Tribunal Constitucional, ja que tenim la certesa que aquesta llei és contrària al que disposa l'Estatut de Catalunya i la Constitució espanyola. Com recordava abans, el mateix Govern de la Generalitat i vuit-cents llargs ajuntaments de Catalunya, com també centenars d'ajuntaments de la resta de l'Estat, han pres la decisió de presentar un recurs a la llei. Entenem que el Parlament s'ha de sumar clarament a aquesta ofensiva institucional per defensar les nostres competències, però també el model de serveis de proximitat que rebem com a ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Fa unes setmanes enrere el mateix Govern i diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra vam demanar un dictamen previ al Consell de Garanties Estatutàries. La conclusió –per unanimitat, com recordava fa un moment– és demolidora: la llei es contradiu amb el que disposa l'Estatut i la Constitució. En aquest dictamen s'hi recullen vint-i-quatre articles que ataquen el principi de l'autonomia local, recollit a l'article 10 de la Carta Europea de l'Autonomia Local, però també l'Estatut i la Constitució, com deia. Principalment, l'LRSA incompleix els articles 84 i 86 de l'Estatut i el 140 de la Constitució, que reconeixen el principi d'autonomia local. La reforma local espanyola va en contra, fins i tot, de les competències que els municipis tenen reconegudes com a pròpies i que, per tant, estan especialment protegides. El consell explica molt clarament que la llei estatal no pot preveure l'eliminació d'aquestes competències perquè una administració superior –diputació, comunitat autònoma– se'n faci càrrec. La llei també incompleix, segons el Consell de Garanties Estatutàries, els articles 87, 151, 160, 162 i 166 de l'Estatut, que inclouen competències de la Generalitat; i els articles 201 i 202, que determinen la seva autonomia financera. Igualment va en contra dels articles 135, 156 i 157 de la Constitució i de l'article 10 de la Carta Europea d'Autonomia. Deu n'hi do.

A banda del dictamen del consell, des del Convergència i Unió creiem que hi ha altres punts que es contradiuen amb l'ordenament jurídic vigent i que també incloem a la proposta de recurs. Concretament l'apartat 3 de l'article primer, que fa referència a les competències de les entitats locals; els apartats cinquè, onzè, catorzè i vint-i-cinquè del mateix article, sobre competències de la Generalitat, com també l'apartat trenta-sisè de l'article primer, que interpretem que vulnera l'autonomia local i les competències de la Generalitat previstes a l'Estatut.

A la vista de tot plegat, és evident que l'LRSA suposa una laminació i una vulneració flagrant del principi d'autonomia local; una vulneració de les com-

petències exclusives en matèria local de Catalunya reconegudes a l'Estatut; una extralimitació del que fins i tot recull la Constitució espanyola; una amenaça per als serveis bàsics per a la ciutadania, especialment en l'àmbit de la salut, els serveis socials i l'ensenyament.

Per això, des de Convergència i Unió, la rebutgem i proposem a la cambra que presenti el recurs davant del Tribunal Constitucional, perquè volem aturar aquest despropòsit abans que sigui massa tard, perquè els consells comarcals, els ajuntaments..., però també ho volem fer pels barris, pels pobles, per les ciutats, per les comarques i, sobretot, per aquells que hi vivim, per tots.

Aquesta, senyores i senyors, és una llei dolenta per a Catalunya, molt dolenta per als ajuntaments i nefasta per als ciutadans. Per això, demanem el seu suport al recurs del Parlament davant del Tribunal Constitucional.

Gràcies, senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, tenen ara la paraula els grups que no han presentat aquest recurs.

En primer lloc, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, president. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats, a alguns els veig, avui, molt constitucionalistes i molt garants i molt defensors de les tesis del Tribunal Constitucional. Tant de bo en tot tinguessin la mateixa coherència. I esperem, també, que si aquest recurs prospera, quan el tribunal es pronunciï, siguin vostès també coherents amb aquesta defensa que estan fent avui.

La Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local és ambiciosa, és innovadora i és necessària per garantir i assegurar el correcte funcionament dels ajuntaments i de les seves institucions –ajuntaments, patronats, consorcis, SAM, hòldings, etcètera, empreses mixtes, empreses participades.

El Govern del Partit Popular ha hagut de posar ordre perquè hi han administracions endeutades fins al segle XXII, i no de manera casual, sinó fruit de males gestions de governs anteriors; ajuntaments pràcticament en fallida per mala gestió i, sobretot, per deutes acumulats, a Catalunya, de la Generalitat. Alguns han començat una croada contra l'LRSAL –és certa– a molts ajuntaments, a diputacions, allà on poden. Però on és la seva alternativa? Quan va governar el PSOE, els vuit anys de Govern Zapatero, no van fer res al respecte. I en el tràmit parlamentari d'aquesta llei tampoc han presentat esmenes més enllà d'esmenes de supressió. Però on està la seva alternativa? On és la seva proposta per millorar aquesta llei?

Aquesta llei s'ha pactat amb el PNV, i té el suport de la Federación Española de Municipios y Provincias. Ja sé que a vostès no els agrada, però és una bona llei, és una bona eina, dota d'instruments per posar control i per posar límits. Calen majors controls i posar límits, i tant que calen!, però vostès no ho volen reconèixer. I jo entenc que alguns no ho vulguin reconèixer; estan en ple procés separatista, de la seva construcció d'estructures d'estat, de construir el mantra que l'enemic de Catalunya és el Govern d'Espanya, no poden sortir públicament a dir: «Miri, ens doten d'una eina, d'un instrument, que és una bona llei.»

I, en algunes de les intervencions que he sentit, semblava que l'LRSAL tingués una regulació a tot Espanya i diferent a Catalunya; semblava que l'aplicació de la llei fos per a Espanya, per a la resta d'Espanya d'una manera i, a Catalunya, diferent, perquè a Catalunya els hem d'escanyar, hem d'ofegar els ajuntaments, hem de demostrar... Mirin, escoltin, un cert rigor, perquè el que s'està fent és posar ordre, i aquells ajuntaments que estiguin sanejats no tindran cap problema, però el que fa l'LRSAL és assegurar el finançament de la prestació de serveis i de les competències, i, en privat, molts de vostès del món local reconeixen que és una bona eina.

L'LRSAL té uns objectius molt clars: una sola administració per a cada competència; clarifica competències municipals i simplifica l'estructura de l'Administració local; vol eliminar duplicitats; que no es gastí més del que s'ingressa. Quin atac, eh? Quin atac per a l'Administració local, no gastar més del que s'ingressa! Això és tan dolent?

Que es pagui a poc temps els proveïdors. Poden, vostès, defensors del món local, dir-nos quants autònoms, quantes pimes, quantes empreses han hagut de tancar, en els seus ajuntaments, en els seus municipis, pels deutes de l'ajuntament que acumulaven deutes de la Generalitat? Aquest és el gran drama que hem tingut durant aquesta crisi econòmica. I si miren a una altra banda faran veure que això no existeix, però sí que existeix. Tenim un problema real amb les finances municipals.

Que els ajuntaments tinguin garantit el finançament dels serveis que presten. Quin atac també, eh? Quin atac al món local!

Que es garanteixi, quan hi hagin plans de barris, plans comunitaris, quan es vulgui construir una escola, que es garanteixi el finançament; això de: «Feu-ho, ajuntament, signem un conveni, ja ho trobarem.»

Que els diners del CatSalut, en aquells ajuntaments que tenen delegades i compartides competències sanitàries, arribin mensualment. És que s'acumulen els deutes!

Ni la llei lesiona l'autonomia local ni la via democràtica; exerceix l'autonomia local des d'una responsabilitat constitucionalment protegida. Ni la llei suprimeix regidors, ni intervé els ajuntaments, ni s'elimina la prestació dels serveis socials, ni l'educació, ni serveis sanitaris, ni es privatitzen els serveis públics.

El Partit Popular, els agradi o no, en aquests moments té més de 26.000 regidors a tot Espanya. Creuen vostès que no som un partit municipalista? Creuen vostès que atacàrem l'estructura bàsica del municipalisme amb més de 26.000 regidors? Doncs, si ho creuen, és que tenen un problema més gros del que ens pensàvem, perquè, per justificar la seva trama independentista, per justificar el seu victimisme, per justificar la inacció del Govern buscant un enemic, que sempre és el Govern d'Espanya, vostès amaguen la realitat i de manera escandalosa.

No entraré en la constitucionalitat de la llei, perquè és bàsica i és evident. Es garanteixen uns drets a uns serveis mínims municipals per al conjunt d'Espanya, de tots els ajuntaments d'Espanya. Potser el que no els agrada és que els ajuntaments catalans, com a tals, també són ajuntaments espanyols, i potser és això el que no els agrada que els recordin.

Què ha succeït fins ara? S'han produït certes disfuncions; una mateixa competència era exercida per diferents administracions, hi havia duplicitat. Quantes vegades, en programes electorals, en debats, en mítings, han dit vostès «s'han d'evitar duplicitats»? Doncs, la llei és el que pretén. S'han de prestar els serveis de manera racional, de manera eficient, de manera eficaç, i ha de tenir el finançament necessari. En molts casos, això es produïa perquè l'Administració competent no exercia aquest finançament.

A més, hem d'afegir que darrerament la Generalitat..., primer, pels deutes que havia acumulat el tripartit, després perquè el Govern d'Espanya els ofegava. Sempre hi ha una excusa de mal pagador per no pagar. Però la Generalitat no paga els deutes amb els seus ajuntaments. Hi ha ajuntaments catalans que aquest 2013 han acumulat fins a 100 milions d'euros de deute de la Generalitat. I a això s'hi ha de posar ordre, i s'han de posar límits, i no es pot permetre que la bola es vagi fent més gran, perquè els ajuntaments, els alcaldes, no deixaran de prestar els serveis, no deixaran els ciutadans de banda, perquè no arriba el finançament. No estan amb la cantarella de «la Generalitat no ens paga», «la Generalitat ens roba», «ui quin enemic més gran és la Generalitat»; en els ajuntaments es treballa i el dia a dia es treballa i no es busquen enemics, sinó que s'intenta col·laborar perquè arribi el finançament i, si no, es redueix d'altres llocs.

Miri, des del Govern, per a ambaixades, per a trames independentistes, per a exposicions del 1714, per subvencionar mitjans de comunicació afins, per a propaganda, sí que hi ha diners, però per pagar els ajuntaments no n'hi ha, no n'han tingut, i aquesta és la realitat.

No és cert que la llei vulgui privatitzar serveis. Però també els dic una altra cosa, si és el Partit Popular el que realitza la proposta de gestió indirecta és una privatització en favor del capitalisme, si ho fa el PSOE o el tripartit és una millora dels serveis per als ciutadans. Sempre, permanentment, hi ha un doble prisma quan fa les lleis i quan fa les accions el Partit Popular, i a vostès ja els va bé, perquè així amaguen la seva inacció.

Tots els ajuntaments que es trobin en equilibri pressupostari podran oferir els serveis que considerin, a més dels obligatoris, sempre que no els estigui prestant ja una altra administració. No hi ha cap article ni disposició en aquesta norma que ho impedeixi.

I el Govern d'Espanya, en el marc de les reformes estructurals que està impulsant, s'ha compromès, a més, a aprovar una llei de finançament dels ens locals, dels ajuntaments.

Igual que ho han fet en complir els objectius de dèficit i la reducció del seu nivell d'endeutament, els ajuntaments seguiran donant exemple a totes les administracions en establir per aquesta llei uns límits homologats de retribucions, el nombre d'eventuals i regidors amb dedicació exclusiva.

En definitiva, tota la delegació de competències, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, ha d'anar acompanyada de la corresponent dotació pressupostària anual amb cobertura del cent per cent del cost del servei i garantint el seu cobrament. S'ha hagut de regular per llei allò que és de lògica aclaparadora.

Qui tingui el seu ajuntament sanejat podrà continuar prestant les mateixes competències que prestava fins ara. Qui ha sobreendeutat un ajuntament haurà de deixar de prestar certs serveis als seus ciutadans, els impropis, o bé que ho faci la comunitat autònoma amb les competències delegades, en el nostre cas, de la Generalitat.

Es posa ordre a l'excessiva creació d'ens instrumentals, societats anònimes municipals, fundacions, patronats, agències, consorcis, empreses mixtes; es reforcen els controls públics.

S'imposen mecanismes per tal que les comunitats autònomes no deixin impagats als ajuntaments per serveis delegats.

Es compleix el principi de lleialtat institucional i s'ha acabat el «yo legislo, tú pagas». Va per tantes lleis autonòmiques que donen competències als ajuntaments, però que no s'han acompanyat amb el finançament. I això és una realitat.

La reforma local presenta un model amb una clara delimitació de competències avalat pel dictamen del Consell d'Estat. Comportarà un estalvi de 8.000 milions d'euros en cost en el període comprès entre el 2014 i el 2019.

Miri, alguns ajuntaments s'han convertit en creditors de la Generalitat. Del pressupost de 36.000 milions d'euros, s'hi han trobat diners per pagar fets no prioritaris i, en canvi, no per als deutes amb els ajuntaments.

He sentit aquí que la llei és dolenta, molt dolenta per als ajuntaments i nefasta per als ciutadans. I la gestió de la Generalitat amb els deutes als ajuntaments, no és dolenta, molt dolenta per als ajuntaments i nefasta per als ciutadans?

S'ha dit que és un atac i un atemptat a l'autonomia local. I no pagar els deutes als ajuntaments no és un atac i un atemptat a l'autonomia local?

Ja ho sé, que vostès ara diran que el culpable de tot és el Govern central. Si dediquessin el mateix esforç que dediquen a qüestionar permanentment el Govern d'Espanya a treballar i a buscar fórmules per pagar els deutes de la Generalitat amb els ajuntaments, segurament la situació real de les administracions locals no seria la que és avui en dia.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, vicepresident. Senyores i senyors diputats, per defensar el posicionament de Ciutadans sobre la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local.

Miri, el primer que haurien de fer, senyor Batalla, senyor Sanglas, senyor Bosch, és posar-se d'acord. El Tribunal Constitucional té legitimitat o no la té? La senyora Encarna Roca, com a magistrada del Constitucional, té tanta legitimitat com el senyor Carrillo, que esmentava fa una estona el senyor Bosch, o no la té? Què fem? Què diem? Que són uns agitadors de la catalanofòbia i la resolució que dictin ens mereix poc respecte? O diem el que va dir el senyor Homs en comissió, ara fa un any, quan deia: «Retinguin només una dada, prou significativa: l'any 2012, el 80 per cent de les sentències del Tribunal Constitucional han estat favorables al Govern de Catalunya. Ho repeteixo» –deia, hi insistia–, «l'any 2012, el 80 per cent de les sentències del Constitucional en plets que afectaven la Generalitat han estat favorables al Govern de Catalunya.» I es queixava d'això –d'això– un conseller del Govern que es nega sistemàticament a complir sentències del Constitucional i, a més a més, també es nega a complir sentències del Tribunal Superior de Justícia i lleis aprovades en el Congrés.

En què quedem? Són tots uns agitadors de la catalanofòbia o tenen legitimitat per resoldre sobre una llei, la Llei de racionalització i sostenibilitat, que ha generat prou dubtes en la seva aplicació i que ha generat ja moltes interpretacions, que estic segura que necessiten d'un aclariment?

I, miri, pel que fa a l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat, les raons que vostès han al·legat en aquest recurs han estat diverses –recentralització, involució, vulneració de l'autonomia local, de les competències de la Generalitat en matèria d'organització territorial, vulneració de l'autonomia financera, vulneració de les competències en matèria de funció pública–, però, escoltin, tot això vostès han tingut temps de negociar-ho, perquè altres partits o altres grups parlamentaris al Congrés dels Diputats ho han fet, però el que en realitat ha passat és que vostès amaguen una autèntica

incapacitat per dur a terme una reforma, una reforma legislativa en l'àmbit de l'Administració local, per modernitzar-la i posar-la al dia al servei dels ciutadans i de les empreses, que des de Ciutadans hem reclamat en reiterades ocasions.

I resulta que, quan el Govern d'Espanya anuncia una reforma, vostès reaccionen d'una manera profunda-ment reactiva i posant sobre la taula una llei que el que fa –la Llei de governs locals de Catalunya– és blindar un sistema d'organització territorial antic i obsolet, d'aquests que vostès sempre acaben anomenant com a «model d'èxit», però que els experts han qualificat de «car, obsolet i ineficaz». Malgrat tenir competències per fer-ho, perquè porten des de l'any 2000 amb un informe a sobre de la taula, l'anomenat «informe Roca», que permetia dur a terme aquesta reforma i modernització de l'Administració local, però vostès s'han negat a fer-ho. I per què s'han negat a fer-ho? Doncs, perquè té un cost polític important. I ara el que fan és que, com que el Govern d'Espanya posa en marxa aquesta reforma, vostès capitalitzen aquest malestar i l'enfoquen contra el Govern d'Espanya.

Deia la vicepresidenta: «Evitem que ens imposin un model no propi.» Escolti, el model és el mateix per al conjunt del territori nacional, és el mateix. Tots els ajuntaments hauran d'aplicar aquesta llei. Per tant, no es tracta de tenir models propis, es tracta de tenir models eficaços i eficients.

Com els deia, des de Ciutadans hem insistit al llarg d'aquesta legislatura en la necessitat de modernitzar, aclarir i simplificar l'Administració pública, perquè entenem que, a més a més, així ens ho reclamem des d'Europa, en base als principis de sostenibilitat i suficiència financera. I en aquest sentit creiem que l'LR-SAL pot significar un pas, malgrat la confusió i els problemes que ha posat en evidència els seus primers mesos d'aplicació.

Deien vostès i hi feia incidència la senyora Parlon: «Lamina competències dels ajuntaments.» Miri, aquesta pretensió de clarificar i delimitar les competències municipals per evitar duplicitats amb les competències d'altres administracions públiques, tal com ho expressa la llei, no és una qüestió de laminació.

I, a més a més, aquesta laminació no és certa, perquè la llei preveu que aquells ajuntaments que ja estan exercint competències que d'alguna manera en aquesta llei no els vindrien atribuïdes tenen, curiosament i paradoxalment..., els municipis podran exercir-les d'acord amb el compliment dels requisits que estableix l'article 7 de la Llei de bases de règim local.

És a dir, aquesta delegació, ningú els la treu. Les competències podran continuar-les exercint, sempre que compleixin una sèrie de requisits que estableix l'article 7.4. Cosa que, a més a més, no podia ser d'una altra manera, atès que en el cas de les diputacions, a les quals, a més a més, la llei els reconeix que poden ampliar les seves competències, malgrat la seva manca de certa legitimitat democràtica, són institucions que en aquest cas surten reforçades, i a les quals sí que se'ls atribuïa tota una sèrie de competències que podien ser per delegació. I el que no pot ser és que les delegacions

que tenen legitimitat democràtica relativa tinguin més competències o puguin assumir competències delegades que no puguin assumir els ajuntaments. I, per tant, la llei preveu aquest sistema de fre i ho esmena amb l'article 7.4 de la Llei de bases de règim local.

Pel que fa a les condicions de suficiència financera, home, està bé que es prevegi que per assumir aquestes competències delegades cal evitar primer duplicitats, i segon, garantir una suficiència financera, és a dir, garantir la suficient dotació pressupostària perquè els ajuntaments no s'endeutin i, per tant, garanteixin el pagament adequat dels serveis i no es posi en risc la hisenda municipal. I, home, això jo no crec que sigui vulnerar l'autonomia financera ni de la Generalitat ni dels ajuntaments; això el que és és garantir que es prestin serveis d'acord amb una dotació pressupostària. Clar, entenc que vostès expressin els seus dubtes, atès el que ha passat amb el Fons de cooperació local, no? I, per tant, si la Generalitat no es pot comprometre a fer les dotacions pressupostàries i les transferències necessàries als ajuntaments perquè compleixin aquests serveis, doncs, és comprensible que evitin la possibilitat que els ajuntaments assumeixin competències, si després no les poden pagar.

Vostès feien referència també a la necessitat de recórrer contra aquests informes vinculants de l'Administració, que és en realitat la titular de les competències, en benefici d'aquelles que deleguen. Jo crec que, en definitiva, aquest recurs d'inconstitucionalitat el que amaga és estar en contra de tots els sistemes de control que va imposant la llei, controls específics, a més a més, controls de legalitat, controls d'estabilitat pressupostària perfectament compatibles amb l'autonomia local i admesos per la jurisprudència constitucional. I això és així no únicament referit a aquelles competències que en el futur es puguin delegar, sinó a les que ja estan exercint els ajuntaments, que considerem molt raonable.

Un altre motiu de recurs són, com dic, tots aquests mecanismes de control que la llei estableix per evitar el creixement injustificat, i crec que també és una cosa que els molesta. La llei el que preveu és que vostès dels ajuntaments no puguin anar creant organismes, continus organismes, que es sostreuen a la intervenció pública i que, a més a més, des de fa molt de temps insistim a la vicepresidenta que ens digui exactament quin és el seu objectiu, per tal de reduir tots aquests organismes que multipliquen i compliquen l'exercici de les competències, pel que fa a les duplicitats, i que, a més a més, encareixen moltíssim el funcionament de l'Administració pública. Aquesta limitació de la creació de consorcis, de societats mercantils, jo crec que és una de les coses que vostès també han vist com un risc, en el sentit de poder evitar que per part dels ajuntaments proliferin aquesta mena d'organismes que tants problemes ens han portat, i que, a més a més, avui per avui encara n'hi ha molts que no tenen ni tan sols clarificades les seves competències.

També fan el recurs relatiu a temes de personal, és a dir, recorren contra les limitacions que apliquen al règim retributiu dels membres de les corporacions locals i diputacions dels empleats públics, que vin-

dran establertes pels pressupostos de la Generalitat. Doncs, miri, per què? Esquerra Republicana en el seu recurs diu que aquesta és una funció que correspon únicament i exclusivament al plenari de l'ajuntament i que s'està vulnerant l'autonomia local. Per què? Escolti'm, jo trobo molt normal que s'estableixi una taula de càrrecs retributius en funció de la població, del nombre d'habitants, i que tots tinguem més o menys una referència del que cobra cada alcalde. El que no és normal és que alguns alcaldes cobrin més que el president del Govern d'Espanya, o que el president de la Generalitat cobri molt més del que cobren altres presidents de la Generalitat. Jo crec que el que hem de fer és intentar ordenar el sistema retributiu del personal al servei de l'Administració pública, i molt més en l'àmbit local. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres considerem normal que s'estableixi aquesta taula de regulacions.

I també vostès feien referència a una ingerència en l'àmbit de provisió de places de la funció pública. Escolti'm, l'Estat té tot el dret a establir quins són, dintre de l'Estatut del funcionari públic, els requisits per accedir a la funció pública, perquè els cossos de funcionaris de l'àmbit local són cossos d'habilitació nacional. I, per tant, no es poden posar condicions per accedir-hi que siguin diferents de les que es puguin posar en un altre qualsevol territori de l'Estat espanyol.

Per tant, nosaltres creiem que en molts d'aquests punts de recurs d'inconstitucionalitat el que hi ha és un intent de blindar precisament aquest model propi, aquest model que no sabem ben bé..., tot i que ho hem intentat en moltes ocasions, intentar saber quins són els objectius d'aquest model. Si és així, ens hauria agradat que la vicepresidenta hagués estat més activa en la negociació dels beneficis d'aquest model per a Catalunya i que ho hagués fet d'acord amb el que han fet els altres grups parlamentaris al Congrés.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquest recurs, amb el benentès que esperem que sí que es clarifiquin molts d'aquells aspectes que la llei en aquests moments deixa en situació dubtosa a l'hora de la seva aplicació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tots i a totes. Bé, vagi per endavant el nostre vot favorable al recurs d'inconstitucionalitat, però voldríem fer prèviament algunes reflexions de context més general i de mesures més concretes amb relació a tot el que envolta la reforma del món local proposada per l'LRSAL, però també que plana per sobre, diguéssim, de totes les propostes que hi ha ara mateix sobre la taula per reformar el món local.

És obvi que, arribats a un cert atzucac econòmic, social, financer i institucional, els instruments legisla-

tius, institucionals, democràtics, que existien fins ara per gestionar la realitat, en aquesta crisi s'ha demostrat que han fallat, que han arribat a un col·lapse. I és obvi que d'una banda i de l'altra –i ara explicaré quines són les bandes– es pensen canvis, canvis necessaris que... Jo recordo perfectament que quan va esclatar la crisi, en tertúlies, debats que es produïen en el món local, tothom tenia molt clar que la crisi s'havia de mirar allò que en deien, no?, amb la filosofia xinesa: que no és una catàstrofe, sinó que és la serp que muda de pell i és l'oportunitat de canvi; per tant, la crisi com a oportunitat, i que, per tant, aquesta crisi ens faria reflexionar sobre els errors comesos i, a partir d'aquests errors comesos, faríem una societat millor, perquè dels errors se n'aprèn, etcètera. Vull dir, mentides, mentides, mentides, i anar passant l'estona, perquè de reformes que hagin anat en aquesta clau d'entendre els errors comesos i, per tant, posar-hi remei en un sentit emancipador, en un sentit de millora social, en un sentit de millora democràtica, etcètera, no n'hi ha hagut cap. Però tampoc n'hi ha hagut..., excepte el rescat a la banca, diguéssim, de reformes en general no n'hi ha hagut cap de substantiva, eh?, més enllà de retallar i adequar-se justament al que ara volia explicar.

Davant de tots aquests debats que la gent està posposant, que l'Estat està posposant, que està posposant tothom, debats de reformes necessàries, de reformes, diríem, radicals, que s'han d'imposar en aquesta societat, bàsicament cada vegada s'estan estructurant més dos blocs, en aquesta societat. Un bloc que entén que el que val, el que és més important és conservar imatges d'eficiència davant de la banca, que és qui té el poder, i, per tant, de forma realista ha d'anar reduint espais de democràcia i ha d'anar augmentant espais d'eficiència empresarial, i, per tant, com que aquells tenen el poder més val portar-s'hi bé, més val adequar-ho tot i més val treure drets i treure democràcia, espais democràtics a la gent, perquè s'adeqüin més als interessos de la banca i així puguem funcionar millor amb qui té el poder; és el partit de la banca. I després hi ha el partit de la gent, o el bloc de la gent, que entén que d'aquesta crisi se n'ha de sortir augmentant espais de participació, augmentant espais de responsabilitat, posant les institucions més al servei de la gent, compartint els problemes de les institucions i del país més amb la gent, habilitant més espais de decisió democràtica, fent una expansió dels drets democràtics, perquè no només vagin cap a l'elecció de diputats o de regidors, sinó que vagin també cap a la gestió de l'economia, a través de sistemes cooperatius, publicocooperatius, perquè també s'estengui a la gestió pública, al control, al rendiment de comptes, a la transparència, al control de la gestió pública i a la participació per part de la gent, com també vagi orientat, aquest augment, aquest aprofundiment democratitzador, cap a la decisió del futur dels pobles mateix. És qui aposta per sortir de la crisi amb més participació de la gent, amb més capacitat democràtica de la gent, i qui aposta per sortir de la crisi amb un plegar-se als interessos de la banca, reduir espais de democràcia i, bàsicament, caure bé als interessos de la banca. Hi ha el model del partit de la banca, allò que en altres paraules és el *we are a serious country*, no?, referint-se a

la banca: «Som seriosos, aplicarem el que calgui, perquè tot quadri amb el que tu vols»; i d'aquest en formen part no només partits polítics: en forma part el Banc Central Europeu, en forma part l'FMI, en forma part la troica, en forma part l'oligopoli bancari que ens ha quedat ara mateix, en forma part l'oligopoli elèctric, en forma part tot aquest partit. I després hi ha el partit de la gent, en què no sé quins partits polítics hi ha, però, en tot cas, hi ha moviments socials, hi ha la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, hi ha tota una sèrie de gent.

És important tenir present això, perquè quan abordem la reforma necessària dels municipis ens trobem exactament aquests plantejaments traduïts al que hauríem de reformar dels municipis. S'han de plegar els municipis a l'eficiència econòmica entesa i a la suficiència financera entesa..., que és allò que empresarialment pot suportar o no un ajuntament d'acord amb els seus «prestamistes», d'acord amb la troica, d'acord amb el Fons Monetari Internacional, d'acord amb les seves directrius, d'acord amb el neoliberalisme? O com hauríem de reformar els ajuntaments perquè responguin a les necessitats de la gent, però no cometin els errors que han comès fins ara?

Òbviament que va ser un parany del partit de la banca deixar que s'endeutessin els ajuntaments, fer que fins i tot les esquerres endeutessin els ajuntaments i es financeressin a través de l'urbanisme. A ningú se li acut que si aquesta ha estat la principal causa d'endeutament dels ajuntaments –l'urbanisme, l'especulació i la dependència del finançament a través de les operacions urbanístiques de l'ajuntament– és això el que s'ha de corregir? Això a ningú se li acut? O, en tot cas, sí que se'ns acut a molta gent, però això no estableix també criteris d'eficiència, de suficiència financera, fer que els ajuntaments deixin de dependre de l'especulació urbanística per poder-se finançar i, per tant, s'evitin bombolles immobiliàries i, per tant, s'evitin paranys com l'endeutament, que ara facilita que el partit de la banca vingui i arrasi? A ningú se li acut que és aquí on s'hauria de reformar?, que això facilitaria que no es destruís el territori, que no s'especulés construint molt per sobre de les nostres possibilitats?, que no s'endeutessin els ajuntaments molt per sobre de les nostres..., que no estiguéssim pagant ara molts més interessos dels que raonablement qualsevol economia en crisi, amb necessitat d'inversió pública, hauria d'estar pagant? A ningú se li acut que aquesta és la sortida democratitzadora, que aquesta és la sortida de la majoria de la gent, que aquesta és la sortida que facilita un creixement sostenible per al país?

Com es multiplica l'acció municipal que ha funcionat i que és necessària, l'acció social, l'acció cultural, l'acció democratitzadora? A ningú se li acut que aquestes són les reformes que s'haurien d'estar empenent, i no pas aquelles que demana la banca, aquelles que demanen les auditories, on bàsicament tothom, els partits de la banca, hi tenen representants i es coordinen perfectament per dir, d'una banda i de l'altra, què és el que s'ha de fer amb les administracions públiques? A ningú se li acut que hauríem d'estar pensant com es multiplica la capacitat de la institució

municipal per entregar el poder municipal a la gent, per fer-la coresponsable de les decisions, per fer-la co-particip de la rendició de comptes de les institucions? Això no hauria de ser la reforma emancipadora, alliberadora, de millora social i de millora democràtica que hauríem d'estar plantejant en aquesta crisi que ens està reduint drets democràtics, drets socials, autonomia local, etcètera?

I, per tant..., òbviament, perquè qui governa és el partit de la banca, o la banca directament, diguéssim, a l'Estat espanyol, principalment, com també a la Generalitat, en altres termes, les mesures que es proposen són bàsicament orientades a una suficiència financera entesa simplement com la suficiència financera que accepta el model econòmic de la troica, el model institucional que proposa la troica, no la suficiència financera de dir..., bé, és cert, no podem fer dependre els ajuntaments de l'especulació immobiliària; per tant, hauríem de garantir un finançament just, un finançament suficient, una autonomia fiscal i recaptatòria suficient per deixar prou llibertat i prou assegurat el món local. I, en canvi, s'adopta només l'acceptació de la paraula «suficiència financera» per a allò que els «pres-tamistes», aquells que han fet caure al parany el món municipal i les institucions..., i aquells que ara mateix fan dependre l'existència mateixa de les institucions, és a dir, tenen a les seves mans l'existència mateixa i la sostenibilitat mateixa de les institucions; s'accepta només la definició que ells ens proposen.

Nosaltres hi estem perfectament d'acord, i així ho compartíem, quan va començar la crisi, i tothom, des de tots els *think tanks*, i les revistes de pensament polític, i els opinadors dels diferents partits, es deia que s'havia de canviar radicalment el model d'institucions que teníem, i el món municipal, també, que no havia funcionat –hi estem perfectament d'acord–, i que la crisi era una oportunitat..., bé, era una putada per a molta gent, però també una oportunitat, si es volia entendre així.

I, per tant, quan ens van dir «i cal evitar duplicitats», vam dir «perfecte», per fi algú s'ha adonat que no podem suportar quatre cossos policials, que no podem finançar quatre cossos policials presents en el nostre territori –Guàrdia Civil, Policia Nacional, Mossos d'Esquadra i Policia Municipal–; que no està, diguéssim, la situació per anar tirant coets i anar finançant policies i policies. Que no podem finançar un oligopoli de cinc elèctriques, amb tots els directius i assessors que comporten, perquè, total, als consumidors ens apu- gin la factura però no ens prestin cap servei diferent del que ens prestava quan era pública; per tant, no podem finançar cinc empreses que fan el mateix amb tots els beneficis que tenen. Que no podem finançar un exèrcit inútil, un exèrcit que no ens serveix absolutament per a res, que val 7.000 milions d'euros, amb els quals es solucionarien molts problemes socials, no podem, no ens serveix de res; ja hi ha l'OTAN, ja hi ha mil altres coses que suposadament ens defensen pel món. Que no podem finançar un sistema públic d'ensenyament però a més a més un sistema concertat, i finançar també la privada, que això no, no podem aguantar tanta despesa pública. Que no podem finançar un sistema sani-

tari públic i a més a més un de concertat, que aquesta duplicitat, vull dir, ens aboca a la ruïna; no podem finançar els treballadors i les treballadores, tantes coses, tants privilegis. Que tenim, que hem reduït el sistema bancari a cinc grans bancs que, bàsicament, pel que als treballadors ens convé, no fan re, o sí que presten tots el mateix pèssim servei, però que són una enorme duplicitat que bàsicament finança que tinguin mil direc-tius que l'any passat van cobrar 700 milions d'euros. No ens ho podem permetre, no ens podem permetre mantenir tants rics. En aquesta situació econòmica, no ens podem permetre mantenir tanta gent que viu dels altres, parasitària.

I, per tant, vam entendre que la crisi era un bon moment per evitar aquestes duplicitats. Ara resulta que no, que de duplicitats als ajuntaments no se n'han tret gaires, no s'ha fet gaire..., i ara bàsicament tot el pes de les reformes legislatives es fa justament per reduir autonomia local, per reduir capacitat d'acció pública dels ajuntaments, per reduir participació democràtica i per reduir la incidència que al món municipal, com a institució més propera, pugui tenir en un canvi democràtic en la nostra situació.

Nosaltres votarem a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, però entenem que el nostre posicionament va força més enllà.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. El Reglament els dona dret a un segon torn de màxim cinc minuts. Hi ha grups parlamentaris interessats a poder...? (*Pausa.*) Convergència i Unió sí, Iniciativa sí... Algun grup parlamentari més, que vulgui...? El Partit Popular vol...? (*Pausa.*) El Partit Popular? Sí? (*Pausa.*) Ciutadans? (*Pausa.*) El Grup Mixt? Vol utilitzar un segon torn de cinc minuts, senyor Arrufat? (*Pausa.*) Té dret per reglament a utilitzar un segon torn de cinc minuts. Ja ho ha dit tot? (*Pausa.*)

Bé, doncs, aleshores donaríem un segon torn de cinc minuts, excepte al Grup Mixt. I, per tant, els ordenaríem de major a menor, amb Convergència i Unió al final.

De manera que, des d'on vulgui, senyor Sanglas, té cinc minuts, màxim.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, manifestar la satisfacció, com no pot ser d'altra manera, que la proposta d'Esquerra Republicana de presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat vagi endavant amb un ampli suport a la cambra, i que no és només un suport a la cambra sinó que és un suport institucional al territori.

Pensem que els quatre grups parlamentaris que hem presentat aquesta proposta de recurs d'inconstitucionalitat representem un nombre molt important de municipis, un nombre molt important d'alcaldis, i representem la centralitat política.

Els dos partits, un, per una banda, que s'abstindrà en la votació, i, per l'altra, el Partit Popular, que hi votarà

en contra, veiem també quina és la seva representativitat, quina és la seva inserció en el teixit municipal català, i, per tant, diguem, ja veiem quina és l'actitud.

Miri, senyora Alegret, jo no sé què plantegen vostès amb aquesta «racionalització», entre cometes. Vostès s'han omplert la boca de dir que això estalviaria molts diners a l'erari públic; quantitats que s'haurien de demostrar, quantitats que vostès han falsejat, dient: «Ens estalviarem 3.500 milions en despeses impròpies.»

Miri, senyora Alegret, si algú s'estalvia 3.500 milions en despeses impròpies, vol dir que ningú farà la competència, perquè, en definitiva, les competències impròpies són competències que estan duent a terme els ajuntaments perquè no les fa cap altra administració, i són recursos que dedica el món local a aquestes competències que ningú executa. Si vostès diuen que això és estalviar vol dir que ningú ho executarà, i si no, no és estalvi; per tant, anem clarificant alguns conceptes.

Vostès ens diuen que volen posar ordre a una certa disbauxa administrativa que existeix en els ajuntaments i que això és una festa. Miri, les lleis serveixen per a molt, senyora Alegret, les lleis serveixen per a molt; però abans que res cal l'ètica en la gestió pública –cal l'ètica en la gestió pública. Si comencem a mirar el nombre de casos que vostès tenen de càrrecs electes imputats per malversació de fons públics, la llista és molt llarga. Per tant, vostès no són ningú per venir-nos a donar lliçons de com es gestiona l'Administració pública, eh? Per tant, des d'aquest punt de vista, no ens vinguin a explicar sopars de duro –no ens vinguin a explicar sopars de duro.

Vostès tenen un interès molt gran a intentar privatitzar tot el que sigui privatitzable. I això ho van demostrar en l'època del senyor Aznar i ho estan demostrant actualment. Tot el que poden, afavorir els negocis dels seus amics. Si no, com a mostra, l'última privatització, encoberta, si vostès volen, de les radials de Madrid. Un altre negoci –un altre negoci. Vostès no paguen el que ens deuen a Catalunya, però sí que tenen recursos per pagar des de l'Estat tot allò que afavoreix els seus amics i els seus interessos. Per tant, des d'aquest punt de vista, els recursos existeixen quan a vostès els interessa. Aportin, aportin aquests recursos per al món local català, aportin aquests recursos per a les infraestructures d'aquest país, aportin els recursos perquè des d'aquest país puguem fer infraestructures, puguem fer inversions perquè l'economia d'aquest país tiri endavant. Això sí que és afavorir la descentralització, això sí que és afavorir la no-duplictat.

Ja n'hi ha prou que ens prenguin el pèl. Vostès intenten bastir amb normatives que només tenen un cert interès econòmic..., però deu ser un interès econòmic no per a un estalvi ni un benefici global, sinó per a un estalvi, per a un benefici d'alguns, d'alguns de vostès, als quals vostès representen, aquests lobbys, aquests interessos als quals vostès donen cobertura amb qual-sevol forma legislativa. Ara toca aquest àmbit, ara toca el local.

S'omplen la boca; vostès ens diuen: «Tenim 28.000 càrrecs electes.» Molt bé. Quants de vostès, quants de vostès...? I amb alguns de vostès sí que hi hem parlat;

ens diuen que aquest no és el model a seguir, tampoc. Per tant, algun element diferenciador també deuen tenir-vostès. Com és que un projecte de llei s'anuncia a presentar-se el juny –el juny– del 2012 i no acaba entrant, tenint majoria absoluta, no acaba entrant a les Corts fins el juliol del 2013. Un any, un any de tramitació. Un any de tramitació que no vol dir un any de converses i d'intentar buscar consensos; un any d'intentar abordar, d'intentar avortar totes les revoltes que se'ls produïen en el seu món local, perquè no volien aquesta llei. I finalment se n'han sortit, però, igualment, des del nostre punt de vista, aquesta llei és inconstitucional des d'alguns punts de vista.

I, miri, senyora Mejías, sí, ho portarem al Tribunal Constitucional; no perquè creguem excessivament en la legitimitat d'aquest òrgan, però en tot cas de moment és el que toca. I nosaltres, que vostès diuen que estem avesats a no sé quantes revoltes, a no sé quants cops d'estat, de moment, ens atindrem al que hi ha. I si aquesta és la via a continuar, i perquè aquesta és la via que ha decidit també el món local, des del nostre punt de vista, hi donarem suport.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, la senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Jo crec que ens hem de felicitar la majoria de grups polítics que en aquesta sessió, doncs, avui hem fet una aposta per tirar endavant aquest recurs d'inconstitucionalitat. I no ho fem exclusivament per qüestions de caràcter polític, que també, sinó amb una legitimitat que és la que ens dona el Dictamen número 8 del Consell de Garanties Estatutàries, del 27 de febrer, que clarament demostra o posa de manifest que aquesta llei, malgrat el que abans expressava la diputada del Partit Popular, afecta l'autogovern de Catalunya en tant que la regulació de les competències que té atribuïdes en el règim local i territorial. I és el que fem avui aquí i és el que han fet, com dèiem abans, més de 850 municipis de Catalunya, de diferents colors polítics, davant d'aquest atemptat contra el sistema democràtic i contra la laminació de l'autonomia local.

Perquè el més greu que fa aquesta llei i el que més ens preocupa és que converteix el món local en una administració subordinada. Tant és que en alguns moments ens subordini i ens controli directament l'Estat, atribuint-se una legitimitat davant la nostra gestió pública... I aquí hem fet abans referència als indicadors que demostren que, per deute, i si el criteri que determina la racionalització és l'eficiència econòmica, els ajuntaments, malgrat que alguns aspectes no s'han gestionat en temps passats, poder, amb la necessària racionalització, i d'això en tenim molts casos –casos, per cert, de forma marcada en ajuntaments governats també pel Partit Popular–, és cert que, en el conjunt del deute,

del deute global del conjunt de l'Estat espanyol, els municipis representen una part menor.

Per tant, la racionalització, en tot cas, no havia de venir exclusivament pel criteri d'eficiència econòmica, que per mi, i ja ho he expressat abans, és estalvi, sinó a garantir competències transferides des de la proximitat. No és el que fa la llei, i impossibilita que la majoria de serveis públics en els ajuntaments de menys de vint mil habitants es prestin des d'aquesta proximitat. Per tant, això per nosaltres és un atemptat contra el principi de subsidiarietat, de prestar els serveis públics de la manera més propera als ciutadans, i, per tant, no ajuda en cap moment a garantir aquesta qualitat en la prestació d'aquests serveis en tant que els allunya en la majoria de municipis del nostre país, que tenen menys de vint mil habitants.

Després, en certa manera, subordina els ajuntaments, encara que compleixin amb els criteris d'estabilitat pressupostària, a haver de demanar informes continus per poder prestar aquelles competències que no els són pròpies. I, a dia d'avui, doncs, els carrers no s'escombren dues vegades, els nanos que reben beques de menjador no reben la beca de menjador dues vegades, és a dir, no mengen dues vegades al menjador. I, per tant, parlar de duplicitats en la prestació de determinats serveis públics que tots sabem que els ciutadans no reben per dues administracions diferents el mateix servei, en definitiva, és un embolica-que-fa-fort que sota el nostre punt de vista el que amaga és voler laminar l'autonomia local, atempta contra el principi democràtic, perquè, si al final els ajuntaments de Catalunya i d'arreu d'Espanya simplement fan de gestories, doncs, evidentment la mobilització de la ciutadania davant el seu compromís amb aquell govern serà menor.

Jo no sé si això beneficia o perjudica el Partit Popular, però en el moment en què nosaltres tenim la legitimitat en aquest cas que ens atorga el Consell de Garanties de poder presentar aquest recurs per tal que es declari la inconstitucionalitat d'alguns dels articles ho fem des de la convicció que és el que toca fer. I tant de bo –tant de bo– el Partit Popular, després dels set avantprojectes que va presentar d'aquesta llei, no ens hagués forçat a haver de fer avui aquesta intervenció.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, la diputada Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, presidenta. Potser el Partit Popular no té la representativitat en el món local català que li agradaria, però hi som. I ni que a alguns els agradi que no, que els agradaria silenciar-nos, i que no hi fóssim, i que fóssim transparents, hi som. I segurament hi serem més –segurament hi serem més.

Vostè em diu que no sap, senyor Sanglas, ens diu que no sap què representa aquesta llei. Doncs, aquest és el problema. Vostè critica l'LRSAL no pel seu contingut, no pel seu fons, sinó senzillament perquè la fa

el Govern d'Espanya. Si en els mateixos termes, si en tingués competències, la fes el Govern català, possiblement l'estaria aplaudint, perquè posa racionalitat, perquè diu que d'aquelles competències que no estiguin finançades se n'haurà de garantir el finançament o no les podrà delegar a una administració local. És senzill, és de sentit comú. Però com que la fa el Govern del Partit Popular la fa per a tot Espanya, però vostès diuen: «No, no, no, és que a Catalunya atempta contra l'autonomia local, atempta contra el procés independentista, atempta contra el Govern català.» Bé, tenen un problema.

I, miri, jo no li intento donar lliçons, li ho dic des de la més absoluta humilitat, no he intentat en absolut donar lliçons, però tampoc ens en doni vostè a nosaltres, perquè li recordo que la gestió del Govern tripartit a la Generalitat va deixar arruïnades la Generalitat i Catalunya i que encara estem pagant deute i interessos del deute que van generar vostès en el seu moment. Per tant, d'autocrítica n'hauem de fer tots –tots–, i posar racionalitat i seny ho haurem de fer tots. I en aquests moments els ajuntaments no necessiten debat polític, ni menys un debat polític emmarcat en l'estelada. El que necessiten són solucions reals, perquè són les demandes reals.

I hi han ajuntaments, possiblement de tots els colors, però sobretot els que van estar gestionats per Esquerra i per un tripartit..., en què realment es va estirar més el braç que la màniga. (*Veus de fons.*) Sí, i tant, que ho sé! Vol que li parli de Reus? Vol que li parli del meu ajuntament? Com pot dir que no sé del que estic parlant? Evidentment que sabem del que estem parlant.

I aquesta llei el que intenta és donar mecanismes, posar eines perquè els habitatges nacionals, els intervenors i els secretaris, puguin posar ordre en aquelles decisions polítiques que surtin del marge del que és pròpiament un ajuntament.

I els ajuntaments han de tenir dotació pressupostària. No pot ser que les escoles bressol que són competència de la Generalitat es comparteixin amb els ajuntaments i de sobte l'any passat en el pressupost s'elimini una partida que ha de revertir o a les famílies o als mateixos ajuntaments; no pot ser!, això és estat del benestar. Però, en canvi, redueixen el Fons de cooperació local, redueixen partides per a les escoles bressol, redueixen Pla de barris, redueixen en el PUOSC... I jo entenc, vicepresidenta, que han de fer equilibris pressupostaris, però hi han altres partides, al nostre entendre, que no són prioritàries en aquests moments i on no han reduït: en el Born, en els tricentenaris, en les diades, en les ambaixades... I creiem que aquí també haurien de reduir.

I entenem que l'Estat ha de fer un millor finançament. Si això li ho diu el Partit Popular! Però només el faran de la mà, només el faran negociant, només el faran anant a seure, no imposant una consulta, no imposant l'estelada, no imposant el seu procés. I si Catalunya decidís que no vol ser independent, com tiraríem endarrere aquestes estructures d'estat que vostès estan construint sense haver preguntat a la gent si les vol? Les vol el seu soci, per cert, a qui vostès els es-

tan fent el camí, perquè en realitat aquí hi perdrem tots, però Convergència i Unió em sembla que és l'únic partit de la història democràtica que està aplanant el camí a Esquerra Republicana perquè entri en els ajuntaments, perquè entri a la Generalitat, i en un moment en què potser les finances estaran sanejades gràcies a les reformes que està fent el Partit Popular a Espanya.

Els plans de proveïdors, els dos plans de proveïdors del Govern de l'Estat van a ajudar, efectivament, els ajuntaments i la Generalitat a pagar els seus deutes. «És que és un crèdit, ens cobren interessos.» Però ha sigut l'únic que ha obert l'aixeta per poder pagar, per poder sanejar. (*Remor de veus.*) En aquest moment molts ajuntaments –molts ajuntaments...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyora diputada. Senyores diputades, senyors diputats, si us plau, han tingut oportunitat i tenen oportunitat d'expressar la seva opinió al respecte en els torns de rèplica. Gràcies.

Pot continuar, diputada.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, presidenta. I jo entenc que vostès, quan algú els diu que no estem d'acord amb el procés que vostès estan seguint, es molestin, perquè creuen que Catalunya és un pensament únic i monocolor. I no, vostès tenen l'obligació de gestionar per a tothom i tenen l'obligació de legislar per a tothom, i el Govern té l'obligació de fer-ho, i això és el que està fent el Govern d'Espanya, legislar des de la convicció, des de l'interès general: set avantprojectes abans de presentar la llei definitiva, negociacions, tràmit parlamentari; les esmenes que van presentar diferents grups no han proposat alternativa. I aquí, com sempre, el victimisme: perquè ho fa el Govern d'Espanya, perquè vol escanyar l'autonomia local dels ajuntaments catalans. Els de la resta de l'Estat no vol, no volem..., els de la resta d'Espanya no, perquè la llei és diferent quan s'aplica a Catalunya. Siguem rigorosos: no poden vostès, en qualsevol debat parlamentari que facin, escudar la seva falta d'acció de govern en el victimisme amb el Govern d'Espanya. Comencem a ser seriosos, perquè els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya ens demanen un exercici de responsabilitat que el Govern en aquests moments no està fent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per un tems màxim de cinc minuts, en representació d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, jo crec que amb les intervencions que hi ha hagut es demostra que hi ha motius més que sobrats per presentar el recurs; si més no, un

dictamen adoptat per unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries. Però també de vegades, quan es parla de l'allunyament entre el Parlament i la societat civil, potser valdria la pena explicar que avui estem prenent una decisió que té al darrere la voluntat de més de vuit-cents ajuntaments de Catalunya. I això és plenament democràtic, i això fa que aquest Parlament es faci ressò d'un crit gairebé unànim del món local català.

Voldria precisar alguna qüestió. Perquè, és curiós, se'ns recrimina que anem al Tribunal Constitucional. És curiós, no? Perquè, clar, miri, jo ho he dit moltes vegades aquí mateix: el Tribunal Constitucional es va carregar el pacte constitucional amb la sentència de l'Estatut; però només faltaria que al damunt no poguem anar al Tribunal Constitucional a intentar defensar les competències que són de Catalunya i dels ajuntaments. Ja seria com excessiu, no? Perquè el PP i Ciutadans ens estan negant la legitimitat per anar al Tribunal Constitucional, perquè nosaltres vam considerar el terrible error que va fer el Tribunal Constitucional quan es va carregar l'Estatut votat pel poble de Catalunya.

En tot cas, jo crec que hi ha un element que, sincerament..., la senyora Alegret abans ho ha dit i ara ho ha dit amb més claredat: ha dit que ens oposem a l'LR-SAL perquè l'LR-SAL atempta contra el procés independentista. Però, escolti, siguem una mica seriosos –siguem una mica seriosos–: miri, el discurs que hem fet aquí alguns diputats i diputades el podríem fer perfectament igual a Madrid, a Andalusia o a Saragossa; el seu discurs no el podria fer igual ni a Madrid ni a Saragossa, perquè, si no, com explica que hi hagi dos mil ajuntaments espanyols, que representen més de 16 milions de persones, que estan en contra de l'LR-SAL? S'han tornat independentistes catalans? Home, per favor, una mica de serietat. (*Rialles i aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Senyores diputades, senyors diputats...

Jaume Bosch i Mestres

També se'ns ha dit que els ajuntaments que no tinguin dèficit, que estiguin sanejats, no quedaran afectats per l'LR-SAL; això no és veritat –això no és veritat. L'LR-SAL afecta a tots els ajuntaments, i afecta un tema cabdal, que és la capacitat que han tingut els ajuntaments, a Catalunya i també fora de Catalunya, d'impulsar polítiques innovadores, de proximitat, de transparència, de participació, de serveis públics, i, en definitiva, el que pretén l'LR-SAL és carregar-se això.

I, curiosament, alguns que diuen que ara defensen l'Estatut, perquè ja va passar pel Tribunal Constitucional i ara sí que és constitucional, ens recriminen que defensem les competències que l'Estatut atorga a Catalunya en matèria de règim local després d'haver passat pel Tribunal Constitucional i avalat, el recurs, pel Consell de Garanties Estatutàries. També és curiós.

En tot cas, ja per acabar, sí que voldria acabar felicitant la senyora Mejías, portaveu de Ciutadans, perquè, de veritat, vostè ha defensat millor que el PP el senyor Montoro i el Govern central; la felicito. Curiosament, després ha dit que s'absté. Tot el que ha dit vostè no tenia res a veure amb l'abstenció, era per votar-hi en contra. Però, clar, vénen eleccions i Ciutadans ha de mantenir aquesta ambigüitat. Però, miri, l'ambigüitat no existeix; vostès són la còpia del Partit Popular.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Carina Mejías, per un temps màxim de cinc minuts.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Miri, senyor Bosch, jo parlo en nom dels 280.000 votants que han votat el partit de Ciutadans; en nom d'aquests, parlo. I parlo i, a més, justifico la meua abstenció, perquè he dit en la meua intervenció que aquesta llei, que en principi estableix un principi de modernitat de l'Administració local, en els seus primers mesos d'aplicació ha generat prou confusió i prou dubtes perquè hi hagi informes que aclareixin quina és la manera d'aplicar aquesta llei.

Però nosaltres no ens afegirem a un front comú del «no a tot», no ens hi afegirem, perquè per nosaltres hi ha marge per dir que estem d'acord amb alguns dels plantejaments que es fan des de la inconstitucionalitat dels recursos presentats, però no de tots. Perquè vostès parlen contínuament de laminació de competències, però, quan vostès ho fan a la inversa i s'atribueixen i s'arroguen competències que no tenen, això els sembla absolutament legítim. Per això els sembla tan legítim el que diu el senyor Marc Carrillo i, en canvi, els sembla poc legítim el que diu la senyora Encarna Roca. I aquí, en aquesta ambigüitat, que és la seva, no la meua, és on vostès s'haurien d'aclarir. És això el que vostès haurien d'aclarir.

I, miri, senyor Sanglas, representativitat nostra, ja li ho dic, la dels nostres votants, 280.000 votants a Catalunya. I, miri, no doni lliçons de temes municipalistes, eh?, perquè si ens fixem, per exemple, en la gestió que s'està fent a l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts, que suposo que vostè coneix, té la taxa d'atur més alta de tot Catalunya i un dels impostos més alts de tot Catalunya. I, escolti, vostès no són nous en l'àmbit del municipalisme, eh?; molt del deute que s'arrossega del municipalisme és com a conseqüència de governs tripartits, de governs tripartits dels quals vostès han sigut principals protagonistes.

I, respecte al recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern i pel Grup de Convergència, el que amaga, com dic, és, primer, la incapacitat per negociar una posició definitiva per a Catalunya, com sí que ha fet el PNB. Si, escolti, vostès mateixos ho reconeixen, que aquí no han tingut cintura política, que no han sabut negociar i que s'han quedat fora d'una negociació que

per a altres grups parlamentaris del Congrés dels Diputats ha estat més beneficiosa. I com són incapaces de fer una negociació positiva per a Catalunya, a més a més, amaguen també la seva incapacitat per dur a terme una reforma del món local moderna i que actualitzi l'atribució de competències que ha de tenir el món local avui dia, que és molt diferent d'aquest model que vostès volen blindar, que els experts han qualificat d'antic, obsolet i ineficaz.

I és per això que nosaltres no ens afegim al seu recurs d'inconstitucionalitat, perquè per vostès també és el «no a tot», però sense alternativa. És a dir, vostès ens donen una alternativa qualificada pels experts d'obsoleta, antiga i ineficaz. Escolti, doni'm algun motiu perquè jo pugui afegir-me a aquesta reivindicació que sembla tan sincera, com vostè fa, de la seva política municipal, de la seva... *(Veus de fons.)* Doncs, em sembla bé, senyor Batalla, em sembla molt bé, però nosaltres no ens la creiem, perquè *obras son amores, y no buenas razones*.

Clar, si és que tenim a sobre de la taula la Llei de governs locals, i és una llei profundament reactiva –profundament reactiva–, que blindava un model obsolet i que no aporta res de nou i que, a més a més, tampoc garanteix la suficiència financera que demana aquesta actualització de la Constitució signada i aprovada pel Partit Socialista, que ara es queixa tant, i pel Partit Popular, que van acordar una reforma de la Constitució amb traïdoria i nocturnitat que acordava aquest principi d'estabilitat pressupostària i suficiència financera. Però si són ells, escolti!, no és una qüestió que nosaltres ens inventem.

El que hem de fer és intentar posar-nos d'acord tots per posar al dia el món local, l'Administració local, per posar-la com un instrument al servei dels ciutadans i de les empreses, i no utilitzar-la des del punt de vista partidista –des del punt de vista partidista. I, miri, li donaré una mostra, eh?, de com fan vostès l'ús partidista del món local: «Ortega envia una carta a tots els alcaldes de Catalunya per saber si col·laboraran en l'organització de la consulta.» Competència municipal, eh?, senyor Batalla, competència, senyor Batalla, municipal. Escolti, no diguin que no utilitzen els ajuntaments en benefici del seu interès partidista, perquè ho fan. I això n'és una bona mostra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta... Anem per les coses positives, primer. La llei catalana és una bona oportunitat, ho deia el senyor Jaume Bosch i hi coincideixo; crec que hi ha camí a fer perquè la llei catalana no només sigui una bona oportunitat, sinó que, a més a més, siguem capaços de fer un bloqueig, tant com sigui possible, de l'aplicació de l'LRSA amb aquesta llei catalana.

Si la llei de l'LRSAL fos tan bona com alguns diuen, què ho fa que hi hagi més de dos mil ajuntaments de tot l'Estat que hagin presentat un recurs al Tribunal Constitucional? –vuit-cents a Catalunya, més de vuit-cents a Catalunya. Senyores i senyors diputats, estem davant de la revolució municipal més important de la història democràtica de l'Estat, i alguns de vostès el que diuen davant d'això és: «No, els ajuntaments es queixen per vici.» Quina barra! –quina barra!

L'LRSAL s'ha de paraitzar, senyors del Partit Popular, paraitzin l'LRSAL, perquè la seva aplicació és dolenta per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i de la resta de l'Estat. És un cop de l'Estat al món local, com ho va ser que ens obliguessin a apujar un 10 per cent l'IBI; que els ajuntaments hàgim d'anar a crèdit al 5 per cent dels interessos amb el Fons de liquiditat; que en aquells ajuntaments que gestionem bé no ens deixin posar recursos als serveis de la gent amb el nostre superàvit. Ens volen amb el cap cot, ens volen amb el cap abaixat, i no ens hi tindran, perquè els ajuntaments d'aquest país, i de la resta de l'Estat crec que també, no hi som només per a escombrar els carrers, per a encendre els llums i per a obrir i tancar la porta del cementiri, no hi som només per a això –no hi som només per a això.

Jo puc entendre que la representant del Partit Popular hagi fet una intervenció com la que ha fet des de la lògica del PP, però, li dic amb tota la cordialitat del món, no ho puc entendre, que ho hagi fet sent regidor d'un ajuntament. Què farà quan el seu interventor o la seva interventora, a vostè o a qualsevol altre regidor o alcalde d'aquest país, li digui: «No pot licitar el càterin de la llar d'infants perquè resulta que ja no és una competència seva»? Això passarà, això passarà gràcies a la seva meravellosa llei, a la seva LRSAL que nosaltres combatrem per terra, mar i aire.

I una darrera cosa, vostè diu d'una forma molt clara: «No, la Generalitat no paga els deutes amb els ajuntaments, la Generalitat és morosa amb els ajuntaments», i intenta posar en el mateix pla la Generalitat de Catalunya i, a l'altra banda, oh! meravella, l'Estat, que paga de forma correcta a tots els ajuntaments, etcètera. Però és que s'oblida d'una cosa que jo crec que és molt important i que, si no la diu, o ho fa per mala fe o ho fa per desconeixement o ho fa per enganyar la gent. Senyora Alegret, qui té l'aixeta? Qui té la clau de la caixa? Qui té els recursos? L'Estat, els té l'Estat, i els deixa anar amb comptagotes i a plaer d'una forma absolutament deshonestament cap als ajuntaments i cap a les comunitats autònomes, centrifugant el dèficit, no deixant que els governs, com el Govern de Catalunya o aquest Parlament, creïn una taxa, per exemple, sobre dipòsits bancaris per tenir més recursos per poder atendre les necessitats de la gent. Vostès fan tot això, bàsicament, perquè ens volen amb el cap cot, i nosaltres el cap cot no el tindrem mai, mai. L'LRSAL és una llei dolenta per a Catalunya, és una llei molt dolenta per als ajuntaments, i és una llei nefasta per als ciutadans. Paraitzin la seva aplicació. El món local diu prou i aquest Parlament, avui al seu costat, també.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Un cop acabat el debat, procedirem a la votació de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialista, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i de Convergència i Unió referides als articles sobre els quals aquests grups parlamentaris consideren que cal interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la llei 27/2013. *(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)*

Senyor Sanglas, digui'm... *(Veus de fons.)*

Senyor Sanglas, disculpi'm, han tingut deu minuts d'intervenció i cinc minuts de rèplica... No, senyor Sanglas, és que, si no, seria un no acabar. Han tingut temps per exposar totes les seves opinions al respecte... *(Veus de fons.)* A llusions directes tothom n'ha fet a tothom, senyor Sanglas, amb noms i cognoms *(Remor de veus.)* Trenta segons. *(Remor de veus.)* Tenen alguna cosa a dir, de la decisió que acabo de... Perquè si tenen alguna cosa a dir en parlem, però...

Trenta segons, senyor Sanglas...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyora Mejías, ens posava l'exemple de Sant Vicenç dels Horts, dient que no som un exemple de gestió municipal. Miri, justament l'LRSAL el que fa és treure competències als ajuntaments en aquesta matèria, i a més a més, quan l'Estat rebaixa un 57 per cent l'aportació de recursos en polítiques actives d'ocupació, difícilment els ajuntaments poden fer absolutament cap tipus de política.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

D'acord, doncs, atès que el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari... *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)*

Per què, senyora Mejías? Perdoni, quines a llusions?

Carina Mejías Sánchez

El senyor Sanglas s'ha adreçat a mi claríssimament, senyora presidenta...

La vicepresidenta primera

Trenta segons i prou.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. Senyor Sanglas, no crec que aquestes decisions afectin només l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts; em sembla que afecten tots els ajuntaments, i el problema continua tenint-lo l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts, que és el que té la taxa d'atur més alta de tot Catalunya.

La vicepresidenta primera

Atès que el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa han retirat *in voce* la seva proposta sobre la disposició addicional cinquena, ara mateix crido a votació i farem una única votació sobre la resta d'articles, que són coincidents en totes les propostes presentades.

Crido a votació i passarem a fer una votació única, que serà o a favor de presentar el recurs o en contra de presentar el recurs. Els articles apareixen tots detallats en el dossier del Ple i, per tant, no cal que els torni a reiterar. (*Pausa.*)

Doncs, passarem a fer aquesta votació única, com els deia, que serà a favor de presentar el recurs o bé en contra.

Comença la votació.

L'acord d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 101 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Procediments

acumulats relatius a l'elecció de membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00012/10 a 284-00018/10)

El catorzè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Catalunya. Atès que els següents punts de l'ordre del dia, del catorzè al vintè, es refereixen a procediments per elegir membres dels consells socials de les universitats, els proposo que agrupem aquests punt de l'ordre del dia, si no hi ha cap inconvenient. Hi ha algun inconvenient?

Doncs, en compliment de l'article 82, lletra a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a les esmentades designacions.

Els proposo que les votacions es facin per assentiment. Hi esteu, hi estan tots els grups d'acord?

Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Per dir que no, no hi estem d'acord perquè no estem d'acord amb les designacions i, per tant, hi votarem en contra i demanem que, si volen, de forma conjunta es pugui votar en contra de les designacions.

La vicepresidenta primera

Doncs, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament, atès que són votacions a persones, farem la votació electrònica i secreta de manera conjunta, com vostè mateix també ha demanat, per a tots els candidats dels consells socials.

Si em permeten, passo a enumerar els noms dels candidats presentats pels diferents grups parlamentaris, que també apareixen publicats en el dossier del Ple. El candidat proposat pel Parlament al Consell Social

de la Universitat Autònoma de Barcelona és el senyor Moisès Amorós i Perich. La candidata al Consell Social de la Universitat de Barcelona és la senyora Núria Aymerich i Rocabert. El candidat al Consell Social de la Universitat de Girona és el senyor Manuel Ibarz i Casadevall. El candidat al Consell Social de la Universitat de Lleida és el senyor Antoni Gelonch Viladegut. El candidat al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya és el senyor Cristian Rovira i Pardo. El candidat al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra és el senyor Joaquim Soriano i Solé; i el candidat al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili és el senyor Jacint Andreu Marquès.

Procedim, doncs, a la votació electrònica i secreta. Prego als serveis... (*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*)

Digui'm, senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Em sap greu la forma d'interrompre, el que passa és que com que no sabem com aniria, no hi ha cap mena de torn d'intervencions per posicionar-nos. Li pregaria, doncs, que ens deixés trenta segons per dir l'argument pel qual votem en contra. Ho hauria dit abans però no sabia si s'obriria cap torn...

La vicepresidenta primera

Doncs, el torn de trenta segons és seu.

Quim Arrufat Ibáñez

Només un sol argument. Nosaltres entenem que, amb el conflicte que està vivint la universitat pública i el perill en què trobem nosaltres que està per la progressiva privatització de l'ensenyament superior, els currículums, una vegada llegits, de tots els candidats que es presenten, bàsicament formats en universitats privades, installen ESADE, IESE i la UIC a dins dels consells socials de les universitats públiques, cosa que no podem acceptar.

I, per això, de forma conjunta, i sense entrar en el detall dels diferents, òbviament, currículums que s'hi presenten i persones que s'hi presenten, com a concepte, no ens hi podem mostrar d'acord.

La vicepresidenta primera

Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures necessàries per garantir el secret de la votació. Molt bé. Doncs, procedirem a iniciar la votació.

Comença la votació.

127 vots a favor, 3 en contra i 1 abstenció.

Vist el resultat de la votació, doncs, queden designats tots els candidats esmentats per als consells socials de les universitats.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 302-00138/10)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i dels bombers. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per exposar-la té la paraula el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Bé, la moció senzillament planteja més mitjans per als mossos d'esquadra i per al Cos de Bombers, i són peticions que no sorgeixen del Partit Popular sinó que sorgeixen dels mateixos agents, dels seus representants sindicals i, per tant, són peticions molt realistes i molt vives. Perquè hi han moltes mancances pel que fa a les infraestructures, al seu manteniment, als vehicles, a la uniformitat, als elements de treball, a la neteja, a la xarxa Rescat.

També volem exigir al Departament que vetlli pel bon nom del Cos dels Mossos d'Esquadra. Vam ficar un exemple en la interpellació, que és el que va succeir lamentablement al carnestoltes de Mataró, però hi ha altres exemples, i creiem que això requereix una resposta immediata del departament, i especialment davant de l'estratègia, que cal denunciar, de determinats col·lectius que estan permanentment intentant deslegitimar el Cos dels Mossos d'Esquadra i allò que representen. Per tant, davant d'aquesta estratègia cal una resposta eficaç i permanent dels màxims responsables del departament del cos.

Pel que fa als bombers, nosaltres reclamem un diàleg entre el departament i els bombers, un diàleg franc i constructiu. Proposem que s'estableixin les bases per definir un nou model en la prevenció i l'extinció d'incendis i de foc forestal, tal com reclamen els representants dels bombers. Hi ha un primer pas que ha de ser, necessàriament, l'aprovació i la modificació de la llei actual; cal millorar la coordinació entre les diferents direccions generals que intervenen en la gestió de les emergències fusionant-les, i finalment també cal millorar l'actual situació dels bombers voluntaris.

Un altre eix fonamental d'aquesta moció és que fem una especial incidència en la formació i en les pràctiques dels mossos d'esquadra i dels bombers com a instruments fonamentals per garantir un servei públic de qualitat. Alhora, també, en l'àmbit de les infraestructures, reclamem que es construeixin les comissaries de Sarrià - Sant Gervasi i Sant Martí, a la ciutat de Barcelona, i que entrin ja en funcionament les dependències que es troben a l'estació de Sants, tots ells equipaments que es troben a la ciutat de Barcelona.

Demanam, també, coses més de detall, com, per exemple, que s'actualitzi el web de la Generalitat res-

pecte al localitzador de comissaries. No volem comissaries fantasma. Hi han comissaries que no existeixen o dependències policials que no existeixen; no poden constar en un localitzador de comissaries del web de la Generalitat.

Per altra banda, també, hi ha un altre nucli de les propostes on exigim una cosa òbvia i evident, i és que els cossos de Mossos d'Esquadra i de Bombers exerceixin les seves funcions amb neutralitat política i imparcialitat, sense signes ideològics ni partidistes. I això vol dir que nosaltres reclamem que no es permetin associacions que utilitzen el nom d'aquests cossos, com Mossos i Bombers per la Independència, ni tampoc estelades en els equipaments públics.

Nosaltres reclamem també que el Govern compleixi amb les resolucions que aprova aquest Parlament, perquè són mandats del Parlament al Govern. I si no ho fa, conseller, vostè no estarà legitimat per parlar-nos d'autogovern ni de compliment d'autogovern. I ens referim a resolucions que parlen de dotar els agents de la uniformitat necessària; el nou sistema de distribució de torns, que encara no s'ha aprovat, o la situació dels agents a l'Aran. I en aquest minut i mig em vull centrar en aquesta qüestió.

Miri, la resolució del Parlament sobre la situació dels agents a l'Aran i sobre els seus problemes de residència s'ha complert parcialment; queda encara pendent que es pugui traslladar un caporal. I la pregunta és clara: per què no es fa? Per què, podent-ho fer, no es fa? (*Veus de fons.*) Sí, sí que poden fer-ho. S'han produït trasllats, vostè ho sap, i li ho vaig dir a la interpellació, i vostè té la capacitat de fer-ho, té la disponibilitat. I han tingut el temps suficient. O sigui, té la possibilitat i ha tingut el temps per fer-ho. Per tant, si no es fa, arribem a la conclusió que el que s'està produint és una persecució d'aquest agent, que ha comès dos delictes: ser caporal i tindre problemes de residència. Aquests són els únics dos delictes que ha comès, perquè en tota la resta ha complert fil per randa amb les seves obligacions, i amb escriure. I vostè ho sap –i vostè ho sap.

Per tant, cal aclarir una cosa... I a vostè, que m'ho està negant amb el cap, conseller, i, per tant, està volent participar en el debat, li faig un prec directe: escolti, aclareixi si algun comandament de l'Aran o de Vielha va dir..., una afirmació que deia: «Tu no te'n vas d'aquí, perquè ho dic jo.» Aclarim si això va succeir. Jo crec que això seria molt important. Perquè, si això va succeir, estaríem davant d'una actitud de persecució reprovable i caldria adoptar mesures d'una forma immediata. Vostè ho sap, que no es poden dir aquest tipus de coses, perquè denoten una actitud reprovable.

Per tant, jo no vull ser responsable d'aquesta persecució, i per això demano a tots els diputats..., que tenen l'oportunitat de no ser responsables d'aquesta persecució votant el punt quinzenè d'aquesta moció.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, aprofitant que hi ha el conseller d'Interior aquí, recordar-li que ahir el president Mas es va comprometre amb el president del meu grup, el Joan Herrera, a presentar un informe al més acurat possible sobre la tragèdia que s'ha viscut al Vendrell, i, per tant... (*Veus de fons.*) No, no, no l'hi demano ara; li demano que quan el tingui el faci arribar als grups parlamentaris.

Bé, anem a discutir aquesta moció que presenta el Partit Popular sobre temes de seguretat en un mal moment per al Partit Popular en matèria de seguretat, sincerament. Perquè, clar, es fa una mica difícil que des del PP es puguin donar consells al conseller d'Interior després del desastre, tragèdia que va passar a Ceuta fa ben poc, o després del que ha passat a Madrid aquest cap de setmana. Però, en tot cas, aquest és un altre tema.

Nosaltres votarem a favor de la majoria de punts que té la moció, que el que fan és recollir demandes dels sindicats de policia i dels sindicats de bombers que van estar exposades a la Comissió d'Interior, precisament a proposta del nostre grup parlamentari, perquè ens semblava que era important que els sindicats de mossos i els sindicats de bombers poguessin expressar quina era la seva situació i com estan afectant les retallades tant la prestació del seu servei de seguretat com el servei que rep la ciutadania. Per tant, a la immensa majoria de punts nosaltres hi donarem suport.

No votarem..., votarem en contra d'alguns punts ideològics que ens ha colat el senyor Calbó a dins de les reivindicacions sindicals. Ens ha colat les estelades, els Mossos per la independència... Nosaltres, això, ho votarem en contra.

I també votarem en contra d'un altre aspecte que pensem que seria un greu error, que és el que proposa de fusionar la Direcció General de Protecció Civil i la d'Extinció d'Incendis. Precisament el gran repte que té en aquests moments el Departament d'Interior són dues lleis: la Llei de prevenció i extinció d'incendis, a què vostè fa referència en la moció, i la Llei de protecció civil. I el tema de la protecció civil considerem que requereix una direcció general específica.

Nosaltres hem presentat quatre esmenes. En la primera li demanem que suprimeixi el tema de fer referència a la carrossa del carnestoltes de Mataró. Ens sembla, sincerament, una mica ridícul. Fa dos anys o tres, el conseller Puig va intentar fins i tot censurar *Els pastorets* de Girona, perquè representaven els mossos com si fossin dimonis. Pot tenir més gràcia o menys gràcia, però seria un error que el Parlament de Catalunya es posés a analitzar aquestes coses o que es posés a analitzar el contingut del carnaval, no sé si el

de Mataró, si el de tots els municipis..., demà podríem entrar a veure les falles de València... La veritat, no ens sembla lògic.

Un altre punt en què hem entrat una esmena és que el PP planteja vetllar pel bon nom dels Mossos d'Esquadra. Hi estem d'acord –hi estem d'acord. Però ell posa uns exemples i nosaltres n'hi posem un altre, que l'hem transformat en esmena. Ens sembla que una bona manera de vetllar pel bon nom dels Mossos d'Esquadra és fer costat, en aquest cas, al conseller d'Interior quan ha criticat el ministre de l'Interior Fernández Díaz per haver insinuat que els Mossos d'Esquadra havien facilitat els DNI o les dades dels DNI al diari *La Razón*, perquè poguessin ser publicades les fotografies de jutges i magistrats que l'únic que han fet, a més a més, és expressar el seu suport a una consulta legal. També ens semblaria que seria bo, en coherència, doncs, que el Parlament digués al ministre de l'Interior que volem vetllar pel bon nom dels Mossos d'Esquadra i que el bon nom dels Mossos d'Esquadra no es pot embrutar fent insinuacions d'una cosa que, a més, podria haver estat delictiva.

I després presentem dues esmenes molt concretes amb relació a dos temes directament vinculats a la seguretat i als Mossos d'Esquadra.

La primera la vam poder analitzar en la darrera Comissió d'Interior, en què el conseller d'Interior ens va contestar a les nostres preguntes sobre el tema del tancament de la sala de comandament de la Seu d'Urgell. Volem recordar que ens sembla un error haver-la tancat; que, en definitiva, es va explicar que era per motius econòmics, i que va en contradicció amb l'esperit que voldríem d'una organització territorial que tingués present, per exemple, la zona del Pirineu, i en aquest sentit això ha comportat reducció de mossos a la Seu d'Urgell. És veritat que alguns, ens va dir el conseller, s'han pogut destinar a patricular a la Seu, però d'altres han estat destinats a Lleida, i, a més a més, vull recordar que va provocar la protesta dels sindicats i un acord per unanimitat de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell. Per tant, el que fem aquí és demanar que aquest Parlament doni suport a l'acord de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, que demana que no es tanqui, o, millor dir, que es torni a obrir la sala de comandament. I en aquest sentit demanem votació separada d'aquest punt.

I finalment plantegem un darrer aspecte que ens preocupa, que és el de robatoris de mòbils i altres aparells similars, 57.000 l'any 2013, 71.000 l'any 2014, un increment del 24 per cent. Això requereix un pla de xoc, requereix mesures contra els peristes que comercialitzen amb els mòbils robats i, sobretot, també mesures d'informació i conscienciació als sectors afectats, començant especialment per joves i adolescents.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Primer de tot, anunciar que donarem suport en el seu conjunt a la moció, tal com ha quedat, i dir que hem volgut millorar-la i completar-la. Hem presentat fins a cinc esmenes: tres han estat acceptades tal com s'han presentat, una ha estat transaccionada i una altra ha estat rebutjada, si bé és cert que, en aquesta que s'ha rebutjat, tenim el compromís també per part del ponent –i volem agrair-li-ho– que farem un estudi detallat, perquè fa referència a una qüestió que ja ha estat aprovada per aquest Parlament i que està pendent de compliment, i té a veure amb la regulació de la segona activitat, amb el decret que regula la segona activitat.

Bé, aquesta moció, un cop més, parla sobre un tema que encara està vigent, que és com millorem les condicions i com arribem a tenir, a disposar dels mitjans necessaris per al compliment de les funcions de dos cossos que són fonamentals per a la seguretat ciutadana, que són fonamentals per al bon funcionament de Catalunya, com són el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers.

Dir que nosaltres compartim el rebuig, no la crítica –no la crítica–, a un carnestoltes. Entenem que hi ha una llibertat d'expressió, però, lògicament, hi han d'haver línies que pensem que des del Parlament també les hem de defensar, que és, en aquest cas, la dignitat del Cos de Mossos d'Esquadra, greument injuriat en aquest acte; greument injuriat, perquè no és una injúria lleu, sinó força greu, no? Bé, vetllar pel bon nom, per la professionalitat, la dignitat..., bé, ens diran que ho fan, però hi hem d'insistir. Hem d'insistir que realment es reconeguin la importància que té el Cos de Mossos d'Esquadra i la importància que té el seu reconeixement com a autoritat policial, i, per tant, és important. La qüestió dels vehicles, vull dir, és redundant, però (*veus de fons*)... –sí, sí–, però seguim sense recuperar el parc necessari; s'estan fent esforços, però encara no disposem del parc necessari. I la demanda, reiterada també, dels agents socials que hi hagi millors condicions de negociació, o millor voluntat de negociació, perquè de vegades s'estan trobant, doncs, amb la porta davant dels nassos per part de l'Administració.

Per tant, ens trobem que el que està passant és que hi ha una resposta lenta, sovint incompleta, i també massa sovint que hi ha manca de compliment de resolucions i de mocions que han estat aprovades en aquest Parlament.

Entraré molt ràpidament en les esmenes que hem presentat.

La primera, que ha estat acceptada, feia referència a millorar, doncs, l'assegurança dels vehicles policials, perquè millori la seva cobertura, la cobertura de tots els que estiguin dins dels vehicles, en tot moment.

La segona, que ha estat transaccionada amb el Partit Popular, té a veure a fer les gestions necessàries davant del Govern de l'Estat..., una reivindicació que és antiga també per part dels Mossos d'Esquadra, i també de les policies locals, que és que se'ls equi-

pari al més aviat possible, pel que fa a edat de jubilació, a la resta dels cossos policials dependents del Govern central o bé els dependents d'altres comunitats autònomes, com el País Basc i Navarra. I, això sí, s'ha d'explicar que es fa garantint no només la igualtat entre els diversos cossos policials, sinó també que hi hagin les aportacions prèvies per part dels agents, amb una sobrecotització a la seguretat social, perquè quan arribi aquest moment de prejubilació, que permeti també renovar les plantilles i no tenir un cos massa envellit, doncs, tinguin les millors condicions per poder assolir aquesta jubilació anticipada, que repeteixo que es fa en condicions similars o es pretén fer en condicions similars a la resta de cossos policials i que sabem positivament que hi ha una predisposició també per part del Govern central per recollir-ho.

Per tant, reiterar que donarem suport al conjunt de la moció i demanar també, doncs, el vot favorable de la resta de grups.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, vicepresidenta. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrres respecte a la proposta del Partit Popular. Dir que majoritàriament ens abstindrem o hi votarem en contra, malgrat que en altres votarem a favor.

Però comencem pel començament. De veritat que estem parlant en un parlament d'una carrossa de carnestoltes? (*Pausa.*) I de Mataró? O sigui, volen posar el dret penal a perseguir la festa més irreverent per antonomàsia?, la festa que tot ho qüestiona?, l'única festa pagana on podem riure de nosaltres mateixos?, on es riuen fins i tot de la CUP i diuen que tots fem assemblea i que si demanem una Fanta de taronja o una Fanta de llimona hem de fer assemblea? Per això està el carnestoltes. Posar el dret penal a perseguir el carnestoltes és Torquemada, és la Santa Inquisició, que és d'on neixen alguns projectes polítics encara. De veritat que el primer punt és la carrossa d'un carnestoltes? Aquest és el debat de la seguretat pública a Catalunya i de la seguretat social, a la qual sempre ho vinculem nosaltres, els graus de desigualtat i d'injustícia? Ens hem tornat bojós?

Jo també he vist manifestacions de mossos d'esquadra dient: «Bote, bote, bote, ocupa el que no bote.» Ho he vist. I eren manifestacions polítiques, amb un menyspreu i un grau d'insult a la protesta social, que també eren amplament criticables. Però no hem recorregut al dret penal per qüestionar drets d'opinió o d'expressió política. Aquesta és la primera, que em sembla absolutament ridícul; semblava una broma. Ho dic també un dia –casualitats de l'hemeroteca– on han estat absolts tres reis mags acusats de llançar uns caramels a

uns mossos d'esquadra. Bé, a vegades el país té aquest punt de ridícul. Una pel·lícula de Fellini, sembla això.

Però anem al concepte, perquè no em vull desviar dels gairebé trenta punts que té la moció. Votarem, per rigor i per metodologia democràtica, una cosa que els senyor Calbó apunta, i que té tota la raó, amb la discrepància que segurament moltes de les mocions que s'han aprovat..., però per rigor democràtic s'han de complir. Per tant, votarem contra la permanent aporia del paper mullat. És a dir que aquí s'escriuen i es diuen moltes coses però que no surten d'aquí i no surten d'aquestes quatre parets.

Votarem –no em donarà temps d'explicar-ho tot, són molts punts– també contra la fusió de les direccions generals; votarem en contra de la fusió, de la proposta de fusió.

Votarem a favor d'aquelles mesures relatives al Cos de Bombers i al Cos de Mossos d'Esquadra que impliquen, no?, el mínim respecte a les condicions de treball, respecte a uniformitat, respecte a revisions mèdiques anuals, només faltaria.

Però sí que és veritat que en el rerefons hi ha una concepció de la seguretat de la qual diferim absolutament. Dir «que vetlli pel bon nom»..., nosaltres preferiríem «que vetlli pel bon funcionament», perquè qui diu que les coses estan ben fetes són els fets, no les paraules. Aquí jo penso que es busca deliberadament una confrontació fàcil –fàcil– entre l'esquerra alternativa i policia, que el senyor Calbó ha batejat moltes vegades com «mossosfòbia». Nosaltres el primer dia que vam entrar aquí vam dir que teníem un problema seriós, que teníem un problema greu i que pensàvem que teníem un problema polític profund en dues àrees dels Mossos d'Esquadra, la Brigada Mòbil, amb relació a l'ordre públic, del qual hem debatut amplament, i que també ens agradaria que aquí sortissin, no?, que es complissin les conclusions de les bales de goma, de la mateixa de manera que es posa que es compleixin –i nosaltres hi votarem a favor– les conclusions d'Horta de Sant Joan, també per un rigor democràtic pur. Per què serveix una comissió d'investigació que fa trenta conclusions i que encara avui no s'han complert aquelles conclusions?

Només em queda un minut. I abans deia que parlar d'un carnestoltes quan els problemes que tenim com a societat són profunds i les desigualtats són fondes era ridícul. Aquesta setmana s'ha presentat una campanya que es diu «Desobediència 2014»; la rubriquen vuitanta col·lectius preocupats per l'auge del populisme punitiu, un altre cop perquè convergeixen a casa nostra les tres cultures penals més regressives del segle XX: el dret penal d'enemic –la gent s'ha de jutjar pel que fa, no pel que..., es jutja pel que és, no pel que fa–, la tolerància zero i les doctrines de seguretat nacional. Sortirem contra la llei mordassa. Hi ha manifestació dissabte per protestar, bé, per aquesta vella mania de vigilar i castigar i de perseguir la llibertat d'expressió. Per la qual, i en defensa d'aquesta, també votarem en contra dels que, en nom de la no-politització dels Mossos d'Esquadra, volen polititzar els Mossos d'Esquadra.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, intervenció en nom del Grup Parlamentari Socialista per fixar posició amb relació a la moció que presenta el Partit Popular respecte a les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels Mossos d'Esquadra i dels Bombers, advertint en primer terme que nosaltres demanarem votació separada d'alguns punts, entre ells el primer apartat, i, del segon apartat, els subpunts 6 i 18, perquè entenem que les qüestions que s'hi plantegen mereixerien quelcom més de matís per la complexitat, especialment del primer apartat i del subpunt 18 del segon apartat.

I, per tant, en això nosaltres ens hi abstindrem, perquè certament ens sembla que discutir sobre el que s'expressa en una festa com la del carnaval, doncs, té un punt que excedeix el que crec que el Parlament hauria de fer, i sobretot pel que fa a la referència que abans apuntava el diputat David Fernández, a la persecució penal d'això, no? Tots tenim la imatge –el senyor Bosch, el diputat Bosch, hi ha fet abans una referència–, tots tenim al cap les imatges de les falles de València, en què, a través, certament, d'una escultura de cartró o de paper maixé, doncs, s'acusa de delictes, fins i tot, persones rellevants de la vida pública, eh?, i, per tant, passar la línia de la injúria fins al que podria ser qualificat de calúmnia. I hi ha un cert marge de tolerància, malgrat que nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialista, evidentment, no compartim la qualificació del Cos de Mossos d'Esquadra com se'l qualifica en aquella carrossa de carnaval, evidentment.

I pel que fa al punt divuitè, bé, nosaltres hem votat ja, i s'ha refusat, que el senyor conseller comparegui per fer un debat que creiem que és necessari sobre aquesta sectorial de l'Assemblea Nacional de Catalunya anomenada «Mossos per la Independència», sobretot tenint en compte el context en el qual s'inscriu i els fulls de ruta que s'estan discutint aquests dies, perquè ens sembla que és quelcom que és sa pel debat públic d'un país que sobre aquestes coses es pugui parlar, però entenem que és quelcom bastant complex que queda matissat per la llibertat d'associació. Hem de recordar que el Cos de Mossos d'Esquadra, tot i estar jerarquitzat i ser un cos armat, doncs, no té les restriccions ni sindicals ni associatives que tenen, per exemple, els militars al nostre país, no?

Però, fetes aquestes consideracions, la resta de la moció ve a ser –i ho dic sense que sigui en absolut un demèrit del que ha fet el Partit Popular– una compilació de les reivindicacions que tant els compareixents en nom dels sindicats de mossos d'esquadra com els compareixents en nom dels sindicats dels bombers van fer en sengles compareixences, no?

Nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialista, tenim presentades un cert nombre de propostes de resolució que s'hauran de veure a la Comissió d'Interior i que, a grans trets, doncs, van en línies similars pel que fa a la reivindicació dels mitjans.

I és que és cert que el senyor conseller ens ha ofert alguna explicació en comissió dient que s'estan fent alguns esforços, però no sembla raonable que hi hagi patrulles de trànsit dels Mossos d'Esquadra que no poden circular, no poden sortir a fer la seva feina amb moto perquè no hi ha disponibilitat de cascs. Això és el que ens van expressar alguns sindicats.

Tampoc és raonable l'estat en què encara avui estan bastants dels vehicles del parc mòbil de Mossos d'Esquadra. Sabem que s'estan fent alguns esforços, però no semblen suficients, especialment tenint en compte que se'ns diu que n'hi ha que no circulen per manca d'assegurança o d'haver passat la ITV. També ens sembla que cal fer majors esforços pel que fa a la roba de treball, tant de mossos d'esquadra com de bombers.

El conseller veig que està posant en qüestió el que les organitzacions sindicals ens han manifestat en compareixença, però ho han manifestat totes, i són de signe divers, i ho han manifestat tant en el cas dels bombers com dels mossos d'esquadra. Per tant, si els està acusant de mentir, la representació sindical, doncs, en els òrgans que tenen d'interlocució amb ells s'aclareixen respecte a aquests aspectes.

Però a nosaltres ens sembla que els mossos d'esquadra i els bombers de la Generalitat han de tenir els mitjans necessaris per a la seva protecció personal quan estan fent la seva feina, per poder fer les seves funcions en condicions i que, a més, tot això redunda o hauria de redundar en benefici d'un millor servei públic als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I, per tant, nosaltres, diguem-ne, donarem suport a aquestes peticions que es fan en aquesta moció. Si ja s'ha avançat en aquest terreny ho celebrarem i, si no, com a mínim el Parlament haurà dit el que pensa respecte a aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, mirin, nosaltres no vam presentar esmenes en aquesta moció i no ho vam fer, a diferència d'altres ocasions, de mocions presentades pel Partit Popular, per algunes de les raons que han exposat els portaveus que m'han precedit, bàsicament per l'esperit de la moció. Aquest esperit queda reflectit en el primer i en el segon punt. Del primer, doncs, no en faré cap comentari; crec que els que ha expressat el diputat David Fernández, doncs, han estat prou eloqüents i els compartim: no es pot fer de l'anècdota, i més en el context d'un carnestoltes, una categoria. I, per tant, en aquest sen-

tit, doncs, creiem que tant per raons de lògica d'una acció política com també de responsabilitat no podem compartir que això formi part del primer punt d'una moció tan àmplia sobre la seguretat pública a Catalunya.

I també pel segon punt, el primer del segon punt, que el llegiré textualment: «Vetllar pel bon nom del Cos dels Mossos d'Esquadra, la professionalitat dels seus agents en l'exercici de les seves funcions, la dignitat de la professió policial, el reconeixement de l'autoritat policial, actuant de forma immediata quan es produeixi una agressió, insult o menysteniment al Cos de Mossos d'Esquadra o als seus agents en l'exercici de les seves funcions; encomanar aquesta funció especialment al conseller d'Interior, director general de la Policia, comissari en cap i portaveu del Cos dels Mossos d'Esquadra.»

Això s'ha de votar? –això s'ha de votar? Això és elemental –és elemental. No podem partir de l'axioma de posar-ho en qüestió. En absolut. Ens neguem que el Parlament hagi de negar el compliment estricte de la legalitat i el mandat estatutari pel que fa a les funcions de la seguretat pública encomanades al conseller d'Interior i l'estricta respecte a la legalitat en la protecció de l'exercici de la funció pública, sigui quin sigui el cos, i especialment dels Mossos d'Esquadra. Per tant, el primer i el segon punt imprimeixen un segell a la moció que fa impossible ni presentar-hi esmenes ni compartir per la via del vot les seves propostes.

Nosaltres escoltem i compartim les preocupacions dels sindicats, i ho saben –i ho saben–, i ho estem fent a la Comissió d'Interior, ho estem fent en plenari, ho estem fent en la nostra posició de suport al Govern. Però no els utilitzem. Ni els utilitzem ni volem posar en joc la sostenibilitat i el prestigi del Cos de Mossos d'Esquadra utilitzant, per via de mocions parlamentàries, el tema per fer pur i dur desgast polític. Perquè, miri –i entraré directament per una de les esmenes que han transaccionat amb Ciutadans–, sobre la jubilació als seixanta anys, és evident que nosaltres, com a relat, això ho compartim. Però en un moment d'asfíxia econòmica, on el seu Govern, que té majoria absoluta en el Congrés dels Diputats, està impossibilitant la sostenibilitat dels serveis públics a Catalunya d'una forma digna –d'una forma digna–, quan vostè demana la jubilació als seixanta anys aquí i avui el que vol és que desaparegui el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè saben que no es poden cobrir avui i aquí les places que deixen aquests funcionaris. Per tant, és el mateix argumentari que fan servir per a TV3. Els que volen tancar TV3, els que volen que desaparegui el Cos de Mossos d'Esquadra són els que plantegen aquí i avui aquest nivell d'alta exigència pel que fa a una jubilació, que nosaltres compartim com a aspiració sindical i laboral, i que sabem, per responsabilitat, que ara no es pot votar.

Li faré una repassada de les qüestions de tota la seva moció que ja s'han aprovat. Miri, del punt 1, sobre el reconeixement de l'autoritat policial, es va aprovar una resolució, la 465/X. Del punt 2, sobre els parcs mòbils, el PP, vostès, han entrat dues propostes de resolució que es votaran properament en la Comissió

d'Interior. Del punt 3, també estem igual, amb una moció del PSC. Del punt 4, del punt 13 al punt 14 es van aprovar ja per Resolució 45/X, i estem en termini de compliment –estem en termini de compliment. Nosaltres també estem davant d'aquestes resolucions, d'aquesta del 45 i de la 468. Del punt 15, estem en termini de compliment, sobre la qüestió de Vall d'Aran; es va aprovar el mes de desembre, facin els números; estem en els quatre mesos de compliment. Sobre la xarxa Rescat, del punt 16, banderes del punt 17, imparcialitat del punt 18, medicaments del 19, construcció de noves comissaries del 21 i 22, pràctiques de tir del punt 23, hi ha propostes de resolució entrades a la Comissió d'Interior, que és on s'han de debatre i votar.

Conclusió: han aprofitat tota la feina feta i algunes qüestions que estan encara en vigència des del punt de vista del compliment per proposar una moció que és clarament una perdigonada al cos i una perdigonada...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...a la capacitat de fer política des de la responsabilitat, perquè no és un relat, no és una tàctica de partit: la política és l'art del possible, l'acció transformadora i responsable.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per intervenir en representació del Grup de Convergència i Unió, el diputat Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, deixin-me que..., un té la sensació, quan és el darrer a intervenir, que moltes de les qüestions o plantejaments que volia fer en algun cas ja s'han realitzat. No obstant això, alguns, com que tenen transcendència respecte a aquesta moció perdigonada, caldrà que els reiteri.

I un de prou important és sobretot el contingut i l'esperit de la moció, que s'hi ha fet referència abans i hi estic absolutament d'acord: intentar emmarcar una moció d'aquestes característiques a partir precisament de qüestions que tenen a veure amb la llibertat d'expressió com a dret fonamental i centrat bàsicament en una festa de carnavals segurament no és el millor marc, no és el marc més adequat per parlar de qüestions de seguretat que tant interessen els ciutadans, com també interessen, evidentment, el Govern.

A part d'això, és cert –i ja ho han manifestat alguns altres representants dels grups parlamentaris–, aquesta és una moció que planteja moltes de les qüestions que ja s'han plantejat a la comissió, i algunes fins i tot –tot i que de vegades la recriminació al Govern és de poca operativitat– ja estan complertes i algunes, també s'ha de dir, estan dins de termini, que vol dir que el Govern té la voluntat clara i expressa de complir-les;

el que passa, que en política, com en tants altres àmbits, les coses no tenen una acció automàtica, sinó que s'han de fer prenent determinades mesures, i sobretot en alguns casos, i molt important en qüestions que tenen a veure amb trasllats de personal i en qüestions que tenen a veure amb recursos de caire personal, es necessita també aplicar el principi de legalitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, em sembla que la moció que vostè presenta –amb tota la bona voluntat, evidentment– el que fa és una compilació, un resum de moltíssimes coses que s'han plantejat, algunes de resoltes i algunes que es veuran a la comissió que correspon, que és la Comissió d'Interior, i que evidentment el Govern complirà, tal com fa de forma oportuna.

En concret i pel que fa als vehicles, n'he demanat l'oportuna informació... Òbviament, vostè va presentar aquesta moció fa uns dies, i, per tant, és possible que aquest decalatge de dies faci que no tingui coneixement que el departament ja ha posat a disposició dels Mossos d'Esquadra 843 vehicles per renovar precisament el parc mòbil i que entre aquest mes de març i el mes de juliol d'aquest any 2014 s'haurà, d'alguna manera, satisfet i resolt aquest dèficit a nivell de vehicles pel que fa als Mossos d'Esquadra.

I s'ha parlat d'altres qüestions que tenen a veure amb revisions de model i plantejaments de futur del Cos de Mossos d'Esquadra i o el de Bombers. Hi ha diàleg continuat amb els sindicats de mossos i amb els sindicats de bombers, continuat i en alguns casos, fins i tot, un diàleg fructífer, que vol dir que algunes de les propostes que s'estan plantejant en les trobades i en les meses que s'estan reunint, d'alguna manera, les reivindicacions o les problemàtiques que són fàcilment resolubles s'estan portant a terme.

És evident que pel que fa als bombers necessitem replantejar-nos la seva tasca, la seva configuració, i això el Govern ho té com a prioritat, i, a més a més, seran més necessaris que mai, en aquesta perspectiva, el diàleg i el consens d'aquesta cambra parlamentària.

Més enllà d'això, sí que voldria fer referència a d'altres aspectes que tenen més aviat necessitat de posar-se sobre la taula quan es parla a nivell parlamentari sobre el bon nom, sobre la dignitat professional dels mossos d'esquadra o dels bombers. Aquí no hi ha grups que defensin més els bombers o els mossos d'Esquadra, ni hi ha grups que els defensin menys; entre altres coses, perquè els mossos i els bombers no són del Govern de torn, sinó que són funcionaris del país. I aquest país és tan divers i, des d'aquesta perspectiva, és tan diversa la seva representativitat, que és obvi que ningú pot monopolitzar ni l'opinió ni les valoracions del sindicat, ni, per altra banda, tampoc la disponibilitat a treballar pel país que tenen aquests cossos de funcionaris.

Per tant, intentar des d'un punt de vista polític transformar això en una mena de crítica al Govern, quan realment hi ha qüestions que es poden resoldre i que s'estan resolent des d'una perspectiva tècnica, per una banda, hi insisteixo, i política, per l'altra, fa que ens

vegem absolutament il·lusionats des d'aquest punt de vista per fer els canvis que alguns d'aquests cossos posen sobre la taula.

I per tancar la meua intervenció..., i em sembla que des d'un punt de vista contextual també és important. Estem en la situació econòmicofinancera en què estem, i no només des d'un punt de vista econòmic i social, sinó fins i tot per una realitat que és avui ja...

La vicepresidenta primera

Senyor Guinó...

Lluís Guinó i Subirós

...—acabo, presidenta—, pràcticament, evidentment i fins i tot empíricament acreditable, i és que els recursos de l'Administració pública avui es troben en una situació molt complicada... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Nosaltres, manifestar que hem acceptat les esmenes números 3 i 4 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i la 1, 3 i 4 del Grup de Ciutadans, i hem transaccionat la número 2.

Escolti, en política hi ha una cosa que es diu «ser valent», i ho tenen fàcil: si vostès no volen votar, vénen aquí i diuen «no volem votar aquests punts», i no intenten buscar excuses de mal pagador, que és el que estan fent. No, perquè, miri, és el mateix discurs que van fer quan vaig presentar una moció en matèria de seguretat el mes d'octubre del 2013: no m'han votat ni un punt, amb els mateixos arguments. Doncs, vinguin aquí i diguin: «Escolti, nosaltres hi votarem en contra, perquè no ens dona la gana de votar-hi a favor»; ja està. Siguin valents, almenys reconegui-ho. No pretingui aquí donar-nos lliçons, senyora Calvet. No venim aquí perquè vostès ens donin lliçons, perquè per donar lliçons primer s'ha de llegir i s'ha de llegir bé les coses. I si no es llegeix bé no vingui aquí a donar-me lliçons. Si vostè diu: «Escolti, jo no vull votar, perquè no em dona la gana», jo li ho respecto, però no em digui que no em vota perquè no sé ben bé...

Escolti, el tema de la jubilació. És que ha dit una banalada, perdoni, que és inadmissible. El tema de la jubilació..., vostè creu que això s'aconseguirà en un dia? Vostè és que fa un planteig..., i és una mica de ciència-ficció. Vostè creu que això s'aconsegueix en un dia? És un procés molt difícil, complex. No diu això, el que ha dit vostè; diu que comencem a demanar al Govern de l'Estat amb la manifestació prèvia d'acord del Govern de la Generalitat i de les administracions locals per treballar per assolir aquest objectiu, deixant clar que

no és cap privilegi, sinó que consisteix a avançar les cotitzacions que fan els agents i les administracions per gaudir d'aquest dret. Miri que és diferent del que vostè ha dit, que volem que desapareguin els Mossos d'Esquadra. És que no es pot dir una «tonteria» més gran, perdoni! *(Remor de veus.)* És que hi ha coses que no es poden dir, no es pot vindre aquí i dir això i... —calli un moment, si us plau—, i pretendre a sobre donar-me lliçons. S'ha acabat, senyora Calvet, si vostè no vol votar, digui: «Jo no vull votar», i s'ha acabat, però no digui coses que nosaltres hem dit. *(Persisteix la remor de veus.)* Perdoni, senyor Turull, estic parlant amb la senyora Calvet; després ja parlaré amb vostè... *(Veus de fons.)* No estic nerviós, no...

La vicepresidenta primera

Un moment, si us plau. En tot cas... Senyor Calbó, un segon només. Demano tranquil·litat.

Pere Calbó i Roca

Senyora presidenta...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyor Calbó, he aturat el temps. Demano tranquil·litat a tothom. I en tot cas a qui li pertoca ordenar el debat és a aquesta presidenta. Tireu endavant.

Pere Calbó i Roca

Senyor Guinó, jo estic molt tranquil. El que no permetré és que vostès m'interrompin. És tan senzill com això.

Dit això, escolti, què va passar? —referències a Madrid—, què va passar? Una expressió de violència salvatge, brutal, que nosaltres condemnem i condemno jo ara. Vostè ho ha fet, quan ha pujat a aquesta tribuna? No ho ha fet.

Escolti, senyor Fernández, a part del primer punt, hem de llegir més punts. És molt senzill: si vostès estan d'acord que es digui «gossos d'esquadra», es faci una referència a un web dient «gossos.pum», eh?, que això té una significació, no és casual que es faci el .pum. Si això vostè ho vincula al que està succeint a efectes de violència a Madrid, vostè entendre que això és inadmissible. I, si a vostè li sembla bé, em sembla molt bé, però a mi em sembla malament i em tindrà davant en aquesta qüestió. I no parlo d'un carnestoltes, parlo d'uns insults que s'han produït al Cos dels Mossos d'Esquadra, que es podien haver produït al carnestoltes o es podien produir a qualsevol lloc. Jo l'únic que demano és que el conseller d'Interior, quan això es produeixi, surti a defensar el bon nom i els agents dels Mossos d'Esquadra. Vostè està per una altra qüestió, senyor Fernández, vostè està en un procés de deslegitimació del Cos dels Mossos d'Esquadra, i en això vostès ens tindran davant —ens tindran davant—, perquè no ho compartim. I nosaltres ho denunciem...

La vicepresidenta primera

Senyor Calbó, se li està acabant el temps.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Crido a votació.

Mentrestant faré un repàs de les peticions d'aspectes d'apartats separats de què he pres nota. Si els sembla, els dic els apartats separats, i després atenc les seves peticions. Tinc petició de votació separada de l'apartat I, de l'apartat II.1, de l'apartat II.6, de l'apartat II.7, de l'apartat II.14, de l'apartat II.17, de l'apartat II.18 i de l'apartat II.29. Hi ha alguna altra petició de votació separada? *(Pausa.)* Senyor Fernández?

David Fernández i Ramos

M'he perdut. Serien el II.24 i el II.26, i el II.5. I després, quan pugui, per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Doncs, ara mateix, trenta segons.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Senyor Calbó, ja ens passarà la llista, si us plau, del que podem dir i el que no podem dir al carnestoltes.

I una anècdota: en aquesta carrossa està la meua imatge, fregida a dards, eh?, vull dir... I a mi no em molesta, i també ho podria trobar...

I l'altra: és mentida la qüestió que diu de deslegitimar. El que deslegitimem obertament són les polítiques de seguretat pública que impulsa el senyor Fernández Díaz, les lleis mordassa, i que recorden les polítiques del franquisme de tractar la ciutadania com un enemic interior a controlar i a sotmetre. *(Veus de fons.)* Dic el que penso, senyora diputada.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Calbó, per al·lusions? *(Pausa.)* Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Al·lusions directes, senyora presidenta.

Senyor Fernández, és molt senzill: el que no es pot és insultar i menystenir el Cos de Mossos d'Esquadra...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, com que es gira, això no quedarà..., no es podrà enregistrar per a l'acta.

Pere Calbó i Roca

Perdoni, és que és una mica complicat mantindre un diàleg per una interpellació... No, dic que, senyor Fernández –i li dono l'esquena pel tema del micro, eh?, no s'ho prengui malament–, és molt senzill, el que no es pot és insultar i menystenir un cos. És simple, tothom ho entén, el que està en l'àmbit de la burla i el que està a l'àmbit de l'insult, i s'entén perfectament. I, per tant, des d'aquesta punt de vista nosaltres creiem que sí que vostè està en un procés de deslegitimació del Cos de Mossos d'Esquadra, que ha començat per la Brimo, però que...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li han acabat els trenta segons.

Alguna petició de votació separada més, a banda de les que hem dit? *(Pausa.)*

Doncs, procediríem de seguida a votar, un per un, els punts en què s'ha demanat votació separada, i després votaríem la resta de la moció. *(Pausa.)* Doncs... *(Veus de fons.)* No puc esperar més, senyor Pedret. *(Veus de fons.)* D'acord.

Doncs, comencem per l'apartat I –en números romans– de la moció.

Comença la votació.

L'apartat I ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 83 vots en contra i 19 abstencions.

Tot seguit votarem l'apartat II.1.

Comença la votació.

L'apartat II.1 ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 83 vots en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.5.

Comença la votació.

L'apartat II.5 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 67 en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.6.

Comença la votació.

L'apartat II.6 ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 67 en contra i 19 abstencions.

Tot seguit votarem l'apartat II.7.

Comença la votació.

L'apartat II.7 ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 83 en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.14.

Comença la votació.

L'apartat II.14 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 67 en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.17.

Comença la votació.

L'apartat II.17 ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 83 en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.18.

Comença la votació.

L'apartat II.18 ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 83 en contra i 19 abstencions.

Tot seguit votarem l'apartat II.24.

Comença la votació.

L'apartat II.24 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 67 en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.26.

Comença la votació.

L'apartat II.26 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 67 en contra.

Tot seguit votarem l'apartat II.29.

Comença la votació.

L'apartat II.29 ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

I ara, finalment, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00139/10)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Mixt. Per exposar-la té la paraula el diputat Quim Arrufat. *(Pausa.)*

Quan estigui a punt, diputat Arrufat, pot començar.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, de nou. Portem a votació aquesta moció, que, finalment, és una moció prou llarga i entenem que prou concreta, que combina o intentem sempre combinar mesures concretes i urgents amb mesures més estructurals i polítiques, en concret, sobre tot el que afecta l'habitatge, que, com vam explicar a la interpel·lació, és un dels camps de batalla on es juguen els drets democràtics i els drets socials en aquesta crisi i que està enfrontant, diguem-ne, els dos principals actors en aquesta crisi, que són la banca, per una banda, i els drets, com deia, socials i democràtics de la majoria social, per l'altra.

D'aquests catorze punts, n'hem transaccionat força d'ells amb diferents grups que hi han aportat esmenes, un gran nombre d'esmenes, i hi hem afegit, finalment, alguns punts. Crec que tots els grups disposen ja de la guia de votacions i, bàsicament, les propostes que fem, per intentar agrupar-les i explicar-les mínimament en aquests escassos quatre minuts que em queden, van o anaven orientades en quatre direccions o en quatre apartats on es podien agrupar.

Un primer, que és fer esment al parc públic d'habitatge, que, de totes totes i a diferència de molts altres països i democràcies amb les quals sempre s'emmirallen quan les mesures, diguem-ne, els convenen o convenen a determinats interessos, però, en tot cas, no en totes les seves polítiques, tenen parcs públics molt majors, molt més preparats per assumir la garantia efectiva del dret a l'habitatge, garantia o dret reconegut en el marc constitucional i en tot el desplegament normatiu que se'n desprèn, però, en tot cas, que no és de compliment efectiu i que, per tant, no es veu complert al nostre país. Per tant, parc públic, u, que no es vengui a fons voltors, i dos, que s'ampliï convenientment, no només a través dels pisos de la Sareb, sinó que s'hi inverteixi.

També fem referència no només a mesures referents al parc públic d'habitatge, com deia, irrisori al nostre país i que hauria d'aspirar a estar... –ara està, diguem-ne, al voltant de l'1 per cent de la necessitat d'habitatge social que hi ha al nostre país–, hauria d'aspirar a estar, doncs, entre el 10 i el 20 per cent per poder dir-se un parc públic d'habitatge útil al compliment del dret a l'habitatge.

Una sèrie de mesures, també, referents als desnonaments. Instem a una moratòria de desnonaments, instem que hi hagi procediments preventius perquè el desnonament no sigui efectiu només perquè la banca ho determina, sinó que hi hagi criteris dels serveis socials per poder fer efectiu aquests desnonaments i, a més a més, instem també que hi hagi taules de valoracions, que es reforcin, que la participació dels agents socials i la participació de les diferents administracions en les taules de valoracions que han de garantir que aquells pisos dels fons socials de la banca rescutada no siguin designats per la mateixa banca, sinó que siguin designats amb tot el criteri de serveis socials que sigui possible.

També, referent a l'onada de mocions aprovades pels ajuntaments, presentades per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i que insten els ajuntaments a fer registres dels pisos en mans de les entitats financeres i buits, per tant, en desús i, per tant, que no compleixen la funció social del dret a l'habitatge, puguin ser taxats, puguin ser sancionats, doncs; instem la Generalitat a prendre diferents mesures per garantir aquest compliment, que van en dues línies bàsiques que entenem que són factibles i possibles; una és que la Generalitat assumeixi allò que les lleis contempnen i, per tant, ho faci públic i ofereixi als ajuntaments que els ajuntaments li facin encomana de la gestió en el procediment d'efectuar aquest registre i, per tant, l'acció sancionadora contra els pisos buits de les entitats financeres en l'àmbit municipal, amb l'encomana de gestió a la Generalitat i que, per tant, la Generalitat estigui com a administració implicada en aquesta gestió, i, d'altra banda, que insti la Sareb a identificar –i a les altres entitats financeres– quins són els seus parcs d'habitatges que tenen buits, en desús, de forma permanent, entenem, de forma no casual ni temporal, en els ajuntaments per poder fer efectiu el compliment d'aquestes mocions de la Plataforma d'Afectats per

la Hipoteca que tants ajuntaments han aprovat en els seus municipis.

I finalment, hi havia una intenció de fons també en les diferents mesures i en diferents punts de la nostra moció, que era començar a pensar que una de les principals causes de desnonament... –començar a pensar i, per tant, actuar en conseqüència–, que una de les principals causes de desnonaments al nostre país no només és les execucions hipotecàries, sinó que també és el lloguer i que, en el lloguer, òbviament, el tema es fa més complex, és més complicat, però que l'Administració també hi ha d'incidir en veure quines causes de desnonament per lloguer són justes, són injustes, s'hi ha d'actuar, s'hi ha de posar criteris de serveis socials, etcètera i, per tant, el lloguer, entendre que el desnonament per lloguer és un problema ampli que afecta molta part de la nostra ciutadania i que, òbviament, és més complex que les execucions hipotecàries, però que l'Administració hi ha de prendre partit i mesures immediatament.

Per tant, un resum de les disset mesures que, finalment, contempla aqueta moció àmpliament transaccionada.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. Per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, presidenta. Salutació al secretari d'Habitatge; lamentar que no ens acompanyi el conseller, perquè alguna referència hi faré. Que després de trenta-nou mesos de «Govern dels millors» estiguem encara aprovant una moció en què es parla que fa falta el Pla territorial sectorial de l'habitatge i fa falta el Pla del dret a l'habitatge, s'han de definir els objectius de solidaritat urbana, s'han d'adoptar mesures per aturar desnonaments, etcètera, ja vol dir que quelcom no està anant bé amb les polítiques d'habitatge, per més que hagi dit el conseller en la seva interpellació.

Avui és un bon moment per recordar les víctimes de Can Planas, al Vendrell, perquè parlem d'una família amb sis fills que va ser desallotjada d'un pis que, si s'haguessin aplicat les mesures que es reclamen aquí i les que va reclamar el tribunal d'Estrasburg, aquesta gent hauria tingut un habitatge digne, no haurien hagut de tornar a ocupar l'habitatge i no haurien hagut de punxar l'electricitat i, segurament, avui serien vius. Vull dir que bon moment per parlar de polítiques d'habitatge.

Nosaltres hem volgut afegir a aquesta moció el suport legislatiu i reglamentari que necessiten els ajuntaments en la seva actuació sancionadora sobre els pisos buits i el fet que s'ha de desplegar el Pla territorial sectorial de l'habitatge i que, d'una vegada per totes, s'ha de dir als jutjats que ni un desnonament més quan hi hagi una família afectada. No pot ser que hagi de ser la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i els matei-

xos serveis municipals els que hagin d'anar a recordar la doctrina del Tribunal Europeu dels Drets Humans, quan el departament hi hauria de comparèixer en cada moment.

Però volia referir-me a la intervenció que va fer, per mi molt, molt, molt equivocada, el conseller en la seva interpellació. Com que no podia justificar el que passava, va aplicar aquest mètode de tornar quaranta mesos endarrere per parlar del «bienni negre» de les polítiques d'habitatge; tot allò que no s'havia fet. I en va dir de grosses –i en va dir de grosses–, algunes que deuria estar molt mal informat el conseller, com dir que al barri de Sant Roc, a Badalona, no s'havia fet res durant tot el període del Govern catalanista i d'esquerres i que no va ser fins al seu Govern que hi havien començat a actuar; o que no s'havia actuat, no-gensmenys, al barri de Can Garcia, a Manlleu. Home, hem de dir que, si al barri de Can Garcia, a Manlleu, haguessin fet cas de les pressions xenòfobes i sectàries del Grup de Convergència i Unió en aquell municipi, segurament, no s'hi hauria actuat, però s'hi va actuar, i ho sap, i ho pot preguntar molt a la vora, senyor Carles Sala.

Miri, no pot dir això i hem de recordar alguna cosa. Hem de recordar, per exemple, que, quan nosaltres vàrem arribar al Govern el 2003, ens vàrem trobar amb 30 milions de diners per a polítiques d'habitatge de protecció oficial desocupades, i si hi estigués el senyor Santi Vila li ho diria aquí. «Què ha dit diputat?» Trenta milions. Sap què es podria fer amb 30 milions? Es podrien fer tres-cents habitatges més, que no es van utilitzar dels fons, en aquell moment. Que el 2003 va ser l'any en què es van fer menys habitatges de protecció oficial a Catalunya i que durant aquest període que ell tant denigra, entre el 2004 i el 2010, es van construir 53.000 habitatges de protecció oficial a Catalunya. «Què diu, diputat?» Cinquanta-tres mil, 40 per cent més que en tot el període de Govern de Convergència i Unió, i que van haver-hi ajudes per a 489.000 llars a Catalunya amb 988 milions en polítiques d'habitatge. «Què diu diputat?» Quatre-cents vuitanta-vuit milions i mig milió de famílies beneficiades.

Però és que si parlem del barri de Sant Roc, a Badalona, home, el senyor Ferran Falcó els hauria pogut explicar, que era, en aquell moment, regidor d'habitatge a l'Ajuntament de Badalona, com el 2007 es va acordar una ampliació del projecte amb cent seixanta pisos nous, com després el 2010 es va renovar aquest conveni, com es va actuar a barris com a Arraona, a Sabadell; a Riera Bonet, a Molins de Rei; Trinitat Nova, a Barcelona; Peius Gener, a Badalona; Valentí Escalas, a Santa Coloma, com es va fer tot el programa de revisió d'obres d'Adigsa, que aquí, sí, els diners van anar per als pisos i no van anar per al senyor Penín i els seus amics, o com en el cas de Manlleu, com he dit abans, malgrat l'oposició ferotge de Convergència i Unió, intentant fer sang i fetge per apoderar-se del municipi de Manlleu, es va actuar als edificis de Can Garcia, de Ca l'Arnaus, de Can Mateu, de Can Casas i, al final del 2007, es va aprovar i adjudicar ja la primera promoció de cinquanta-sis habitatges en aquell barri, però després es va continuar amb seixanta-qua-

tre habitatges més el 2010, i el 2007 es va ampliar el projecte, també, del barri de Sant Roc.

Home, venir aquí a dir: «No, no, què han fet vostès? S'han gastat els diners en luxes durant aquests anys i no s'han preocupat dels barris necessitats de Catalunya.» Miri, en altres coses, no, però en els temes de remodelació de barris i d'ajuda als habitatges necessitats de les famílies sí que es va fer; segurament, s'havia de fer més. I ara esperem que quaranta anys..., però, quaranta anys no, però quaranta mesos després del seu Govern, ens expliquin d'una vegada per totes, a part de queixar-se, què han fet de bo.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Ciutadans. Per defensar-les, té la paraula el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, como los ciudadanos no ven este Pleno, porque el Gobierno decidió que no se pudieran ver las interpelaciones ni las mociones, quiero destacar el hecho de que este Gobierno no está presente en esta sesión; ha permanecido ausente, prácticamente, en todos los debates de todas las mociones, y quiero con esto destacar una vez más el ninguneo que este Gobierno hace sistemáticamente a este Parlamento. No hay aquí ni el presidente, ni la vicepresidenta ni ningún *conseller*. Esta es su preocupación acerca de las políticas públicas.

Mire, señor Arrufat, ¿sabe cuál ha sido la política pública de este Gobierno, la única conocida? Plantearse vender las más de catorce mil viviendas, de parque público, de viviendas destinadas a uso social. Esta es la única información que tenemos de la acción de gobierno de la Generalitat respecto a la vivienda.

Mire, ¿cuál es la función de los poderes públicos en una democracia? ¿Cuál es la función de las administraciones públicas en una democracia? ¿Cuál ha sido el comportamiento de las administraciones públicas –pero hoy estamos aquí y hablamos de la Generalitat– ante una de las mayores crisis, por no decir «catástrofes humanitarias», que ha vivido nuestra sociedad en los últimos años, la de la vivienda? Inacción absoluta. Aquellos que fueron capaces de reformar la Constitución de una forma exprés; aquellos que fueron capaces de acordar un rescate bancario multimillonario para solucionar los problemas del sector financiero; aquellos que han estado siempre tomando decisiones arriesgadas –no siempre equivocadas, pero arriesgadas– para dar respuesta a problemas, resulta que cuando esos problemas los sufren los ciudadanos, cuando hay consecuencias sociales de una situación de crisis económica que ha llevado a nuestra sociedad a una situación prácticamente de colapso, ¿qué han hecho los poderes públicos? Desgraciadamente, mirar hacia otro lado.

Y digo «poderes públicos», porque sí que hay unos poderes económicos a los cuales estos poderes públicos responden. Sin embargo, cuando tienen que dar respuestas a la ciudadanía, estos poderes públicos renuncian, dimiten de dar respuestas rápidas, valientes y contundentes a problemas reales.

Miren, cuando uno entiende que aquellos que nos gobiernan han tomado tal distancia de la realidad hasta el punto de que, en vez de ver personas con nombres y apellidos, ven números, estadísticas o datos, tenemos un serio problema, un serio problema que pagan los ciudadanos.

Mire, las buenas intenciones, que muchas veces se proyectan desde esta tribuna y desde el Gobierno, apenas tienen nada que ver con los resultados positivos obtenidos; en absoluto, porque no los hay. La situación de indefensión, de soledad y de abandono que viven nuestros ciudadanos, en un tema tan fundamental como el de la vivienda, es lamentablemente absoluta. ¿Ha habido una contundente acción legislativa para modificar la ley hipotecaria? No. ¿Ha habido una contundente acción legislativa para garantizar el derecho a una vivienda a aquellas personas que la han perdido por su situación económica? No. ¿Cuál ha sido la respuesta que ha dado este Gobierno? Decidir que, para cuadrar unos presupuestos, va a enajenar el parque público de viviendas catalán.

Decía Goethe que lo que has heredado de tus padres hazte digno a poseerlo. Y ustedes no son dignos de poseer los instrumentos que desde el trabajo constante de los ciudadanos durante años y años ustedes poseen, esos instrumentos pequeños, débiles, que ustedes en vez de dimensionar adecuadamente para dar respuesta a los ciudadanos, lo que hacen es venderlos. Convergència i Unió i Esquerra Republicana, cómplices de una política que lejos de dar respuesta lo que hace es no únicamente dar parches sino profundizar la gravedad de la herida. Y esa es la realidad.

Mire, esta moción yo creo que recoge, como en otras ocasiones se ha recogido en sucesivas mociones respecto al tema de la vivienda en Cataluña, una inquietud de determinados partidos, y sobre todo una parte de la sociedad, ante la inacción de sus gobiernos. ¿Prosperará? Probablemente no. Lo que sí que es cierto es que conseguirá una vez más situar y dibujar una línea en el suelo, entre aquellos que utilizan los poderes públicos y las administraciones para resolver problemas, y aquellos que deciden simplemente ponerse al servicio de poderes económicos que van en contra de los derechos de los ciudadanos. Esa es su decisión.

¿Cuáles han sido sus políticas a lo largo de estos últimos tres años? Yo no voy a hablar de septenios negros. Lo que sí que es cierto es que hay un trienio negro ante una situación en la cual los ciudadanos estaban reclamando a sus gobernantes que les miraran a la cara, que les pusieran nombre y apellidos a sus problemas, y ustedes han decidido tratarlos como datos, estadísticas y números.

Gracias, presidenta, no Gobierno, diputadas, diputados.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, no és cap novetat, ho hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna, no només el Grup Parlamentari Socialista, sinó altres grups parlamentaris, que un dels efectes de la crisi econòmica que ha estat generada pel sector financer ha estat l'increment de la demanda d'habitatge social, bàsicament de lloguer. Ens ho hem de seguir dient: avui, moltes famílies del nostre país es veuen privades del seu habitatge, bé perquè no poden pagar el crèdit hipotecari, bé perquè no poden pagar el lloguer del seu habitatge. I la realitat és que segueixen havent-hi desnonaments i dificultats per accedir a un nou habitatge. Totes aquestes coses són la mateixa cara de la mateixa moneda.

Hi ha estudis d'entitats del tercer sector que ens alerten i ens diuen que prop de 300.000 famílies del nostre país, si les abandonem a les lleis del mercat immobiliari, poden tenir dificultats severes per accedir a un habitatge.

Fa tots just quinze dies vam tenir un debat sobre la pobresa en el Parlament. Vam prendre tot un seguit de resolucions, però mesures concretes per abordar aquestes qüestions nosaltres no les hi acabem veient, o no les hi vam veure, en les resolucions que es van adoptar.

La falta d'un habitatge digne –jo crec que això ens ho hem de repetir cada dia– o un habitatge precari és un atemptat contra la dignitat de les persones i va en detriment dels seus drets. Ahir mateix ens ho recordaven en la presentació de la iniciativa legislativa popular.

El nombre d'habitatges socials a Catalunya continua sent insuficient per atendre la demanda que tenim en el país. I és en aquest context que no compartim –ho hem repetit en diverses iniciatives parlamentàries del Grup Parlamentari Socialista; avui donarem suport a la que presenta la CUP– la pretensió del Govern, del Govern de Convergència i Unió, que en aquest cas compta amb la comprensió de l'altre grup que li dona suport, d'Esquerra Republicana de Catalunya, de vendre habitatge públic. Tenim poc habitatge públic al país, i el que no podem fer és donar via lliure que el Govern pugui fer operacions de privatització d'aquest parc.

El conseller ens deia, també, en algunes de les seves intervencions, i en la interpellació que se li va formular ara fa quinze dies, que a Catalunya hi han prop de més de vuitanta mil habitatges buits que són nous de trinca, la meitat a mans d'entitats bancàries. Escoltin, ara és un moment d'augmentar el parc públic d'habitatges al nostre país, per fer un potent fons social d'habitatge de lloguer.

En el conjunt del país, no de Catalunya, sinó del conjunt de l'Estat, nosaltres també, s'han destinat 40.000 milions d'euros per rescatar bancs, en aquest país.

I sembla que no passi res. I segueixen havent-hi 44.000 habitatges buits en mans del sector financer en aquests moments. Doncs, cal ser més actius políticament. Ahir també ens ho deien els promotors de la iniciativa legislativa popular; ens deien que per treballar per la justícia social, i ens instaven a fer-ho, és qüestió de legislar també, no només de fer discursos en aquest faristol, és qüestió de legislar. Doncs, cal ser més actius políticament.

Nosaltres creiem que hem de seguir instant el Govern de la Generalitat de Catalunya a recuperar allò que van eliminar en les primeres lleis que va aprovar aquest Parlament, eh?, que era la facultat que tenia el Govern de la Generalitat de poder expropiar temporalment l'usdefruit dels habitatges buits. Creiem que aquesta és una mesura que caldria tornar a recuperar.

I també instem el Govern que, més enllà de les paraules, abans que s'acabi aquest període de sessions, ens presenti d'una vegada la llei que haurà de regular i haurà d'arbitrar com es graven els pisos buits.

Ho ha fet el diputat Milà, anterior conseller d'Habitatge de la Generalitat; ha defensat les polítiques que es van fer. Miri, jo també les vull posar en valor. El 27 de febrer d'enguany, en una conferència que hi va haver a Nova York, de l'OCDE, el secretari d'Habitatge del Govern Obama es va interessar justament per algunes de les polítiques que es van fer a Catalunya i va demanar informació sobre la Llei de barris per elaborar una llei federal per corregir les desigualtats del mercat des de la proximitat.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, el malaurat drama del Vendrell que hem viscut aquesta setmana demostra que no hem fet prou, que..., malgrat el llistat que comentava el senyor Milà i que ara el senyor Terrades també volia posar en valor o treure'n pit, malgrat això, que és cert i que també posem en valor, demostra, malauradament, una vegada més, el cas del Vendrell i tants d'altres, que no hem fet prou. Que no hem fet prou respecte a l'habitatge, al dret a l'accés a l'habitatge digne; que no hem fet prou en el passat; que no fem prou, segurament, en el present, i sobretot que no fem prou per aplicar aquells consensos als quals ja hem arribat en aquesta cambra. Aquesta no és la primera moció, evidentment, que parla d'habitatge durant aquesta legislatura. Hem tingut debats intensos, hem parlat de conceptes sobre els quals planava un consens bàsic amb tots els grups parlamentaris. I ara el que falta –i aquest 2014 ha de ser crucial per a això, i segurament, hi insisteixo, fem tard– és posar-los en pràctica, aplicar-los.

Deia que no hem fet prou; deia també que segurament no fem prou, i en aquest sentit compartim part de les

solucions que ens proposa aquesta moció, aquesta moció del Grup Mixt.

Si em permeten, i al fil dels quatre objectius que comentava el diputat Arrufat que volia, que desprenia aquesta moció, direm que efectivament estem d'acord que cal mantenir, i no només mantenir sinó ampliar el parc d'habitatge social; primer, i de forma urgent, per donar cobertura a les contingències actuals, a les dificultats que estem vivint, a les dificultats que viuen moltes famílies del país, derivades de la situació de crisi econòmica. Evidentment, per actuar des d'aquest punt de vista de present, des d'aquest punt de vista urgent, cal una major cobertura d'habitatge social.

Però també hi ha futur, també per als propers anys hem de saber generar un parc estable amb vocació de continuïtat. No pot ser, hi estem d'acord –i això no és nou, això no és d'aquests moments, això ja ve de lluny–, estem d'acord que no pot ser que els habitatges de protecció oficial perdin la qualificació només al cap d'una generació. Hem de ser capaços que aquest parc sigui prou estable no només per cobrir les necessitats urgents d'avui sinó sobretot per tenir una garantia de futur.

I, en aquest sentit, certament, tal com diu la moció, ens cal determinar legalment la definició de què és l'habitatge de protecció oficial, de quina temporalitat ha de tenir la seva qualificació, de quines característiques ha de tenir aquest habitatge i sobretot de qui ha de tenir accés a aquest habitatge. I per això fa falta un desplegament reglamentari. Ho dèiem també a la nostra moció, debatuda i votada fa uns mesos en aquesta mateixa cambra, en què proposàvem, i de fet es va aprovar, hi insisteixo, que calia un desplegament reglamentari per definir legalment què és i com ha de ser l'habitatge de protecció oficial.

En aquest sentit, i entrant al detall de la proposta que ens feia el Grup Mixt, dir que la definició final dels noranta anys ens sembla una mica més adequada que la primera, que era una mica més ambigua, que parlava de «la vida», eh?, i en tot cas caldria definir si era la vida de l'habitatge, si era la vida de la persona que havia accedit a l'habitatge, etcètera. Per tant, ens sembla una mica més concreta aquesta darrera aportació d'aquesta darrera redacció.

El tercer punt que ens agradaria destacar és la voluntat que desprèn també la moció de mobilitzar el parc buit d'habitatges, en tres línies. Primer, en l'impost de la Generalitat, i aquest és un element que entra dintre l'apartat dels pendent; estem esperant aquest projecte de llei de l'impost sobre els pisos buits, que tindrem l'oportunitat també de debatre i aprovar en aquesta cambra. També som favorables a aquesta acció de recolzament i assessorament als ajuntaments per aplicar sancions a les entitats financeres que tenen, que mantenen pisos desocupats en els seus municipis. I sobretot –sobretot– que aquest 2014 s'apliqui, es concreti, es creï, en definitiva, el fons social d'habitatge amb habitatges procedents del Sareb i d'altres entitats bancàries.

Valorem també l'esforç d'anàlisi que ens proposa el text, en el sentit de l'estudi de la població mal allotja-

da o el cens d'habitatges buits, hi estem a favor, però no veiem massa o no entenem massa aquesta proposta de nova legislació. Ens sembla que no cal desplegar legalment l'article 6 de la Llei 18/2007, ni que tampoc cal generar un nou marc normatiu per a l'aplicació a nivell municipal de les sancions.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Roger Torrent i Ramió

En tot cas, agrair l'esforç... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, secretari d'Habitatge i director de l'Agència de l'Habitatge, és evident que aquest Govern creu i aposta fermament per les polítiques d'habitatge i s'ha demostrat en primer lloc en el pressupost d'aquest any; són un dels pilars bàsics del pressupost de l'any 2014, amb la voluntat d'arribar als que més pateixen, als més febles, actuant per evitar l'exclusió social residencial. I la xifra és important i s'ha de reiterar, perquè, tot i els ajustos, tot i la situació que pateixen les finances de la Generalitat, els recursos destinats a polítiques socials aquest 2014 han passat de 51 a 58 milions i mig d'euros, i aquest és un esforç important que demostra que hi ha una clara voluntat per part del Govern de resoldre una problemàtica que tenim al país i que volem combatre.

Compartim per tant la preocupació del Grup Mixt per la situació de les persones que estan patint o són a punt de patir una situació de desnonament, perquè també és una prioritat del Govern. Perquè malauradament encara avui estem parlant de xifres que no ens agraden, xifres que hem de combatre, i per això requereixen una actuació ferma que és el que està fent el Govern en aquest sentit, portant a terme polítiques per part del departament. I per això s'ha dotat el Govern de diversos programes socials o mecanismes per prevenir els desnonaments, alleugerir les conseqüències a les persones afectades, i també hi ha el compromís, com saben, de destinar fins a 200 milions d'euros fins al 2016.

I, per tant, aquí també cal remarcar que la Generalitat està fent aquesta actuació i ho està fent sola, perquè també cal recordar el que patim per part de l'assignació rebuda per part de l'Estat en polítiques d'habitatge, que ha acabat baixant un 90 per cent des del 2009, passant de 131 milions d'euros als 9 que vam tindre l'any passat 2013. Per tant, continuem actuant tot i les dificultats que també ens estem trobant.

Però, tot i això, podem afirmar que la Generalitat ha pogut aquest passat any 2013 evitar 2.865 desnonaments, a banda de mantenir obertes convocatòries en programes preventius, com els ajuts generalistes al lloguer, on se'n beneficien dinou mil famílies, o els habitatges d'inclusió cedits a entitats i ajuntaments, que acullen unes set mil persones al llarg de l'any, o els ajuts urgents per prestacions per impagament de quotes de lloguer o amortització d'hipoteques; o s'han reforçat els programes com l'Ofideute, arribant a obrir més de quaranta punts d'atenció a tot el país, amb més de sis mil atencions, intermediacions obertes des del seu inici, o els ajuts implícits al parc públic de lloguer. O també els nous programes, com la mesa d'emergència social, la prestació d'urgència per a famílies desnonades o la constitució d'un fons d'habitatge de lloguer assequible amb els convenis que s'han anat signant tant amb Catalunya Bank com amb Bankia, i esperem que properament ja es pugui portar a terme el conveni amb la Sareb.

I com a novetat, també, el passat mes de febrer, el dia 4, el Govern va aprovar una nova línia d'ajuts d'habitatge destinada específicament a aquelles famílies que pateixen atur de llarga durada i amb ingressos baixos. I això sí que són polítiques d'habitatge, ho dic pels diputats que m'han precedit, i no el fet d'haver-nos trobat com ens vam trobar l'habitatge al país, per exemple, amb pisos a llocs on mai s'acabaran venent o amb pisos on no hi ha una demanda; per exemple li citaria un poble del meu territori, que és la Torre de l'Espanyol, on no s'acabarà venent mai de la vida aquell bloc de pisos que allí s'hi va fer. Però, bé, en tot cas, allí ens ho hem trobat i amb això treballem.

I també el Govern ha fet els deures amb l'avantprojecte de llei per a gravar els pisos buits d'entitats financeres, que es calcula que n'hi han més de vuitanta mil arreu del país, i, també, si als ajuts que hem dit fins ara hi sumem tots els ajuts que tenim per a llogats, per a lloguers, per als lloguers a preus assequibles, podem dir que en matèria d'habitatge hem arribat a més de 45.000 famílies amb ajuts l'any 2013.

Per tant, tot i compartir molts aspectes de la moció, perquè hi votarem alguns punts a favor, i a més a més també hem transaccionat alguns dels punts, no la hi podem votar en la seva totalitat perquè creiem que moltes de les mesures no acaben resolent els problemes i fins i tot els poden arribar a agreujar. Per exemple, el tema de no poder vendre cap dels pisos que tenim, perquè en alguns moments hi han alguns llogaters que volen adquirir aquests habitatges i creiem que no cal prohibir-ho tot, perquè aquest no és el camí. O el fet de l'expropiació; ja sabem el que ha passat a Andalusia o sabem el que va passar a Catalunya, que no es va portar a terme cap expedient, i a Andalusia només se n'ha portat un. I, per tant, creiem que aquesta no és la via, perquè al final el que fa és endarrerir el problema i no solucionar-ho.

També hem fet palès que no estem d'acord amb el que estan fent diferents entitats financeres, i per això estem actuant davant l'actitud d'abandonament o de deixadesa, perquè creiem que cal actuar en aquest sentit. I també l'Agència de l'Habitatge de Catalunya té esta-

blert un protocol per tal de fer efectiu el dret al real·lotjament en els casos de famílies desnonades.

Tampoc compartim el tema dels noranta anys en la qualificació de termini de l'habitatge protegit, perquè entenem que tenim diferents realitats arreu del país i, per tant, no podem aplicar..., ni les tipologies tampoc poden ser les mateixes a tots els municipis de Catalunya, perquè la realitat és diferent, i per això tenim els diferents municipis amb demanda acreditada d'habitatge.

Per tant, compartim la voluntat de lluitar contra la pèrdua de l'habitatge, i, per tant, aquest és el camí en el qual està treballant el Govern de la Generalitat.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, en representació del Grup Parlamentari Popular, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Il·lustres diputats, debatem una moció de la CUP sobre habitatge, que és un problema que ens commou a tots, sobretot arran d'una desgràcia recent que ens preocupa.

Malauradament, no podem donar suport a aquesta moció de la CUP, només en alguna coseta, perquè fa servir la violència, no física, la violència política, contra les classes mitjanes i els treballadors.

La fa servir en diferents formes. La violència ocupa, que pren la possessió per la força, on troba curiosament la complicitat de Convergència i Unió. Ens hauran de dir si és per pagar la foto de l'estelada o perquè darrerament Convergència i Unió tripartiteja.

La violència..., fa servir un altre tipus de violència contra els treballadors, que és la violència de l'expropiació pública i l'endeutament públic: volen prendre la propietat dels treballadors del passat, que es van convertir en inversors o en estalviadors, i volen endeutar passant les càrregues als treballadors del futur. Vostès no són Robin Hood; vostès són uns atracadors dels treballadors de l'abans, del després i de l'ara. I no ho fan amb bona fe, ho fan amb mala fe. Ho fan per regalar pisos a la gent i que la gent depengui de vostès, ho diu la moció, de per vida. I amb això nosaltres no podem estar d'acord, perquè això és empedrar el camí de servitud. Un habitatge digne és aquell que em costa pagar, no el que em regala un polític, i menys quan el polític em pren la mitat del meu sou, els estalvis als meus pares i deixa càrregues als meus fills.

Fa servir un altre tipus de violència, que és la violència de l'especulació urbanística. Dels disset punts, saben quants lluiten contra l'especulació urbanística? Zero.

Quan el PP va intentar liberalitzar el sòl, Convergència i Unió i el Partit Socialista ho van portar al Tribunal Constitucional, ho va tombar i no va entrar en vigor. Per què? Perquè volien perpetuar un model que és contrari al principi de «lleis i no reis», és a dir que

el ciutadà no depenia d'una llei igual per a tots, depenia de la decisió arbitrària d'un regidor d'urbanisme, empedrant de nou el camí de servitud.

Espanya va fer una transició al socialisme per aquest camí de servitud. Dues legislatures. Va evitar la bombolla immobiliària? No, perquè el 2003, que ja hi havia una bombolla immobiliària, el socialisme la va triplicar. No ho va fer per casualitat o per accident; va alimentar tres bombolles: la mediàtica, l'energètica i la burocràtica. Per què? Per tenir més gent depenent del poder polític, per seguir empedrant el camí de servitud.

I sobretot aplica una violència més subtil, i per això és més perversa. És la violència d'especular amb el patiment de les persones. Tots patim amb les persones que tenen problemes, però no ens posem una samarreta i un eslògan, mirem de solucionar els problemes; no busquem culpables a fora per tenir una coartada per perpetuar allò que no funciona, hem de mirar d'arreglar el que no funciona; no amaguem..., com, per exemple, quan diuen que el rescat bancari, que hem posat diners de tots, que és cert, 40.000 milions d'euros, i amaguen que els treballadors del passat, els estalviadors, han posat 200.000 milions, cinc vegades més, i per salvar no la banca, no els senyors grassonets amb barret de copa, que no existeixen, per salvar la banca pública, la gestionada pels polítics, pels senyors que seien en aquesta primera filera; uns polítics que què van fer després de la bombolla immobiliària, quan va esclatar, entre el 2009 i el 2010? Comprar sol a preu de bombolla immobiliària.

I ara què ens demanen amb aquesta moció? Que aquests polítics que han arruïnat la banca pública i que aquests polítics que van comprar sol després de la bombolla a preu de bombolla gestionin la immobiliària més gran de Catalunya. Perdonin, però no, amb nosaltres no hi podran comptar.

Perquè aquest populisme de buscar enemics a fora no funciona; és que quan es basa en una mentida... És com quan surten dient «la culpa és del capitalisme, i, miri, per exemple nosaltres cobrem només 1.200 euros» per commoure els baixos instints de la gent. Jo me'ls creuria si vostès portessin una moció aquí que diguéssiu que tot el personal de TV3, des de la presentadora i el president fins a l'últim, cobren 1.200 euros, tots iguals. Aleshores sí que me'ls creuria; no ho compartiria però me'ls creuria. No me'ls puc creure.

Personalment i el nostre grup polític creiem que l'única sortida de la crisi no és avançar en el camí de servitud. Ja ho hem provat i ens va malament. Hem passat d'estar a punt d'entrar al G-8 a estar a punt de ser rescatats per la comunitat internacional. Hem d'enfortir les classes mitjanes, els treballadors; no castigar l'esforç i la llibertat, que generen propietat i benestar, sinó afavorir les classes mitjanes i els treballadors de debò, que són els que tiraran la societat endavant i amb els quals podrem ajudar els vulnerables.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

És que estic en xoc. Aquí, des dels violents... Bé, vostès definitivament se'n foten, de nosaltres; se'n foten, no de la CUP, eh?, se'n foten del país, se'n foten dels problemes, se'n riuen. Vénen aquí, fan *guasa* dels problemes de la gent i vénen a *rizar el rizo* de la retòrica fins a portar-la a l'absurd, i vinga, no?, i és una festa tot plegat.

Perquè em dirà vostè que la propietat fa lliure la gent? Però si tenim un parc d'habitatges al país que tot és a base de propietat..., i em dirà que és una festa de la llibertat, aquest país, o com va? És que definitivament estem en..., no és una qüestió de creences, que ens creguin o no ens creguin. A nosaltres ens importa molt poc que vostè ens cregui, però molt poc. De fet, ja va bé que no ens cregui. No és una qüestió de creences. Aquí és una qüestió de repartiment de la riquesa, de pugna per qui roba i per qui es queda el fruit del seu treball. És un combat, no és una qüestió de creences. No aspirem que vostè ens cregui; aspirem que vostè no s'ho quedi tot, que ens quedi alguna cosa per viure en aquest país, que hi hagi un mínim de justícia social. A això és al que aspirem; no que vostè ens cregui, ni que vostè cregui en els 1.200 euros ni que res.

En tot cas..., és que m'ha xocat molt, diguéssim, la intervenció, perquè, clar, ve d'un partit que se suposa que governa un estat i que és justament l'Estat que ens governa a nosaltres, i la veritat, el nivell deixa molt que desitjar. Que nosaltres fem de tant en tant algunes dallò, mira, és un partit minoritari; que el Govern de l'Estat, amb presència en aquest Parlament, vingui i se'n foti de nosaltres a la cara, vingui i comenci a fer retòrica absurda sobre que si som violents perquè no sé què, que si som violents, que no sé què, a nosaltres ens sembla de debò fora, absolutament fora de lloc, i li perd tot el respecte..., o, en tot cas, una manca absoluta de respecte a la població.

Bé, en tot cas, nosaltres hem fet, òbviament, com a totes les mocions, propostes en positiu, i, com he dit, amb menys costos, diguéssim, i amb més costos, amb menys valentia política, amb més valentia política, amb una... Nosaltres no estem d'acord amb la valoració que... Vostès ho poden tenir, diguéssim, en la seva preocupació humana, ocupar-se de l'habitatge, però la correspondència d'aquesta preocupació amb el desplegament de polítiques públiques no va acompanyada.

Seria molt sincer que el Govern de la Generalitat sortís aquí..., o, diguéssim, els dos grups que hi donen suport sortissin aquí i diguessin: «No hi ha eines; no hi ha eines, no tenim eines. No hi ha eines en aquest mercat, no hi ha eines en aquest marc legislatiu per fer el que hauríem de fer per justícia, per un mínim de justícia. No hi ha eines.» És a dir, se les ha quedat totes la banca, se les ha quedat totes la troica, se les ha quedat totes qui sigui, no hi ha eines, i per tant, estem desproveïts de tots els instruments que poguessin re-

vertir mínimament des de l'Administració pública situacions d'injustícia greu.

Però, en realitat, el que els diferents governs en el conjunt de l'Estat espanyol han fet des del principi de la bombolla immobiliària fins ara és bàsicament no ser-hi, davant de l'allau d'aquesta crisi i de l'allau que ha suposat contra el dret a l'habitatge i contra tantes altres coses, és en bona part no ser-hi per...

La vicepresidenta primera

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

...a les classes populars.

La vicepresidenta primera

Se'ns ha facilitat a la Mesa –truco per a votació–, se'ns ha facilitat a la Mesa el text refós d'acords, transaccions i acceptacions d'esmenes.

Ara els demanaria que si han de demanar votació separada algun grup parlamentari... *(Pausa.)* Senyor Torrent...

Roger Torrent i Ramió

Sí, presidenta, per demanar votació separada de tots els punts de la moció.

La vicepresidenta primera

Un a un?

Roger Torrent i Ramió

Un a un.

La vicepresidenta primera

D'acord. *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)* Senyora Mejías, si era per demanar..., farem votació punt per punt.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats –senyor Alonso, va, pocs segons...–, a petició d'algun grup parlamentari votarem separatament tots i cadascun dels punts, que són disset.

El senyor Alonso està assegut, doncs, procedirem a començar la votació.

Començarem pel punt primer.

Comença la votació.

El punt primer ha estat aprovat per unanimitat.

Començarem ara pel punt segon.

Comença la votació.

El punt segon ha estat rebutjat per 64 vots a favor i 66 en contra.

Votarem ara el punt tercer.

Comença la votació.

El punt tercer ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 66 en contra.

Votarem ara el punt quart.

Comença la votació.

El punt quart ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

Votarem ara el punt cinquè.

Comença la votació.

El punt cinquè ha estat rebutjat per 45 vots a favor i 85 en contra.

Votem ara el punt sisè.

Comença la votació.

El punt sisè ha estat rebutjat per 44 vots a favor i 86 en contra.

Votarem ara el punt setè.

Comença la votació.

El punt setè ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

Votarem ara el punt vuitè.

Comença la votació.

El punt vuitè ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions.

Procedim a votar el punt novè.

Comença la votació.

El punt novè ha estat aprovat per unanimitat.

Votarem ara el punt desè.

Comença la votació.

El punt desè ha estat rebutjat per 64 vots a favor i 66 en contra.

Procedim a votar ara el punt onzè.

Comença la votació.

El punt onzè ha estat aprovat per unanimitat.

Votarem ara el punt dotzè.

Comença la votació.

El punt dotzè ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 67 en contra.

Votarem ara el punt tretzè.

Comença la votació.

El punt tretzè ha estat aprovat per 110 vots a favor i 19 abstencions.

Votarem ara el punt catorzè.

Comença la votació.

El punt catorzè ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 86 en contra i 9 abstencions.

Votarem ara el punt quinzè.

Comença la votació.

El punt quinzè ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

Votarem ara el punt setzè.

Comença la votació.

El punt setzè ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

I votarem finalment el punt dissetè.

Comença la votació.

El punt dissetè ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari (tram. 302-00140/10)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Té la paraula, per exposar-la, el diputat Jordi Cañas.

(Pausa llarga.)

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas, el pasado 27 de febrero del año 2014 el Tribunal de Justicia de la Unión Europea determinó que el impuesto sobre ventas minoristas de determinados hidrocarburos, el conocido popularmente como «el céntimo sanitario» –aunque aquí, en Cataluña, como siempre, a la vanguardia y a la cabeza de los impuestos, era 4,8 céntimos, ¿eh?–, era contrario al derecho de la Unión.

Decía algo más la sentencia; decía que era un impuesto que se había incorporado con mala fe, mala fe porque se había mantenido vigente diez años después de que la Unión Europea dictaminase que era un impuesto irregular. ¿En esos diez años, qué pasó? Pasó que las administraciones públicas ingresaron más de 13.000 millones de euros de una forma indebida. Y este ingreso indebido fue en detrimento de las empresas de transporte y de los ciudadanos, o de los ciudadanos y de las empresas de transporte, fundamentalmente.

¿Después de esta sentencia, qué ha sucedido? Hemos escuchado al Gobierno de España manifestarse, de hecho la Agencia Tributaria ya ha puesto un mecanismo para solicitar las devoluciones, pero hemos visto que en paralelo la Generalitat miraba hacia otro lado.

Y, claro, es curioso porque, ¿quiénes fueron los arquitectos de este impuesto? Les sonarán mucho: el señor Montoro y el señor Ártur Mas –o Artur Mas–; Artur

Mas y Montoro, dos constantes en la política española. Y esto fue en el año 2000. ¿Por qué? Porque en 2001 se aprobó la nueva LOFCA, la aprobada gracias al apoyo del Partido Popular y Convergència i Unió, o a la iniciativa del Partido Popular, entonces en el Gobierno, y Convergència y Unió, para aplicarla a partir del año 2002. Y desde el año 2002 se aplicó este impuesto, que tenía como objeto financiar las arcas públicas para la prestación de los servicios sanitarios.

Ya se anunció desde el primer momento en que se diseñó que era un impuesto ilegal. (Pausa.) Gracias por su silencio. Ya se explicó en el año 2002 que era un impuesto ilegal. Y, aun así, año tras año, los diferentes gobiernos de España y de la Generalitat de Cataluña decidieron seguir aplicándolo, como también otras comunidades autónomas. Pero llegó una empresa, una; una empresa catalana –que supongo que querrá lo mejor para Cataluña, también, ¿no?– que decidió que no estaba dispuesta a que las administraciones siguieran sacándole un dinero que le correspondía de una forma irregular, y lo llevó a Europa, y ganó. Y ganó contra el Gobierno de España, contra el Estado y contra la Generalitat de Cataluña.

¿Qué plantea Ciutadans en esta moción? Resolver un problema, un problema muy serio. Y sobre todo, devolver un derecho a los ciudadanos, y sobre todo, devolverles el dinero que irregularmente unas administraciones les cobraron. El planteamiento era simple, para dar respuesta a un problema muy complejo. ¿Qué solicita Ciutadans en esta moción? Que la Generalitat cumpla la sentencia del Tribunal de Justicia de la Unión Europea y devuelva los importes indebidamente ingresados. Que no se limite en el tiempo la devolución de estos importes irregularmente ingresados, porque así lo dice la propia sentencia. No se puede limitar a cuatro años, ¿eh? Lo dice con claridad. No se debe limitar en el tiempo los derechos de aquellos que pagaron durante más de diez años este impuesto irregular. Después, que las administraciones públicas informen adecuadamente a los ciudadanos y a las empresas, a través de sus diferentes mecanismos –la Agencia Catalana de Consumo, Tributs de Catalunya...–, para facilitarles esa solicitud de devolución; y después, que se resuelva adecuadamente la compensación que el Gobierno de España debe hacer a las comunidades autónomas por este impuesto. Porque era un impuesto destinado a la financiación de un servicio, de una transferencia del Estado a las comunidades autónomas.

A nosotros nos ha sorprendido no ver ninguna enmienda. Puede ser que haya unanimidad en esta cámara. Me encantaría que fuese así; sospecho que no. Lamentablemente, no tendré la réplica para poder replicar a las enmiendas. Me hubiera gustado ver alguna enmienda; estoy convencido de que no es una moción perfecta, pero sí que tiene una voluntad de perfección, que es que los ciudadanos sepan que las administraciones están a su servicio y no al revés; que la hacienda es de los ciudadanos y no al revés, y que cuando la hacienda se equivoca, lo que tiene que hacer es restituir ese error.

No nos gustaría que algunos asumieran como propio –acabo, presidenta– el comportamiento de Montoro, que la propia FACUA ha calificado de amenazante. Nos gustaría que las administraciones estuvieran al servicio de los ciudadanos y les facilitasen el retorno de un derecho.

Gracias, presidenta; *conseller*, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera

Atès que no s'han presentat esmenes a la moció, passem a continuació al torn d'intervenció dels grups parlamentaris. Per posicionar-se en nom del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

(*Veus de fons.*)

L'ordre que s'ha seguit des de serveis del Parlament és de menor a major, amb Convergència i Unió al final, com en totes les mocions que hem fet aquest matí.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrres. Nosaltres farem una defensa del posicionament eminentment tècnica i eminentment jurídica i no entrarem en la qüestió de fons, no entrarem sobre si la recaptació via tributs ha de fer-se com s'ha fet així i si l'aplicació havia de ser finalista o no. Per tant, sense eximir el joc a l'autonomisme que Convergència i Unió ha fet històricament i que entenem que ha sigut nefast per al país, i sobretot per a les finances i les balances fiscals del país, i a l'empara d'una norma que nosaltres no defensem però, en tot cas, els que presenten la moció sí i altres grups parlamentaris també, com és la Constitució, entenem que ens hem d'emparrar en el principi constitucional de suficiència financera de les comunitats autònomes per dir que la responsabilitat del pagament i, per tant, de fer front a aquest tribut no és de la comunitat autònoma sinó que és de l'Estat.

Bàsicament, la defensa d'això és que no ens trobem davant d'un tribut propi, sinó que és un tribut cedit. La diferència és important, perquè tot i que els dos contribueixen, doncs, a insuflar aquesta suficiència financera a les comunitats autònomes, és ben diferent la potestat. En els tributs propis, autonòmics, en tot cas, que tenen com a finalitat complementar els ingressos provinents de l'Estat via transferència, s'entén que la responsabilitat és autonòmica. S'entén que l'establiment és autonòmic, i també s'entendria, per tant, que qualsevol tipus de reclamació hauria de ser autonòmic. Els impostos cedits es creen en l'Estat, se cedeixen a la comunitat autònoma i, en tot cas, s'actua per aquest principi de delegació, que, fins i tot podria recórrer-se a la Llei 92/2000... –ara us ho dic–, bé, a la Llei bàsica de règim administratiu comú, que, en tot cas, diu que quan s'actua per delegació és l'Estat el que ha d'assumir aquesta competència.

Dèiem, per altra banda, que el cas que ens ocupa no és un tribut propi sinó que és un tribut cedit, i que, en tot cas, la sentència del tribunal europeu obliga que es retorni aquest impost sense fer una especificació so-

bre qui és l'obligat a fer-ho. Si agafem la LOFCA, que s'ha citat abans, i anem al literal del que s'exposava, deia: «La comunidad autónoma se hará cargo, por delegación del Estado y en los términos previstos en esta sección, de la gestión, liquidación, recaudación e inspección, así como la revisión de los actos dictados en vía de gestión, los siguientes tributos», i feia esment a aquest impost, l'impost sobre la venda al minorista «de determinados hidrocarburos». És més, l'Estat es reservava, en aquest mateix article, l'article 51.3, «el conocimiento de las reclamaciones económico-administrativas interpuestas contra los actos de gestión tributaria emanados de las comunidades autónomas, tanto si en ello se suscitan cuestiones de hecho como de derecho, y sin perjuicio de la participación de los TEA», dels tribunals, que, per altra banda, també són estatals.

Per tant, com deia, en l'empara de la Llei 30/92, en empara d'aquesta llei i fent cas a la sentència, nosaltres entenem que aquesta obligació de retorn no és autonòmica, sinó que és estatal, i que per una qüestió simple de principis de dret ha de ser l'Estat qui l'assumeixi, com hem dit, perquè es tracta d'un tribut creat per l'Estat i, en tot cas, cedit. Segon, perquè, a més a més, en virtut d'aquest principi de suficiència financera no tindria sentit imposar el retorn a la comunitat autònoma, perquè aniria en contra, precisament, del que es vol aconseguir amb aquesta suficiència financera. I bé, i finalment, com hem dit, perquè en cap cas la comunitat autònoma tenia la potestat d'haver pogut canviar ni que sigui la determinació estatal, que no autonòmica.

Entenem que res més. És simplement atenent a unes qüestions de legalitat que fem aquest posicionament, i que, en tot cas, doncs, no donarem recolzament a la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per intervenir en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, hola, bon dia. Titular de premsa de fa uns dies: «Disponible un formulari online a través de l'Agència Tributària per reclamar la devolució de l'impost sobre la venda en minorista de determinats hidrocarburs.» El ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro assegura que l'Agència Tributària ja ha rebut un gran nombre de sol·licituds de retorn a càrrec, i si vostès entren a la web de l'Agència Tributària de l'Estat trobaran el model de sol·licituds de devolució d'aquest impost, les instruccions de compliment del model normalitzat, les preguntes més freqüents, etcètera. És així de senzill. Creiem que és una moció que no té lloc i que no més ens porta a una conclusió política, no?, que és que el senyor Cañas i Ciudadans és més centralista que el mateix ministre Montoro, que, que jo sàpiga, encara no ha dit que d'això se n'han de fer càrrec les comuni-

tats autònoms. I no pretén respondre a un problema, perquè si pretengués el senyor Cañas respondre a un problema, hi hauria posat l'Estat, instar l'Estat a resoldre, a fer la devolució, a no amenaçar els ciutadans, efectivament, com va fer el ministre Montoro al Congrés dels Diputats, que si una reclamació estava mal feta, doncs, no sé què passaria. Doncs, no; és a dir, el que pretén és crear un problema, en qualsevol cas, a la hisenda i a les finances de la Generalitat.

És veritat que la moció parteix d'una constatació certa, que és que el tribunal europeu de justícia ha considerat que l'anomenat impost del centímetre sanitari, que va estar vigent de l'1 de gener de 2002 al 31 de desembre de 2012, no s'ajusta a les directives europees i no és legal i no està ben formulat perquè no està condicionat a reduir l'impacte social, ambiental i sanitari de l'ús dels hidrocarburs, sinó una genèrica referència de finançament sanitari no prou clara, no? I bé, això és cert, i també s'ha parlat del volum de 13.000 milions d'euros, l'equivalent, per cert, a la nòmina dels funcionaris de tot l'Estat, que no és un problema menor; aquest és un problema molt greu, amb dificultats tècniques i econòmiques també molt greus.

Però la solució que proposa el senyor Cañas és totalment errònia. La Generalitat no ha de fer res per donar compliment a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. No ha de retornar els imports recaptats indegudament. L'Agència de Consum no ha de fer res perquè no és responsabilitat de la Generalitat. Tributs de Catalunya no ha de definir cap procediment simplificat perquè ja ho fa l'Agència Tributària de l'Estat. No s'han de fer públics els imports perquè fins i tot era la mateixa Agència Tributària que feia la gestió, en aquests moments, d'aquest impost. Tampoc s'han de posar d'acord l'Estat i les altres comunitats autònomes per als mecanismes de compensació, perquè, ho repetim, aquesta és una competència de l'Estat, és una responsabilitat de l'Estat, és un impost dissenyat i creat per l'Estat, per cert, quan era ministre el senyor Montoro i, per tant, la Generalitat aquí no hi té res a veure. No ha de fer res. Ho ha de fer, com ho està fent, per altra banda, l'Agència Tributària de l'Estat.

Per tant, la pregunta és: quina intenció té Ciutadans en presentar aquesta moció, on, sorprenentment, no hi ha ni una sola referència a la responsabilitat de l'Estat i que perjudicaria clarament les finances de la Generalitat? Per què ho fan? El conseller va dir que ho feien per fer mal a la hisenda de la Generalitat. Mirin, jo no sé si això és així. Ho repeteixo: el que crec és que és perquè són més centralistes que Montoro, i perquè és evident que vostès no defensen els interessos de la Generalitat. I mirin, per defensar els interessos de la Generalitat no cal ser ni nacionalista, ni independentista, ni federalista, ni res de tot això. Simplement, cal tenir la voluntat de defensar, en aquest cas, els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que són els que es veurien afectats si ara la Generalitat hagués de fer aquesta devolució d'aquest impost.

Escolti, facin el mateix que fan altres comunitats autònomes. La Junta d'Andalusia ha dit que no és responsabilitat seva i que no pensa fer aquestes devolucions. Jo crec que la major part de comunitats autònomes es-

tan en aquest posicionament. Ho repeteixo: aquesta és una responsabilitat del Govern central, que va ser qui va dissenyar i va impulsar aquest impost i, per tant, votarem clarament «no» a tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en representació del Partit Popular de Catalunya, el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta... Señoras y señores diputados, el Partido Popular catalán votaremos íntegramente a favor de esta moción. El Gobierno de la Generalitat de Cataluña es el beneficiado de toda la recaudación sobre el impuesto de hidrocarburos, que es quien ha determinado en cuánto se grava, y no por decisión del Gobierno de España, sino por decisión de los gobiernos de Esquerra Republicana y Convergència i Unió. Señoras y señores diputados, cuando la Generalitat ha tenido la potestad de decidir sobre este impuesto, ¿qué ha decidido? Pues lo de siempre, que es poner este impuesto en el punto más elevado de todos los impuestos en comparación con el resto de comunidades autónomas de España, 4,8 céntimos por litro de combustible que ha tenido que pagar cada contribuyente catalán que ha decidido, pues, consumir combustible en Cataluña.

Y ustedes, algunos de ustedes, especialmente el portavoz económico de Esquerra Republicana y su secuaz Mas-Colell, intentan culpar de esto al Gobierno de España, de este impuesto. Pero yo, por esto, les pregunto: ¿el Gobierno de la Generalitat tiene o no una silla en el Consejo de Política Fiscal y Financiera? ¿La tiene o no la tiene? El señor Mas-Colell, ¿se sienta o no en el Consejo de Política Fiscal y Financiera? Se sienta. Y cuando se creó este impuesto, del cual iba a ser transferido íntegramente la recaudación a las comunidades autónomas, ¿el Gobierno de la Generalitat de Cataluña, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, votó a favor o en contra? ¿Qué votaron? Pues fíjense: a favor.

Y en las Cortes Generales, el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, en el Congreso de los Diputados y en el Senado, cuando se tuvo que votar si este impuesto debía ser transferido íntegramente..., la recaudación a las comunidades autónomas, ¿qué votó el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió? Pues fíjense: también a favor. Y en todos estos años en los que este impuesto ha estado vigente, ¿cuántas interpe-laciones, mociones, preguntas orales, escritas, proposiciones de ley y proposiciones no de ley ha presentado el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió en el Congreso o en el Senado pidiendo que se modifique este impuesto, tal y como pide la Unión Europea? ¿Saben cuántas? Pues fíjense: ninguna –ninguna.

Y fíjense, señoras y señores diputados: hay comunidades autónomas, como Aragón, que no tienen que devolver ni un solo euro de este impuesto. ¿Saben por

qué? Porque, teniendo la misma potestad que el Gobierno de la Generalitat de Catalunya, decidió no aplicarlo, y los transportistas aragoneses y las personas que consumen combustible en Aragón no tienen que hacer frente a este impuesto, porque, directamente, el Gobierno de Aragón decidió no aplicarlo, a diferencia de lo que ha hecho en Cataluña el Gobierno de la Generalitat, el Gobierno ERC - Convergència i Unió, que es aplicarlo, y en el punto más elevado de toda España.

Por tanto, señor Mas-Colell, le exigimos que devuelva este impuesto que ha sustraído ilegalmente, usted y sus antecesores, a los catalanes. Y hágalo sin más dilación. Cumplan con los catalanes, con sus empresas, con sus pequeñas y medianas empresas, y con las familias. Cumplan con las sentencias que vienen de la Unión Europea, señor Mas-Colell.

El Grupo del Partido Popular catalán estamos plenamente de acuerdo con esta moción. Lo único que sugerimos, porque ayuda a dar impulso a determinadas demandas, es que los que defiendan determinados postulados en el ámbito fiscal tienen que ser absolutamente, completamente, diligentes, sin ninguna sombra de duda, en su relación con el fisco, tanto en el pasado como en el presente y el futuro. Para ser representante público y hablar de fiscalidad hay que estar como mínimo inmaculado en la relación que tiene uno con hacienda. De lo contrario, esto hace que sea aprovechado torticeramente por otros para eludir, para incumplir, determinadas demandas, completamente legítimas y justas, como las que se están planteando en esta moción. Creo que me entiende perfectamente, el señor Cañas.

Señor Mas-Colell, usted es el *conseller* de Economía de la historia de la Generalitat de Catalunya que más impuestos ha creado y aumentado; usted es el *conseller* de Economía de todas las comunidades autónomas de España, de la historia autonómica española, que más impuestos ha subido y ha creado; con usted de *conseller* de Economía la deuda de la Generalitat de Catalunya ha superado por primera vez los 60.000 millones de euros. Los datos demuestran que su gestión como *conseller* de Economía, a día de hoy..., por su gestión son un cero a la izquierda. Por tanto, le pedimos que no se convierta en el gran incumplidor con los contribuyentes catalanes, y por tanto devuelva, como le decía, sin más dilación...

La vicepresidenta primera

Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

...este impuesto sustraído ilegalmente a los contribuyentes, transportistas, empresas y familias catalanas.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per intervenir en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia. Bé, s'han dit moltes coses ja sobre aquesta moció. Vagi per endavant que nosaltres tampoc donarem suport a aquesta moció, en cap dels seus punts.

Miri, senyor Coto: el 2001, quan el senyor Aznar i el senyor Montoro creen aquest impost, regulen aquest impost, dissenyen aquest impost, podien haver fet una altra cosa, que era finançar millor les comunitats autònomes a qui s'havia traspasat la competència en sanitat. Perquè aquest és el problema. El problema de fons que avui parlem i que hi ha darrere aquesta moció és un mal finançament de la sanitat, és un mal finançament de la sanitat traspasada a les comunitats autònomes, que en aquell moment es va intentar resoldre a través d'aquest impost..., que és veritat que en podríem parlar tots. Però, en tot cas, el senyor Aznar, en comptes d'afrontar una situació endèmica d'infradotació al sistema sanitari, va crear aquest impost. Per tant, ell, conscientment, ens imaginem, amb el senyor Montoro, regulen i dissenyen aquest impost amb la cessió a les comunitats autònomes de la seva recaptació i amb un tram autonòmic que ells també defineixen. Per tant, en aquest sentit la responsabilitat em sembla que és clara. És un impost estatal dissenyat i regulat pel mateix Estat per, nosaltres creiem, no afrontar un problema greu que encara patim, que és un mal finançament del sistema sanitari.

El 2004 és veritat que la Generalitat, acollint-se evidentment al que permetia aquest impost, regula el seu tram autonòmic. Però és veritat que la Llei de mesures d'aquell any, si ho llegim bé, parla en concret d'una afectació total a la despesa sanitària. És a dir que nosaltres..., aquí a Catalunya sí que es va intentar definir aquesta finalitat molt expressament en l'àmbit sanitari. Per tant, quan a la sentència del tribunal europeu es parla que no està clara en l'impost aquesta finalitat, és veritat que en l'estatal no hi és, però aquí a Catalunya es va fer un esforç perquè això no fos així.

I perdoni'm, senyor Coto, perquè vostè a vegades, és clar, té una memòria selectiva, no? Diu: «L'Aragó no va...» Evidentment, l'Aragó no. Però escolti'm: València, sí; Madrid; Galícia; Astúries... És a dir, escolti'm, unes quantes comunitats autònomes que en el seu moment, quan van desenvolupar el tram autonòmic, estaven governades pel Partit Popular. Per tant, escolti'm, aquí tothom ha intentat millorar el finançament de la seva sanitat a través d'un impost que crea un govern del PP per intentar resoldre aquests problemes greus de finançament. Per tant, escolti, tothom ha fet el que li ha permès aquest impost que, com deiem, va dissenyar l'Estat espanyol.

Per tant, no podem estar a favor d'aquesta moció justament perquè el que demana aquesta moció és que sigui el Govern de la Generalitat el que faci front a aquestes devolucions. I és cert: avui jo també revisava les declaracions del ministre Montoro amb què d'alguna manera ja assumeix aquest problema, i és veritat que l'Agència Tributària espanyola..., si vostès entren a la web, com deia el senyor Vendrell, trobem allà ja quins són els documents que s'han de complimentar per poder arribar

a aquesta devolució. Per tant, d'alguna manera, *de facto*, ja l'Estat assumeix això, malgrat que en el consell econòmic, on es troba amb les comunitats autònomes, vulgui desenvolupar, o negociar, o tractar, aquest tema. Però em sembla que d'alguna manera l'Estat assumeix que aquesta és una responsabilitat pròpia. Ho veiem en els organismes tributaris pertinents, on ja donen sortida i resposta a les persones a qui és veritat que es va cobrar indegudament aquest impost. I, per tant, doncs, creiem que és l'Estat a qui pertoca desenvolupar tota aquesta tasca. I, a més a més, és cert que això probablement no es va fer bé, no?, perquè, a més, el 2012 això es va modificar per tal d'intentar resoldre aquest problema, que hem vist que ha detectat molt clarament aquesta sentència del tribunal europeu.

Per tant, no donarem suport a aquesta moció. Ens sembla que l'Estat és el responsable d'aquest impost, com ja s'ha dit aquí. I nosaltres, Catalunya, com la resta de comunitats autònomes, la resta..., és a dir, tretze comunitats autònomes més van fer una mica, amb l'autorització d'aquest tram autonòmic que permetia aquest impost... Per tant, que sigui l'Estat qui desenvolupi la devolució d'aquests recursos, que és veritat que va aconseguir amb un impost mal dissenyat. I, per tant, no hi podem donar resposta.

Però no oblidem que darrere d'aquesta moció i darrere d'aquest impost hi ha un mal finançament de la sanitat. En aquest cas nosaltres parlem de la catalana. I això és un tema que hauríem de resoldre si no volem arribar a situacions complexes i difícils, que en aquests moments ja vivim a causa de les retallades.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, el primer missatge que volem donar des d'Esquerra Republicana és que la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea s'estableix en uns termes determinats i que les administracions públiques el que han de fer és donar compliment a aquesta sentència d'acord amb la seva responsabilitat. Només faltaria. Per tant, la sentència s'ha de complir? Sí. Cal garantir a les persones afectades per aquesta sentència que puguin portar a terme les seves reclamacions? Evidentment que sí. I qui ho ha de fer? Qui té la responsabilitat de fer-ho, no? I qui té la responsabilitat de fer-ho és l'Estat. I ho ha reconegut el mateix Estat. I, bé, vostès es poden descarregar de la web de l'Agència Tributària aquest document: *Instrucciones generales para el modelo normalizado de devolución*, de l'impost sobre determinats hidrocarburs, i aquí s'explica tot. El senyor Montoro ho explica tot. Fins i tot, com escanejar les factures i adjuntar-les amb aquest tràmit electrònic. Per tant, ja està: l'Agència Tributària espanyola ja ha posat a la seva pàgina web i a les seves delegacions

els instruments, els tràmits, els procediments, per poder portar a terme aquesta devolució. És evident, i seria molt naïf pensar que no serà així..., que és probable que el senyor Montoro vingui un dia al conseller Mas-Colell i li digui: «Escolti'm, una part d'aquesta..., hauré...» I aquí hi haurà una discussió. I, evidentment, el que hauríem de defensar tots els que volem que la hisenda de la Generalitat sigui el més forta possible és que qui ha d'assumir la responsabilitat és l'administració que va aprovar-ho efectivament, més enllà que es pogués acordar en un Consell de Política Fiscal i Financera o en el marc d'un model de finançament. Però qui ho va aprovar va ser l'Administració de l'Estat, qui ho va acceptar. I els òrgans de l'Estat. Per tant, són els que hauran d'assumir la seva responsabilitat.

A mi m'ha sorprès que Ciutadans s'apunti a la hisenda pròpia. Però no a la capacitat de la Generalitat per liquidar, per recaptar, per gestionar o per inspeccionar els tributs imputats a Catalunya, sinó només per tornar. És a dir: és la hisenda pròpia, però només per a la devolució. Vostès demanen que es faci un tràmit específic a Tributs de Catalunya, que és allò mateix que a l'hora de recaptar vostès diuen que és gairebé sedició. Doncs en aquesta sedició per devolució que planteja el senyor Cañas nosaltres no hi participarem. Per tant, benvinguts als que defensem que hem de tenir totes les capacitats tributàries. Però no només a l'hora de tornar els diners. També a l'hora de poder-los recaptar. Per tant, a veure si avancen i agafen la resta de funcions en matèria tributària.

I a mi em sorprèn, vaja, d'una manera estratosfèrica, podríem dir, la posició del Partit Popular. Molt. Perquè és que vostès en l'Agència Tributària espanyola, que, que jo sàpiga, depèn del Ministeri d'Hisenda, en què hi ha un senyor que es diu Cristóbal Montoro, que és membre del seu partit..., estableix els procediments per fer-ho. I vostès volen que ens saltem el que diu el ministre Montoro, ens saltem la seva capacitat de competències, ens saltem la seva autoritat i posem un mecanisme *ad hoc*. Ho fan, vostès, evidentment, perquè plantegen aquesta qüestió en el debat a curt..., en el tacticisme parlamentari per desgastar i posar en problemes el Govern de la Generalitat.

Vostès culpabilitzen, a més, del disseny la Generalitat, quan qui va participar-hi era el Govern del Partit Popular. Vostès, quan miren enrere, tenen aquesta memòria selectiva. Deuen tenir taques en el retrovisor, perquè no se n'adonen. El temps en què vostès han col·laborat a la governabilitat de Catalunya o han exercit la governabilitat a l'Estat espanyol..., en tot això vostès no tenen cap mena de responsabilitat.

Per tant, per totes aquestes raons, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà que «no» en aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat Antoni Fernández Teixidó, per un temps màxim de cinc minuts.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, per una vegada, sense que això serveixi de precedent, puc compartir pràcticament en la integritat, diputat Vendrell i diputada Romero, i diputat Aragonès, les seves intervencions. És a dir, amb el que vostès han dit a la tribuna el debat crec, sincerament, que està substanciat.

Només una paradoxa, diputat Cañas, si vostè m'ho permet. Fixi-s'hi bé: per una vegada, Cañas, per una vegada, que acceptem que l'Estat ha de fer el paper que ha de fer, demanem que el faci, confiïm que el tiri endavant, no fem cap retret i ens mostrem amb la voluntat de col·laborar, ve en Cañas i ho espatlla. *(Rialles.)* Diputades i diputats..., a això vostè hi hauria de ser sensible, diputat Cañas. Fa anys que batalla aquí perquè nosaltres prestem atenció a l'Estat, li donem el paper que l'Estat ha de tenir, el pes que ha de tenir, ens mantinguem lleials..., ho fem una vegada, ho fem, sap?, amb un punt de temor, ho fem, i va el diputat Cañas i diu: «Esta vez, no.» Cañas, és una paradoxa. Vostè, això, m'ho ha d'admetre.

Per què és una paradoxa, diputat? Perquè crec sincerament –per això deia que reclamava els arguments dels tres diputats que m'han precedit– que francament –francament– crec que tenim raó. Estem en un punt nodal de la interpretació d'aquest debat. Exactament quin és? Fixi-s'hi bé, defensa de la societat del benestar, evolució de la sanitat, demanda creixent inaturable, pressupostos que mai són suficients, competència traspasada a Catalunya i pacte amb el Govern de l'Estat. Impecable, era la dinàmica impecable. És més, la dinàmica de què vostè es fa portaveu. Aquest és el camí que s'ha de seguir. I ho vàrem pactar, perquè aquí va a la competència i a l'Estat, no al conseller d'Economia de l'hora, no, que vostè ha dit que era el conseller Mas, i té raó. L'Estat ens diu: «Una part d'aquest finançament anirà via..., amb aquest tribut estatal cedit.» I nosaltres ho vàrem acceptar.

Bé, ara hi ha una solució per part del tribunal, després d'uns anys, que és una solució molt complexa, diputat Cañas, cregui'm; que vostè hauria de fer l'esforç, amb la bona voluntat que el guia generalment, d'entendre a veure això com ho podem arreglar. Vostè parlava de 13.000 milions; la part que correspon a Catalunya, immensa; les dificultats per a la nostra tresoreria, que vostè coneix amb detall; l'asfixia de les nostres finances, que les patim dia a dia, i de cop i volta, una altra obligació més.

On està vostè en el cert? Que els contribuents d'això no en tenen cap mena de responsabilitat, oh, i és clar; que els contribuents han de cobrar quan ho demanin, naturalment. Però li hem explicat que des de l'Estat es posa en marxa tot un tipus d'actuació perquè això es pugui reclamar sense més. I crec que aquí l'Estat fa bé i el ministre Montoro es comporta. I nosaltres ho celebrem. I el que hauríem de fer com a diputats i diputades d'aquesta cambra és donar la garantia als nostres conciutadans afectats: «No heu de patir, cobrareu.» Doncs, no, anem a veure si això ho compliquem reiteradament, una i una altra vegada.

Parlo d'una sentència... Vostè va fer una magnífica intervenció, conseller, explicant la complexitat de tota aquesta sentència i com ens afectava. No puc repetir ni he de repetir res més d'allò que va dir. Però sí que vull acabar la meua intervenció amb una frase del que vostè va dir que a mi em va semblar absolutament concloent. Anem a llegir-la a poc a poc? Deia el conseller: «L'acció de la Generalitat a partir d'aquest moment estarà informada per col·laborar» –col·laborar, subratllat– «amb la resta d'agents implicats en aquest procés i molt principalment amb qui?, amb l'Estat espanyol.» Amb l'Estat espanyol, per col·laborar amb l'Estat espanyol, per veure de quina manera s'ha d'arribar a un equilibri que perjudiqui el menys –el menys, el menys– possible tots aquells damnificats –n'havia fet una referència anterior–, que cregui..., a tots aquests damnificats de què acabo de parlar. Però cregui que amb aquest procés tindrem en compte a tothom i no ens oblidarem, molt particularment, de les necessitats de la sanitat pública catalana. En abstracte...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...existeix... –acabo, presidenta–, existeix en abstracte la sanitat pública catalana? No. Els ciutadans que guàrdim de la sanitat pública catalana un a un quan patim i la necessitem... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Crido a votació.

No hi ha presentades esmenes, no hi ha presentades peticions de votació separada; per tant, farem una única votació íntegra de la moció.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, tal com els he informat, farem una única votació sobre tota la moció.

Doncs, comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 98 en contra i 1 abstenció.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre i sis minuts. Presideix la vicepresidenta primera, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El vicepresident segon

Reiniciem la sessió amb el punt vint-i-sisè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'esborrany del decret de plantilles i de provisió de places de docents.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre l'esborrany del decret
de plantilles i de provisió de places
de docents (tram. 302-00137/10)

Ha estat presentat pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom, per exposar-la, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Señoras y señores diputados, hace dos semanas planteamos una interpelación al Gobierno sobre el proyecto de decreto de plantillas que estaba siendo elaborado con opacidad y de espaldas al Parlamento, a docentes y sindicatos y también a las otras administraciones competentes. Planteamos esta interpelación porque creemos que, si bien el decreto tiene aspectos positivos y podemos compartir la necesidad de dotar de una mayor autonomía a los centros, legítimamente entendemos que el planteamiento del Gobierno ha sido equivocado al no acompañar esta autonomía de los límites y controles objetivos que eliminan el riesgo de arbitrariedad y objetividad que garanticen la asignación y el mantenimiento de plazas docentes, basado no en otra cosa sino en la publicidad, el mérito y la capacidad. Planteamos la interpelación como un espacio de reflexión en positivo, como una crítica argumentada, aportando sugerencias, recogiendo el malestar del sector docente, unánime y transversal, más allá de simpatías políticas o sindicales, y aportando en sede parlamentaria sus propuestas.

Sin embargo, no creemos que la respuesta de la *consellera* Rigau enriqueciera este debate. No nos gustó ni el tono ni el contenido ni el objetivo, más desacreditador que dialogante, por su parte. La *consellera* tuvo quince minutos para demostrarnos que estamos equivocados, quince minutos para defender su decreto, para informarnos, para explicarse y para aprovechar la oportunidad que le ofrecíamos para sacar adelante un nuevo decreto de plantillas, corregido y consensuado. Nos esforzamos por exponer un punto de vista ordenado, riguroso y argumentado, razones y alternativas, con el respeto institucional que el Gobierno de la Generalitat nos merece y que creemos que debe ser siempre recíproco. Sin embargo, y lamentablemente, la respuesta de la *consellera* no estuvo a la altura de su responsabilidad, de nuestras expectativas y sobre todo, del malestar y de la preocupación y el rechazo que hay por parte de los docentes catalanes.

La respuesta de la *consellera* no la tuvimos en el debate, sino una semana y media más tarde, el martes pasado, cuando nos enteramos por la prensa de que el Gobierno había aprobado el decreto de plantillas. No

sabemos qué se aprobó ni con qué garantías de legalidad, porque tampoco se nos ha hecho llegar en estas dos semanas el famoso informe jurídico que nadie nos ha enseñado. A nosotros nos parece una falta de respeto institucional y un menosprecio a nuestro trabajo parlamentario, no ya a este grupo, que no obtuvo una respuesta muy adecuada, sino al resto de los grupos, que ven cómo se aprueba el decreto sin ni siquiera escucharlos hoy en este debate.

Lamentamos el recorte de derechos a los docentes que provoca el decreto y, visto el procedimiento de aprobación por urgencia, nos reafirmamos en la necesidad de plantear hoy esta moción que hemos pretendido redactar en unos términos muy claros y muy concretos, con un único punto, que recoge lo que une a una parte muy importante, ojalá que fuera mayoritaria, de este Parlamento, y que, desde luego, une de una manera no ya mayoritaria sino unitaria a los docentes, por encima, como les he dicho, de simpatías sindicales o políticas. Creemos que lo importante es construir acuerdos cediendo en las legítimas discrepancias partidistas, pero reforzando nuestra unidad y nuestra representación de las demandas que docentes y sindicatos nos han hecho llegar a este Parlamento, que ayer mismo estos sindicatos se manifestaban por este motivo frente a la *conselleria*.

Creemos que lo importante es hoy mostrar a la *conselleria* una postura común, centrada en el rechazo a sus decretos y a sus formas, a sus prisas repentinas y a su opacidad. Por eso yo pediría a los grupos que aprovecharan los cuarenta minutos que nos quedan para debatir sobre el tema que nos ocupa, el decreto de plantillas, mostrando al Gobierno que todos los grupos podemos aportar, sugiriéndole mejoras, porque no hay que descartar que el Gobierno tenga que rectificar y revisar su decreto. Mostremos, pues, un debate de argumentos sobre el decreto, un debate sereno y riguroso. Pido a los grupos que aporten ideas, que seguramente enriquecerán el planteamiento que nosotros hicimos hace dos semanas. Al Grupo de Convergencia le pediría que nos explique las prisas repentinas del Gobierno; que nos aclare, si puede, si el Gobierno ha recogido alguna de las reivindicaciones sindicales o alguna de las propuestas que hicimos a la *consellera* hace dos semanas. Al grupo de Esquerra le pediría que se planteara apoyar la moción, o al menos abstenerse en consideración al rechazo unánime del decreto entre sindicatos y en disconformidad con la actitud opaca que ha tenido la *consellera* respecto de todos los grupos parlamentarios sin excepción.

Hoy tenemos la oportunidad de ejercer nuestra responsabilidad y nuestra competencia para controlar e influir en la acción del Gobierno. Pido generosidad a todos para mantener un debate constructivo, de ideas y argumentos, que obligue al Gobierno a rectificar, derogar su decreto y replantearlo en otros términos de consenso más garantistas para los docentes y, en definitiva, más garantistas para la calidad y la excelencia de la educación pública que reside en nuestros niños, que es en definitiva lo que nos importa.

Gracias, presidente; gracias, señoras y señores diputados.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputada. Han presentat esmenes a aquesta moció dos grups parlamentaris; en primer lloc té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, fa pocs dies que m'he incorporat a portar els temes d'educació, però jo crec que és suficient com per poder haver vist la controvèrsia que genera aquesta matèria. La controvèrsia entre el que explica la consellera i el que hem sentit que ens han anat explicant, doncs, els diferents agents de la comunitat educativa amb els quals hem anat parlant. També, sobretot, la conflictivitat arran del desenvolupament, doncs, de l'aplicació de les retallades i del seu impacte en els centres, però també el desenvolupament de la LEC com, en aquest cas, aquest decret de plantilles.

L'altre dia, seguint la interpretació, la interpellació a la consellera, amb atenció, hi havia temes que no m'acabaven de quadrar amb això, amb el que hem anat veient. Per exemple, el fet, ella, doncs, deia que el Consell Escolar de Catalunya li havia donat el vistiplau, tot i així dir que no va ser unànime i, en tot cas, amb vots particulars, si més no; per tant, no hi va haver consens absolut. Tampoc ens quadra que tothom hi estigui d'acord, i ahir en vam veure una mostra en la qual, doncs, els sindicats Comissions, UGT, USTEC i ASPEC ens ho van dir molt clar, van concentrar-se justament per protestar en contra de l'arbitrarietat del decret de plantilles.

També ens va sorprendre que la consellera parlés que arran del decret, doncs, s'aconseguiria la professionalització de les plantilles que planteja, en aquest cas, el decret. Què vol dir? Que no eren professionals fins avui? I, en tot cas, serveixi aquest comentari de la consellera per posar en valor, justament, la feina dels professionals de l'educació que en aquest país, durant deu anys, han aconseguit assolir uns nivells raonables de qualitat, vistes les circumstàncies adverses amb les quals s'han hagut d'enfrontar. Per tant, creiem que la professionalitat hi és, el que volem és millorar la qualitat i, en tot cas, assolir l'excel·lència. Per tant, en aquest sentit, des del Grup Parlamentari Socialista, juntament amb Iniciativa per Catalunya - EUiA hem presentat esmenes per millorar i completar la proposta que ens fa la senyora García Cuevas (*remor de veus*) en la línia de retirar el decret...

El vicepresident segon

Un moment, un moment, senyora diputada. Si us plau, baixin el to de les converses, que no se sent la persona que està parlant. Gràcies. Endavant.

Montserrat Capdevila Tatché

Gràcies, president. Efectivament, millorarà la meua intervenció amb aquest millor silenci. Bé, en tot cas, de retirar el decret de plantilles en la recerca d'un

consens i desplegar la LEC. En aquest sentit, des del Grup Socialista creiem que el decret és necessari; de fet, en som copartípics, d'aquesta Llei d'educació de Catalunya. Ara bé, l'avantprojecte o el projecte que s'ha aprovat porta el segell de la senyora Rigau, i això què vol dir? Vol dir manca de diàleg, poc diàleg, manca de consens, bel·ligerència respecte als representants dels treballadors del sector educatiu i menysteniment dels agents implicats, especialment el Consell Escolar i algunes AMPA, que també després m'hi referiré. Per tant, senyora García Cuevas, li hem de reconèixer les ganes de buscar l'acord. Tot i així, deixi'm que li digui que vostè veu la palla als ulls dels altres i no la biga al seu, en tant que no ens accepta l'esmena que hem plantejat de demanar al Ministerio de Educación la retirada de la LOMCE per ser també una llei que atempta contra l'objectivitat, com vostè també planteja o es planteja que fa el decret de plantilles que ha aprovat la senyora Rigau.

També hem presentat esmena en la línia, doncs, que s'incorporin al decret de plantilles accions de discriminació positiva vers els treballadors amb disminució reconeguda i també, en aquest cas, la ràtio del 2 per cent per a les persones amb discapacitat. Vostè ens diu que no toca anar aquí, des del seu punt de vista, i nosaltres creiem que toca sempre perquè sempre ens oblidem d'aquest col·lectiu que creiem que ha d'estar sempre recollit arreu.

Bé, en tot cas, finalment hem arribat a una transacció, que li ho agraïm. En aquest cas, justament, pel que hem comentat de manca de consens. Els representants dels treballadors, en la línia que manifesten una concentració excessiva en els directors de la presa de decisions sense, doncs, ponderar-la també amb el que seria el claustre o el consell escolar, un element de contrapès que també troben a faltar, justament les AMPA, eh?, i, en aquest sentit, la FAPAC manifestava això, tant el canvi de perfil i la no-definició del perfil en funció del projecte educatiu, com també creuen que les decisions han d'estar preses amb un òrgan més col·legiat, com seria el mateix Consell Escolar.

Per això, per tots aquests elements i també un element significatiu, eh?, aquest decret de plantilles, i no és una opinió meua, és una opinió també dels representants de les AMPA, doncs, que minimitza o infravalora el paper del Consell Escolar, com també ho fa, en aquest cas, la llei del senyor Wert. Per això, doncs, agraïm que ens tinguin en consideració les transaccions i esperem tots poder votar aquesta retirada preventiva per poder buscar i acabar d'arribar a aquest consens que crec que avui un element tan important com aquest requereix.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, president i bona tarda a tots i a totes. Bé, des d'Iniciativa i Esquerra Unida partim d'una realitat que compartim. Caldria, segurament, dotar-nos d'un mecanisme que garanteixi nomenaments extraordinaris però, és clar, per a aquelles places que són extraordinàries, no per al 50 per cent de les places de l'escola pública i per al cent pel cent de les places de les escoles en zones amb més dificultat socioeconòmica, que és el que ens proposa la conselleria d'Ensenyament. Per tant, això, a l'entendre del nostre grup, és un disbarat que acaba atacant i fent més difícil la gestió del dia a dia de la nostra escola pública. Caldria fer també una preàvia, sobretot per parlar del maltractament, i ho dic així, el qual el Departament d'Ensenyament ha sotmès especialment el professorat interí i el professorat substitut.

Li faig recordar algunes mesures que ha pres la consellera Rigau directament atacant el professorat interí i substitut: una rebaixa acumulada del 15 per cent del salari, també com a la resta del professorat; una rebaixa del 15 per cent afegida, venuda com una rebaixa també del 15 per cent de la jornada, que en realitat és, certament, fictícia; el no pagament, en molts casos, dels mesos de juliol i agost quan el professorat ha estat treballant durant gairebé tot l'any lectiu; nomenaments amb voluntat d'estalvi econòmic, per exemple, l'últim nomenament de l'any 2013 va ser el 10 de desembre, quan encara faltaven onze dies per acabar l'any lectiu, amb l'objectiu clar d'estalviar-se, doncs, aquells deu dies i, si pot ser, les vacances de Nadal, que no les acabessin cobrant. Per tant, des d'Iniciativa i Esquerra Unida el que entenem és que el que fa la consellera Rigau és acarnissar-se amb els que són més vulnerables dins del professorat, que són els interins i són els substituïts.

I per què no compartim des d'Iniciativa i Esquerra Unida aquest decret de plantilles? Miri, no el compartim ni per la forma en què s'ha aprovat, ni especialment el compartim pel contingut. Pel que fa a la forma, la consellera Rigau s'està convertint en la Wert catalana, en la ministra d'educació –igual que el senyor Wert– catalana, perquè fa les coses sense diàleg, fa les coses sense acord i fa les coses sense planificació, no té l'acord dels agents implicats, sense cap sindicat d'acord i amb tot el personal educatiu en contra. Hi ha un dictamen crític, tal com s'ha dit, del Consell Escolar de Catalunya, tot el contrari del que ens ve dient la consellera Rigau, li poso un exemple, el Consell Escolar de Catalunya desautoritza o desaprova que hi pugui haver tres mesos de prova per al professorat que sigui nomenat; la consellera no només no fa cas sinó que en comptes de tres hi posa quatre, és allò de *si no quieres caldo, dos tazas*. Hem de tenir en compte també que el Consell Escolar de Catalunya, amb més de seixanta membres, deu representar la comunitat educativa.

I especialment no compartim aquest decret pel contingut. Imposen un model jeràrquic de l'escola pública on es carreguen d'arrel el principi d'objectivitat en la gestió de les plantilles, que aquest sí que ha sigut un model d'èxit a tenir en compte.

No és el decret que necessita l'escola pública; segurament és el decret ideològic que necessita l'escola de Convergència i Unió. El departament entenem que fa deixadesa de les seves funcions, perquè és qui té encarregada la tasca de la gestió de les plantilles; no la té la direcció, la té el Departament d'Ensenyament, per tant, fa deixadesa de les seves funcions; deleguen i construeixen una escola, com ja he dit, jeràrquica. És una manera disfressada d'acabar atacant encara més la nostra escola pública. No només l'antiguitat, volem, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que hi hagi també garanties d'objectivitat, garanties de capacitació i garantia de mèrits. I aquest decret no dona aquestes garanties, sinó que les treu.

I demanem, per tant, en aquesta transacció, la retirada del decret i instem la consellera que negociï amb els agents implicats, perquè té l'obligació legal, però sobretot té l'obligació moral de fer-ho, perquè entenem que no es pot construir l'escola pública d'esquena a la comunitat educativa.

Però, clar, jo miro la consellera Rigau, i, si aixeco una miqueta la mirada, veig el Partit Popular. I, permeti'm, senyora Cuevas, vostè tampoc no se'n pot anar avui *de rositas* d'aquest Parlament, encara que hàgim arribat a un acord. I ja li dic que fem aquesta transacció perquè té l'aval dels sindicats majoritaris i perquè entenem que el que demanem conjuntament és retirar aquest decret de plantilles, però hem de tenir ben clar que una de les «perxes», si em permet, de les quals penja aquest decret de plantilles és la LOMCE, és la llei del ministre Wert; una llei, la LOMCE, que reproduïx exactament el mateix que diu la LEC; sembla, per tant, que sigui fins i tot un pacte entre la consellera Rigau i el ministre Wert, en contra, doncs, de l'escola pública, que és el que ataca la LOMCE i és el que està atacant també la consellera Rigau amb el desplegament de la LEC.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar la seva posició sobre aquesta moció tenen ara la paraula els grups que no han presentat esmenes.

En primer terme, pel Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, de nou, a tots i a totes. Nosaltres amb la primera proposta, bastant més clara i meridiana, de retirar el decret de plantilles hi estàvem més clarament a favor.

Aquesta segona, que remet a la LEC i al desplegament de la LEC, ens posa molts més dubtes, perquè el desplegament de la LEC, pel que fa referència al decret de plantilles o al decret d'autonomia de centres, només pot ser o pràcticament només pot ser en aquesta direcció, és a dir, en aquest decret; és un desplegament gairebé automàtic del que instrueix la LEC. Ho mirem com ho mirem, pocs altres desplegaments li queden a fer de la LEC, amb aquest decret, o sigui que siguin diferents d'aquest decret.

Per tant, ens preocupa el fons també; ens preocupa que hi hagi una llei d'educació de Catalunya que contempli com a única via aquesta proposta que nosaltres en discrepem. No discrepem de les..., discrepem, diguéssim, del que hi ha escrit a la LEC i del decret de plantilles. No discrepem tant dels objectius que persegueix en darrera instància; sí, dels instruments que posa per aconseguir-ho. Perquè ens preocupa, òbviamment, igual que a tothom en aquesta cambra, imagino, la qualitat de l'ensenyament i la seva funció anivelladora de les desigualtats socials, per tant, la igualtat d'oportunitats.

I per desplegar això, i per fer-ho més eficient, i per aportar més qualitat a l'ensenyament, etcètera, hi han molts instruments disponibles i hi han moltes propostes a fer. Aquelles que contempla el decret de plantilles van d'acord amb uns principis i uns valors determinats, i d'acord, bé, doncs, amb una aposta determinada, i, probablement, en el camí de desplegar aquells objectius finals, utilitzant aquests instruments, fallin, com n'està advertint bona part de la comunitat educativa, fallin alguns dels pressupòsits, o, en tot cas, es compleixin els pitjors dels auguris i s'acabi descarrilant de la via per arribar a uns objectius compartits, que entenc vagues, genèrics, etcètera, però compartits. Bàsicament, perquè amb l'autonomia de centres podem coincidir-hi, amb el concepte d'autonomia de centres, a través del projecte de centre, a través del diàleg amb la comunitat educativa, a través de l'adaptació de cada projecte a la seva realitat i al seu entorn immediat, molt variable arreu del territori, molt variable arreu de les diferents classes socials, però no a través d'una direcció presidencialista, no a través de contractar la gent a dit, no a través d'adjudicar la responsabilitat de l'èxit escolar als centres, al director, i desempallegar-se, com a administració, en part, que vagi o no vagi bé a un centre perquè, bé, ha estat el director, i per tant ja avaluarem, quan surti una generació fallida, si aquella direcció, aquell projecte, funciona o no funciona. Aquests són els pitjors dels auguris de les mesures que s'estan empenent.

Nosaltres estem a favor del rendiment de comptes, de la transparència, de l'avaluació continuada dels resultats de cadascun dels centres, òbviamment, és que és aquest l'objectiu que s'ha de perseguir, però no a costa de la codecisió i la participació democràtica del conjunt de professionals de la comunitat educativa, dels pares i mares, etcètera, que és el que qüestiona aquest decret de plantilles i qüestiona el futur Decret d'autonomia de centres.

Estem absolutament d'acord a adequar els perfils dels docents a les necessitats educatives i d'acord amb el projecte de centre, però no a base de convertir l'ensenyament en una espècie de macroempresa de treball temporal, sinó a través dels instruments de formació adequats i d'una formació continuada de la docència, que mai més pugui ser..., que en part no ho és ja, però mai més pugui ser una docència que, obtingut el títol i la plaça, no es forma mai més, que no és així ara tampoc, però aprofundir-hi molt més.

Òbviamment, volem que l'anglès entri massivament a les aules, com moltes altres eines pedagògiques, etcè-

tera, però a través de la formació de la docència, no a través d'anar seleccionant la gent i externalitzar la formació del professorat, perquè, òbviamment: «Vés-te'n, i quan estiguis format torna i recupera alguna plaça en un projecte de centre que s'adeqüi a la teva..., a la formació, que demani la teva formació.»

Ens preocupa, com deia, la qualitat de l'ensenyament; ens preocupa la funció anivelladora i la igualtat d'oportunitats, que hauria de conservar d'igual per a tothom en tot el sistema educatiu. Aquesta era la gràcia d'un sistema educatiu nacional; aquesta és la gràcia. Si ho comencem a fragmentar i a fer competir els centres entre ells correm el risc de desnivellar aquesta igualtat d'oportunitats, de carregar-nos la funció anivelladora.

I bàsicament per això, perquè la proposta, finalment, l'acord a què han arribat inclou la LEC i insta el desplegament de la LEC, nosaltres no podem votar-hi a favor, per principis, no hi estem d'acord, perquè entenem que els decrets emanen directament del contingut de la LEC.

Ens abstindrem, deixant molt clar..., òbviamment, si depenguessin de nosaltres les majories votaríem a favor de la retirada del decret; com que no depenen de nosaltres, ens mantenim en la coherència de votar en contra del decret, però també en contra, sobretot, de l'apartat de la LEC que correspon a aquests decrets.

I res més. Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per fixar la seva posició, en nom del Grup de Ciutadans, té ara la paraula el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, mi grupo va a dar apoyo a la moción contra el decreto de plantillas que se aprobó por el Gobierno anteayer. Y pedimos al Gobierno de la Generalitat que lo retire. Lo pedimos de la misma forma que se lo están pidiendo prácticamente todos los sindicatos de enseñantes.

Y por qué cree el Gobierno —y le haría esta pregunta al Gobierno si hubiera alguien presente del Gobierno aquí, pero lamentablemente no se han dignado a asistir, no nos han honrado con su presencia a estas alturas—, por qué creen que tienen en contra a todos los sindicatos, ¿no será porque abandonan a su suerte al inmenso colectivo de profesoras, en cuyo esfuerzo descansa —en cuyo esfuerzo descansa— la calidad de nuestra enseñanza?

Los directores son personas sacrificadas y abnegadas que llevan a cabo una tarea muy difícil, muchas veces en centros muy complicados, y tienen, este colectivo, todo nuestro apoyo. Pero el defecto aquí no está en los directores, sino en la normativa que ha elaborado la conselleria. Una norma debe ser razonable y justa, y evitar las arbitrariedades. La norma que ha elaborado el Gobierno no es razonable, no es justa, porque no

evita las arbitrariedades. Y la mayor de las arbitrariedades es dejar en manos de una persona la contratación o la resolución de un contrato de trabajo para un profesor.

Estamos de acuerdo en dar a los directores la normativa necesaria para que lleven adelante el proyecto educativo del centro y creemos también en la autonomía del centro. Lo que pasa es que, con este decreto, más que consagrar el proyecto del centro, la autonomía del centro, se ha consagrado la autonomía del director o el proyecto personal del director. ¿Por qué? Porque no se han puesto los controles ni las cortapisas necesarias y exigibles en una ley para evitar que exista arbitrariedad. ¿Cómo podemos dejar el 50 por ciento, nada menos, de las plantillas de los centros en manos de la decisión unilateral de los profesores? Probablemente, para llevar a cabo un proyecto de centro, era suficiente con mucho menos porcentaje de la plantilla a elección del director.

Este decreto, además, promueve a los profesores polivalentes, y los beneficia en la elección de la lista por la que optará el director. Eso atenta contra la calidad de la enseñanza. Si estamos primando profesores polivalentes, estamos intentando ahorrar en personal, estamos intentando facilitar la confección de un horario, estamos facilitándole la vida a la dirección de los centros, pero estamos perdiendo profesores especialistas en secundaria que puedan dar a nuestros alumnos los conocimientos con la suficiente profundidad. Y esto es un error grave en nuestra enseñanza, que, como hemos repetido muchas veces, no es ningún *modèl d'èxit*.

Esta ley ya les vaticino que les va a dar a ustedes problemas legales, porque choca con la Ley de acceso a la función pública, porque no priman los principios de mérito, capacidad y publicidad. El profesor podrá ser removido solo con una audiencia previa, con grave indefensión. Los profesores estarán sometidos a breves periodos de prueba, sin que, digamos, el veto que les imponga un director puedan discutirlo en una comisión; los deja absolutamente indefensos. Y se ha hecho todo sin información suficiente al profesorado; esto se ha aprobado el martes, y todavía no conocemos con exactitud más que lo que se ha dicho en la prensa por parte de la *consellera*, que, repito, hoy no está aquí. Por tanto, ha habido secretismo.

Por último, no negamos la necesidad de un decreto de plantillas, pero no confiamos en una administración educativa que está buscando adoctrinar a los niños, no confiamos en un sistema que no respeta la imparcialidad de la enseñanza, que tergiversa contenidos en la historia y que busca todo lo posible para inculcar a los niños los idearios que emanan de la Administración.

Es fácil, de esta forma, que, promoviendo a determinadas personas como directores, estos se den al enchufismo, al amiguismo o a teñir de un solo color la Administración educativa, para que inculquen las ideas que desde el nacionalismo llevan ustedes treinta años tratando de inculcar.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Aquí tothom aboca avui tots els seus fantasmes, eh?, i «fantasmes», entenguin-me, en el bon sentit de la paraula; que si, els uns, adoctrinament, que si, els altres, recentralització, que si els altres... En fi, intentaré parlar del decret de plantilles, un decret molt controvertit, certament, que s'ha publicat avui al DOGC, per tant, està disponible en el DOGC, jo me l'he descarregat aquest matí, i que estableix bàsicament els procediments per a la provisió de vacants dels centres públics.

És un decret que vull recordar que ha partit d'esborranys ja elaborats en temps del darrer Govern d'esquerrers, és a dir, fa quatre anys –ho dic pel tema de la urgència–, fa quatre anys que es van començar a elaborar els decrets, i que té l'objectiu de trencar la rigidesa de la Llei de funció pública espanyola i procurar que l'ensenyament públic pugui tenir un professorat competent i compromès amb el projecte educatiu del seu centre per incrementar els resultats educatius de l'alumnat.

Esquerra creiem en l'autonomia de centre. Ho vam dir quan es redactava la LEC, quan la vam aprovar i des d'aleshores. Però diem que, per poder exercir realment l'autonomia, cal que el centre pugui desenvolupar un projecte educatiu propi, que s'adeqüi a les característiques del seu alumnat, consensuat amb la comunitat educativa; que tingui una direcció reconeguda i recolzada pel claustre, escollida democràticament, a partir d'un projecte de direcció que ha de desenvolupar i concretar el projecte educatiu per un temps suficient, quatre anys com a mínim.

I aquests projectes, què han de buscar? L'èxit de l'alumnat. Potenciar un lideratge pedagògic distribuït i que l'equip docent i la comunitat educativa participin en el dia a dia del centre. Ara, no serveix de re definir un marc de centre autònom i una direcció amb àmplies competències segons la LEC si el mateix centre no pot intervenir en la configuració d'una plantilla cohesionada. A partir del projecte de centre i de la seva concreció, la direcció ha de poder delimitar els llocs de treball de professorat que necessita, establir el perfil dels llocs de treball que necessita, per poder desenvolupar el projecte.

Com deia el mateix Partit Socialista a la seva intervenció en la Moció 38/X, sobre el decret de plantilles, del juliol de l'any passat: «El decret estableix un procediment amb garanties, reserva com a mínim el 50 per cent a l'accés tradicional i estableix una comissió formada per inspecció, direcció i dos representants del claustre per a la provisió de llocs específics. Els principis d'igualtat, mèrit i capacitat per accedir a la funció pública no només es poden garantir pels procediments tradicionals de concursos de trasllats. Hi

ha d'altres procediments, com són els que proposa la LEC, i això no té per què comportar cap mena d'arbitrarietat. El principi d'igualtat es garanteix per la publicitat i la transparència del procés de selecció i per un procés contradictori en cas de desacord; el principi de mèrit, per l'experiència, la formació i l'avaluació de la feina ben feta, i el principi de capacitat, amb els requisits generals d'un lloc de treball, però també amb els específics d'una vacant concreta en un centre determinat.»

Diu la moció: «S'ha fet al marge dels agents implicats i dels grups parlamentaris.» El decret publicat avui incorpora totes les modificacions que el Consell Escolar de Catalunya, que eren una dotzena, va posar en el seu dictamen. Ha passat per la Comissió Jurídica Assessora. És a dir, les qüestions de legalitat, d'impecabilitat jurídica, de relació amb altres normes, senyor Carrizosa, estan garantides, perquè ha estat vuit mesos a la Comissió Jurídica Assessora. Hem debatut i votat una moció d'Esquerra, votada, en el punt que ens ocupa, a favor per Convergència i Unió, Esquerra i Partit dels Socialistes de Catalunya. I al decret s'hi han incorporat tots els mandats que aquesta moció feia. Tots, absolutament tots. I em remeto a l'apartat f de la Moció 38/X, que no el puc llegir perquè no em queda temps, però a aquesta moció em remeto, amb esmenes del Partit Socialista. I a veure: també s'han aprovat resolucions, entre d'altres la que fixava que s'havia d'establir un sistema de garanties per als llocs de treball d'interins docents amb discapacitat reconeguda. Això és al decret. Article 25.3. Ho he trobat aquest matí mateix.

Aquest decret no és un decret llei. Desplega la LEC. No surt del no-res. Quatre anys després, desplega la LEC. Si ho deia el senyor Arrufat! Si té més raó que un sant, en això! I la LEC l'ha aprovat aquest Parlament! I és més: els preceptes relacionats amb el decret de plantilles es van votar molt àmpliament –els preceptes de la LEC–, tan àmpliament que només en van quedar fora, amb el vot contrari, Ciutadans i el Partit Popular. Sí, sí. Per tant, la LEC... No, no, vostès són coherents, senyors del Partit Popular i de Ciutadans; van votar en contra de tots els preceptes relacionats amb el desplegament del decret de plantilles. Però els altres hi vam votar tots a favor; una part molt important d'aquest Parlament, per cert.

Per tant, jo què els diria? Segur que hi ha recels, dubtes i pors. Segur. Tots els canvis en donen. Nosaltres ens comprometem a seguir, amb tant detall com convingui, la seva aplicació. Tota, ja ho hem dit. I en el pròxim Ple tindrem una oportunitat per negociar, un cop llegit el decret definitiu, els aspectes d'aplicació per a la moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Som-hi. No surt en el millor moment possible? Segur. Les retallades no hi ajuden? En absolut. Però no creuen que és perfectament compatible adoptar una posició crítica en l'aplicació de determinades polítiques educatives i al mateix temps fer possible que els centres puguin prendre les seves decisions sense cap mena d'arbitrarietat i fer que el professorat estableixi un alt grau de complicitat amb cada projecte de centre? Nosaltres ai-

xí ho creiem. Per això apostem pel decret de plantilles i per una aprovació i aplicació impecables. I en això ens hi trobaran sempre –sempre.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per fixar posició, finalment, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Permetin-me, en primer lloc, diputats i diputades, que excusi la consellera, com ja ho han anat fent la resta de grups, en tant que a ella avui li era impossible estar aquí per raons de la conselleria. En va avisar amb temps, amb dies d'anticipació, i ha intentat justament que el debat d'aquesta moció es desplaçés a la darrera hora, cosa que no ha estat possible, perquè ella intentava ser aquí. Per tant, l'excusem. Però en tot cas agraïm la presència del senyor Joan Mateo, secretari general del Departament d'Ensenyament, que sí que està aquí representant el Departament d'Ensenyament.

Dit això, dir que Catalunya ha millorat els resultats educatius en els dos darrers anys. I sabem que cal continuar millorant. I suposo que tots devem convenir aquí que hem d'arribar als estàndards més alts, als estàndards que tots fixem i de què parlem sempre amb la boca molt gran de Finlàndia.

Conscient d'aquesta necessitat, la LEC i el desplegament de la seua..., LEC..., amb aquest treball transversal, doncs, permet utilitzar el seu desplegament..., uns decrets, tres potes, que són els eixos fonamentals del desplegament de la Llei d'educació de Catalunya. Un és el Decret d'autonomia de centres, aprovat el 2010; l'altre, el Decret de direcció de centres, aprovat el 2010, i aquest que portem avui aquí, que s'ha publicat aquest matí, que ha estat aprovat, és el Decret de plantilles i provisió de llocs de treball, que és, escoltin-ho bé..., els procediments que es deriven dels anteriors decrets. Els que van aprovar vostès quan eren al Govern, senyors del Partit Socialista de Catalunya, aquells que van aprovar el 2010. Jo no sé per què avui amb els procediments que dimanen d'aquells no hi estan d'acord. Potser perquè el conseller que hi havia en aquell moment, que era del PSC, avui no hi està tan d'acord per algun motiu. Però, en tot cas, sàpiguen que es desplega des d'aquell moment.

Dir que ens agradaria que poguessin ser-hi. Perquè el sistema educatiu, que és un procés, un procés total, que busca la formació integral i el desenvolupament optimitzat de la nostra infància i dels nostres joves, ha de funcionar. I de l'única cosa que no podem tenir por ni volem tenir cap mena de por nosaltres és de treballar pel futur. És a dir, no volem continuar de cap manera igual que estem.

El decret serà molt positiu. Mirin, el projecte educatiu de centre configura la línia pedagògica del centre,

i d'acord amb aquest..., que està pactat amb el claustre del centre, amb tots els pares i a prop del consell escolar. El director que es presenta al centre té el suport del claustre, dels pares i mares, i és votat pel consell escolar. Per tant, parlem d'unes eines que tenen l'aval de tothom. I el projecte educatiu de centre, aquesta línia de treball, si no hi ha equip no pot funcionar. I nosaltres, a partir d'aquest decret, pel que treballem és per donar un equip, per donar una eina, perquè pugui funcionar. Només hi ha dues opcions, aquí: o fem un projecte educatiu mal fet perquè no funcioni, o, si el fem ben fet, hem de donar eines, si volem que funcioni, perquè pugui funcionar. Quina és, l'eina? Doncs, un equip, un equip que respongui al perfil necessari que requereixen. Ha de respondre a aquest perfil que demanen el projecte educatiu i el projecte de direcció. I, per tant, si no ho féssim així, deixaria de tenir sentit, l'escola; deixaria de tenir sentit, l'institut. Ha de poder funcionar, tot aquest eix fonamental.

Escoltin-me, el senyor Marina diu: «Educa la tribu, la societat. En l'escola, educa la tribu de l'escola.» Permetin-m'ho: la comunitat educativa, els mestres i els pares, eduquen. Però si actuem com un bloc, com una tribu. No si actuem cadascú pel nostre lloc. Per tant, permetin-m'ho, és fonamental que el director pugui triar uns perfils de tal manera que els treballadors docents d'aquella escola puguin respondre a les especificitats del projecte educatiu. Això fa cohesió de grup, coherència pedagògica, coherència didàctica, coherència de funcionament, coherència amb l'entorn. I tot això és una força molt potent.

Miraré d'avançar, però sàpiguen que, per exemple, el senyor Ismael Palacín, de la Fundació Bofill, que coneixen, diu: «Està científicament comprovat que són necessaris els lideratges que saben crear equip.» (*Remor de veus.*) Però, per tant...

El vicepresident segon

Perdoni, perdoni un moment, senyor diputat, perdoni un moment. Si us plau, silenci. (*Pausa.*) Continui. Gràcies.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Per tant, feia falta aquest decret.

Miri, crítiques a les pors. Mesa sectorial. Ja ho ha dit l'honorable diputada Anna Simó. S'ha repassat article per article amb tothom. Escoltin-me bé: aquest decret ha tingut el mateix rebuig i el mateix suport que els seus decrets, els quals no van comptar tampoc amb el suport dels sindicats, tot i que s'hi van recollir també molts aspectes; tampoc el van tenir. Siguem coherents, si us plau, siguem coherents.

L'amiguisme i l'arbitrarietat queden evitats, atès que hi ha els controls que estableix el mateix decret a través dels òrgans col·legiats del centre i també de la inspecció. És a dir, aquest decret preveu tràmits preceptius d'informació i de discussió en el claustre i en el consell escolar. Per tant, no parlem d'amiguismes, no parlem de coses que ens puguin enganyar ni que ens puguin fer por.

Miri, acabaré. La FAPAC, els pares: «Un bon pla.» Miri, el senyor Ismael Palacín, de la Fundació Jaume Bofill. Diu: «És una proposta sòlida i ben estructurada, i necessària, perquè és evident que el model que tenim ara no funciona.» Aquest és l'esforç del departament: continuar avançant en aquest projecte de futur de la qualitat d'ensenyament.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula ara la senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, dos previas. En primer lugar, agradecer a los docentes y representantes sindicales que hoy nos acompañen. Y también lamentar que no tengamos a ningún miembro del Gobierno. La *consellera* Rigau tengo que decir que se ha excusado, pero esperábamos que algún otro miembro del Gobierno pudiera presenciar este debate.

Como decíamos... (*Veus de fons.*) Me refería a algún *conseller*.

El vicepresident segon

Si us plau...

María José García Cuevas

En cualquier caso, agradecer al secretario su presencia.

Como decíamos, el objetivo de presentar esta moción ha sido centrar el debate en el rechazo al decreto de plantillas. Nuestro objetivo ha sido ofrecer un espacio parlamentario de debate que demuestre a la Generalitat que el decreto tiene defectos y posibilidades de mejora, cuestiones que incluso podrían haberse consensuado.

En relación con las enmiendas, y agradeciéndolas a los grupos proponentes, Partido Socialista, Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa..., en primer lugar decir que han tenido una actitud dialogante y constructiva que agradecemos.

Y paso a posicionarme. No hemos aceptado la enmienda número 2. En primer lugar, porque el debate de la LOMCE ya lo hemos tenido. Y lo tendremos siempre que haga falta. Pero hoy no es el día, creemos, para centrarnos en lo que pudiera romper la unidad en la oposición al decreto. Además, es falso que la LOMCE atente contra la objetividad de la provisión de plantillas, porque la LOMCE deja intactos los temas relacionados con el personal docente tal y como estaban en la LOE. Pero es que, además, la LOMCE aporta dos elementos nuevos fundamentales que reducen los efectos perniciosos del decreto. Primero, el reconocimiento por ley orgánica de la consideración de autoridad pública a todos los docentes, a diferencia de la LOE y de la LEC, lo que dota a todos los do-

centes catalanes, desde diciembre pasado, de presunción de veracidad y de una protección legal que sin la LOMCE no tendrían. Segundo, porque se establecen las evaluaciones universales, objetivas, homologables y, sobre todo, y esto es lo importante, con efecto en los resultados académicos, que serán la mejor defensa, como dije, para el buen docente, o el argumento más objetivo contra un mal profesor.

En cuanto a las enmiendas 3 y 4, se refieren a temas recientemente debatidos y apoyados en la Comisión de Educación. No es que no sean importantes. Todo lo contrario. Pero creemos que introducirlos hoy no les aporta nada nuevo, y sin embargo restan protagonismo al elemento nuclear de esta interpelación y moción.

Por tanto, porque nos importa el consenso y reforzar lo que nos une, hemos transaccionado con el Partido Socialista y con Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa una nueva redacción que ya hemos pasado a todos los portavoces, una nueva redacción para el único punto de la moción que ponga de manifiesto sobre todo nuestra petición al Gobierno de retirar el decreto de plantillas, por el rechazo unánime y contundente desde el sector docente, y también como muestra de desacuerdo con la opacidad en todo este proceso con respecto al Parlamento. Asimismo, pedimos al Gobierno que el desarrollo normativo de la LEC en relación con la autonomía de los centros se realice con el mayor consenso y con las garantías necesarias de objetividad, capacidad y mérito de los docentes.

Gracias, presidente; muchas gracias, señoras y señores diputados.

(Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.)

El vicepresident segon

Senyor Balasch, per...? *(Veus de fons.)* Aclarim-ho, doncs.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. La transacció presentada diu, en el segon apartat: «Completar el desplegament normatiu de la LEC pel que fa a l'autonomia de gestió dels centres.» Recordar i dir que aquest desplegament de l'autonomia de gestió ja està aprovat en els anteriors decrets aprovats. Per tant, ja està aprovat, això. Proposen una cosa que ja està aprovada. Simplement, posar de manifest això.

Gràcies.

El vicepresident segon

En tot cas, era una contradicció, no un aclariment. Vinga. *(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)* Senyor Arrufat, per...?

Quim Arrufat Ibáñez

No sé si s'ha demanat o no la votació per separat del punt partit per la meitat.

El vicepresident segon

Del punt 1...

Quim Arrufat Ibáñez

Hi ha un sol punt que té dos enunciats; dos enunciats, diguem-ne, dins del mateix paràgraf.

El vicepresident segon

De la transacció, eh?

Quim Arrufat Ibáñez

Hi ha un sol punt transaccional que s'ha de votar, i demanem que es pugui partir per la meitat.

El vicepresident segon

Fins a...

Quim Arrufat Ibáñez

Però són dos enunciats molt clarament diferenciats. Fins on es fica amb la LEC.

El vicepresident segon

A partir de «i completar»?

Quim Arrufat Ibáñez

Exacte.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Senyora Garcia Cuevas, accepta fraccionar aquesta votació?

María José Garcia Cuevas

Sí. Gracias, presidente.

El vicepresident segon

Per tant, farem dues votacions d'un sol punt de què consta la moció. Sí? Hi estem d'acord? *(Pausa. María José Garcia Cuevas demana per parlar.)* Sí, senyora Garcia Cuevas.

María José Garcia Cuevas

Presidente, pediría a la Mesa que se leyera lo que vamos a votar, para tener claro todo lo que vamos a votar. Como han pedido votación... Gracias, ¿eh?, presidente.

(Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.)

El vicepresident segon

Senyor Balasch?

Antoni Balasch i Parisi

President, un aclariment. A la transacció que se m'ha via ensenyat a mi era un únic punt, en tot cas empalmat com una «i». Per tant, jo entenc que no es pot sotmetre a dues votacions diferents. Simplement...

El vicepresident segon

Sí. Si el grup que ha presentat la moció ho permet, que ho permet, sí.

I, per tant, farem lectura del primer apartat, el votarem, i lectura del segon apartat i el votarem. D'acord? (Pausa.) Demanem al secretari primer...

Votem, per tant, el primer apartat de la moció, i demano al secretari primer, senyor Iceta, que faci lectura del punt abans de votar-lo.

El secretari primer

«El Parlament de Catalunya insta el Govern a retirar el Decret de plantilles i provisió de places docents, aprovat pel Govern de la Generalitat el 25 de març de 2014 al marge dels agents implicats i dels grups parlamentaris.»

El vicepresident segon

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 68 en contra.

Llegim ara el segon apartat. Si us plau, secretari primer.

El secretari primer

«Completar el desenvolupament normatiu de la LEC amb relació a l'autonomia i gestió dels centres docents públics amb consens amb els agents implicats i d'acord amb les garanties d'objectivitat, capacitat i mèrits dels docents.»

El vicepresident segon

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots favorables i 71 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins (tram. 302-00134/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el número 23, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Sí. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, per posicionar..., la moció del Grup Socialista sobre el món agrari i el problema dels purins.

Bé, en primer lloc, agrair les esmenes i la paciència dels diferents grups parlamentaris –de Convergència, Partit Popular, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Ciutadans–, amb les diferents esmenes que han presentat i el temps que hem dedicat tots plegats per tal d'arribar a un acord. Al final, entre transaccions i esmenes, hem fet un total de disset esmenes, que les hem integrat a la proposta.

En primer lloc, el contingut d'aquesta moció. Estem contents que avui el conseller estava a *Els matins* precisament per reiterar els problemes que tenim en aquest moment sobre la taula. Tenim molts temes pendants. El nostre sector, el sector agroalimentari, és molt complex, pels diferents agents que hi intervien en aquests moments, Unió Europea, el Ministeri d'Agricultura..., i, llavors, evidentment, les assignatures que tenim pendants sobre la taula. Algunes ja les havíem comentat.

I, per tant, la moció que presentem avui..., per demanar al Govern, entre altres coses, primer de tot, que busquem una solució al problema dels purins, al sector del porcí de casa nostra. Tenim un problema, d'una banda, pel tema de les exportacions a Rússia, que no s'acaba de resoldre. Un dels punts de la moció també està en aquesta línia de buscar els mecanismes de col·laboració necessaris amb les diferents administracions per tal de ser més diligents a solucionar els problemes de les exportacions.

Evidentment, el tema dels purins, que des del Govern se'ns va dir que hi havia una possible solució, una possible proposta d'acord. Però en tot cas no sabem quina és, i sí que, més enllà d'anar amb anuncis o dir que treballem en una solució, el que hauríem de saber és quina és aquesta solució, quina és aquesta proposta. I el que nosaltres demanem aquí és que aquesta solució la puguem conèixer, primer de tot, i llavors acordar-la entre els diferents grups parlamentaris. Nosaltres dèiem que si és recuperar el consorci de gestió de purins que hi havia al Gesfer pot ser aquest. En tot cas, ha de ser una solució de diferents departaments de la Generalitat, del sector. I, per tant, sí que algunes informacions que tenim dirien que la solució aniria per aquest camí, per tal de resoldre abans de dos mesos –un, dos mesos– el problema dels purins.

Un altre aspecte. El Govern ens diu que no podem anar a la cultura del subsidi. Hi estem d'acord. Però, en tot cas, nosaltres..., el món agrari català és un sector molt poc subsidiat. Sobretot si ho comparem amb altres països del món –Estats Units–, amb altres països d'Europa i amb altres regions o amb altres comunitats autònomes d'Espanya. Per tant, hem de dir que no és un problema de subsidis. Tot el contrari. Les polítiques públiques es fan amb diners públics, i, per tant, si no hi dediquem més recursos, si no aturem aquest 37 per cent de reducció del pressupost de la Generalitat i no hi posem recursos, doncs, difícilment podrem arreglar els punts de les mocions i els temes

que tenim actualment sobre la taula: la PAC, a través de la seva regionalització per veure quina és la postura que més beneficia Catalunya; PDR, estem contents també que hi hagi hagut una interpellació en aquest sentit en aquest plenari per tal de buscar quin ha de ser el mecanisme que ens ha de permetre trobar un PDR que... Millorar la negociació, millorar l'aportació de l'Estat cap a nosaltres, i que reconeguim que aquí ens hi juguem la cohesió territorial del nostre país, també. Quan parlem d'incendis, doncs mira, la gestió dels boscos, la gestió del territori, també va molt vinculat al món agrari. Per tant, ens agrada que s'hagi posat sobre la taula a través dels mitjans de comunicació, a través de les interpellacions i a través d'aquesta moció. Tot va lligat.

Parlem de modernització. Bé, és difícil fer modernització amb la retallada que comentàvem de pressupost, però sobretot si no paguem els deutes que tenim pendents. Nosaltres proposem establir un calendari de pagament, per dir: «Escolti, ja ho sabem que hi ha tensions de tresoreria. Sí, evidentment, tots els diners del món no els tindrem mai. Però sí que amb els diners que tenim hem d'intentar posar solucions i complir els compromisos del sector.» Hi ha petits empresaris, petits ramaders, petits agricultors, que tenien plans de millora que se'ls havia..., compromès que se'ls pagarien i no els cobren. Per tant, hem de saber quan es pagaran aquests diners pendents.

Nosaltres, diputades, diputats, tenim vocació de govern. I, per tant, entenem perfectament que els recursos són limitats. Perfectament entenem que estem en una situació complicada. Però el que sí que hem de trencar també és aquest cercle viciós de culpar Madrid i Madrid culpar la Generalitat..., i al final no posem solucions sobre la taula.

Per tant, hi han solucions molt concretes. Agraeixo la predisposició dels grups a parlar-ne. Però sí que nosaltres necessitem fer un pas més. Tenim diferents problemes del sector, alguns de més greus, altres de menys greus, i el que sí que volíem amb aquesta moció, més que fer grans reflexions, grans retòriques, era posar solucions sobre la taula. I aquesta és la moció, feta una mica amb l'aportació de tots, que presentem i que esperem que rebí el màxim de suport.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Té la paraula, per presentar les de Ciutadans, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, avui toca una moció d'un sector que ja s'ha definit a bastament en aquest Parlament com un sector estratègic. I, bé, parla de purins i de molt més. No es queda només aquí.

És veritat que estem afectats directament per unes retallades, per unes retallades en unes subvencions con-

cretes que són donades per un decret, un real decret del Govern central que afecta un total de 29 plantes de gestió de residus de purins al conjunt d'Espanya, 6 de les quals estan a Catalunya i estan abocades a tancar. Afecta directament 540 de 6000 granges d'explotació de la cabanya porcina a Catalunya, una gestió del 10 per cent dels purins generats.

Bé, ja ho hem dit: el sector és estratègic. I dins d'aquest sector estratègic hi ha un motor principal, que és la indústria càrnia, i dins de la indústria càrnia, lògicament, el porcí. Per tant, l'impacte en la producció que es pot produir l'hem de minimitzar ràpidament.

Però, sobretot, en aquests moments potser el problema principal és el problema ecològic, és la gestió que hem de fer ja d'aquests residus que no podem gestionar de la forma prevista. Han començat alguns abocaments a terra, i, abocats a terra, això vol dir que van a parar a les aigües soterrànies, i això vol dir que els aqüífers quedaran contaminats, perquè els nitrats es van filtrant. Afecta a hores d'ara ja a Catalunya vint de les cinquanta-tres masses aqüíferes que tenim al territori. Per tant, si volem defensar el sector hem de resoldre el problema no només de la gestió de residus, sinó, sobretot, i també, el de l'impacte ecològic que pot tenir no fer-ho adequadament.

Hi ha solucions. Ens ho diuen des del sector. També ens ho ha dit el conseller, ens ho ha dit el departament. La primera és la reducció del volum. S'ha de reduir el volum generat, aquests 600.000 metres cúbics de purins que gestionaven aquestes plantes, concentrades bàsicament en tres comarques, Osona, les Garrigues i el Pla d'Urgell..., però que poden generar més contaminació en els aqüífers d'aquestes comarques, que ja en tenen moltíssima, moltíssima contaminació. Ens diuen des del departament que una possibilitat és la reducció del volum mitjançant el canvi de l'alimentació de la cabanya.

Bé, doncs hi ha solucions. S'han de cercar i s'han d'aplicar. Però en aquests moments és ja una qüestió urgent, una urgència que aquest real decret que regula la producció elèctrica ha posat clarament de manifest. La reducció d'aquest 40 per cent de la subvenció ha fet inviable mantenir les plantes, però encara no s'han implementat les possibles solucions. Ni tan sols s'ha acabat de tancar la negociació amb el Govern d'Espanya sobre les solucions que es puguin aplicar.

Per tant, el sector ho demana i realment ho necessita; la indústria agroalimentària catalana ho demana i ho necessita, i, finalment, el que necessitem també, el que cal, és tenir temps per aplicar aquestes solucions. Cal una moratòria urgent.

Nosaltres hem volgut participar en l'elaboració d'aquesta moció presentant dues esmenes. Reconeixem també l'esforç negociador del ponent. Una de les esmenes ha estat transaccionada amb Iniciativa, l'altra ha estat transaccionada amb el Partit Popular. Però, en tot cas, pensem que és una bona moció, és una moció necessària en aquests moments, i, per tant, el que demanem al conjunt dels grups d'aquesta cambra és que hi votin a favor, i anunciar ja des d'aquesta moment

que la posició del nostre grup, del Grup Parlamentari de Ciutadans, serà donar total suport a la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, agrair, en primer lloc, la moció del PSC, perquè ens permet parlar precisament de la crisi dels purins, tot i que va més enllà, també parla del sector agroalimentari, però avui per avui el tema de la crisi dels purins creiem que s'ha d'abordar de manera extensa i s'hi ha de fer un debat profund. Per tant, està bé poder parlar avui de tot això, però creiem que de la resta també se n'hauria de fer un debat, i aquesta moció no ens ho permet, cosa que vol dir que s'hauria de fer, doncs, el monogràfic que es va aprovar en aquest Parlament sobre política agroalimentària, sobre agricultura, sobre ramaderia, i que no sabem quan es farà però que s'ha de fer per poder, precisament, aprofundir en el debat.

Si m'ho permeten, nosaltres ens centrarem sobretot en la crisi dels purins, perquè certament el tema de les plantes i el que ha passat a nivell del Govern central és inadmissible; o sigui, no es poden canviar les regles de la partida a mitja partida i, de cop i volta, deixar sense poder funcionar les plantes de cogeneració, les plantes de tractament, d'assecatge de purins. Això és inadmissible, però creiem també que ja ara tenim oportunitat per reflexionar i per repensar profundament el nostre sector porcí, aquest model de sector porcí que ara mateix tenim avui.

Molt ens temem que aquesta reflexió no s'està donant adequadament. Tal com succeeix en infinites crisis sectorials que anem patint escalonadament, no estem fent cap esforç per repensar el que estem fent amb el sector porcí: ni si és just, ni si és sostenible, ni tampoc quins problemes mediambientals pot generar a llarg termini, ni si els petits ramaders n'estan sortint beneficiats o competeixen deslleialment amb les grans agroindústries.

Per aquest motiu nosaltres havíem presentat emenes per començar a generar debat sobre el model de porcí que hem desenvolupat a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol, però malauradament no han estat acceptades. Veient com el Govern també ignora aquest Parlament, segurament el més important d'aquesta sessió avui, doncs, serà el debat.

Deia que el moment ara és imprescindible per a debatre sobre el sector porcí, que creiem que és una nova bombolla; una nova bombolla que pot representar pa per a avui i gana per a demà una altra vegada. A Catalunya produïm aproximadament 7 milions de porcs anualment, i la cabana sabem que ha augmentat considerablement des de l'any 2009. Alemanya i Espanya, principals productors, països capdavaners després de

la Xina i els Estats Units, i el cens de bestiar porcí a Espanya durant l'any 2012 es concentra principalment en dues comunitats, Catalunya i Aragó, que representen més del 50 per cent pel que fa a la producció de carn de porc.

La cabana ha de créixer infinitament? És a dir, hem de començar a pensar exactament quants porcs podem realment assumir a Catalunya, quants nitrats podem assumir a Catalunya, quantes dejeccions ramaderes, quanta contaminació més podem assumir als nostres aqüífers. L'any 99, la mitjana de nitrats a la comarca d'Osona per a trenta-tres fonts era de 78 mil·ligrams per litre i el 2014 és de 97 mil·ligrams per litre.

El conseller aquest matí deia que hi ha d'haver un canvi de model, però deia: «No pot ser que el sector ramader depengui del sector energètic per sobreviure.» Home, tots els sectors econòmics depenen de sector energètic per sobreviure. El que cal és repensar el model, el que cal és racionalització, redistribució i ordenació del sector a Catalunya.

Avui la Generalitat fomenta un model que ha substituït les explotacions i places de truges i ha incrementat desmesuradament el porc d'engreix, que importa pinso transgènic de Sud-amèrica i exporta carn a la Xina o a Rússia. Això sí, després tenim decrets molt macos per fomentar el consum de proximitat. No els sembla, això, una contradicció?

Aquest sector necessita un debat profund, com dèiem; no és el model que els petits productors ramaders volen, sinó que..., el de les grans multinacionals, que acabarà acumulant riquesa en poques empreses i que afecta greument els consumidors i el nostre medi ambient. De la crisi dels purins, una oportunitat per racionalitzar i fomentar un nou model, molt més racional, molt més just i molt més sostenible per a tothom.

I ja anunciem, doncs, que per coherència ens abstindrem al punt 6 i punt 12.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Partit Popular de Catalunya, la diputada Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, agrair en primer lloc al diputat Òscar Ordeig, el proponent d'aquesta moció, l'esperit de consens i el fet que se'ns hagin acceptat les esmenes presentades per part d'aquest grup parlamentari. Al final ha quedat una moció de dotze punts, relativament llarga, i passaré, per tant, a posicionar-me i a clarificar alguna de les qüestions que es plantegen a la moció.

Per temes, comencem pels purins, eh?, un tema que està de plena actualitat, i jo crec que hem de començar parlant una mica de l'origen d'aquest problema que tenim actualment i que està en vies de solució. Aquest problema ve d'una legislació que primava, que donava unes primes a les plantes de purins. Això va provocar

que, en el tema del dèficit –Europa ens va obligar a reduir el dèficit–, una de les qüestions que es va haver de tocar van ser precisament les energies renovables. Recordem que quan governava el Partit Socialista hi havia vint-i-nou plantes de purins i costaven 300 milions d'euros. Per tant, aquest és l'origen de problema: una reducció del dèficit que ha permès que la prima de risc s'hagi reduït en una tercera part i que no estiguem en aquests moments intervinguts per Europa.

Aquí hi ha dos problemes, dos problemes relacionats, però dos problemes: un és el problema empresarial, com a conseqüència de la retirada dels incentius a les plantes de cogeneració, un problema al qual s'ha de donar una sortida econòmica, i hi ha el problema prioritari, el problema important, que és donar una sortida a l'eliminació de purins.

Aquí, com sap molt bé el conseller present en aquesta moció, perquè ell participa en aquestes converses, en aquesta solució, hi està participant, com és lògic, perquè ha de ser així –el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat han de col·laborar en totes aquelles qüestions que afecten i que preocupen els ciutadans–, com sap molt bé el conseller, s'està treballant en aquesta solució, i, com molt bé va dir dilluns Unió de Pagesos, estan molt d'acord amb aquest principi d'acord que hi ha entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat. Per tant, que estigui molt tranquil el sector, que estiguen molt tranquil·les les granges, que estiguin molt tranquils els ramaders, perquè s'està treballant per buscar aquesta solució que satisfarà a tothom.

Tema de desenvolupament rural. El que vostès demanen a la moció és precisament el que s'està fent; s'estan equivocant de destinatari, perquè el que no està complint no és el Govern de l'Estat, és el Govern de la Generalitat.

I estic veient que el temps se'm tira a sobre i, per tant, aniré una mica ràpida.

La PAC. La negociació de la PAC ha estat un absolut èxit. Tant que els agrada, a alguna gent de Convergència, parlar d'aquest model d'èxit! Doncs bé, el model de la PAC, el model de negociacions de la PAC ha set un model d'èxit; s'ha mantingut o inclús millorat la proposta inicial, i s'ha aconseguit evitar una taxa plana, és a dir, una ajuda igual per hectàrea, independentment de la producció, que era el que s'havia proposat en l'anterior etapa i que suposava un cop mortal a l'economia productiva. El que s'ha aconseguit és un model de regionalització, de manera que el canvi de model ha minimitzat al màxim la diferència entre el que cobraven abans per comunitats, per sectors i beneficiaris, entre el que cobraven abans i el que cobraran ara. I aquest èxit –i ho dic perquè a la moció es demana un estudi– ha set a conseqüència precisament d'un estudi minuciós en funció de l'impacte de les ajudes. Per tant, tot això ja s'està fent.

Molt breument, canal Segarra-Garrigues: han presentat unes esmenes per a revisar el preu de l'aigua, perquè sigui assequible per al reg, i el que estem demanant és que al final...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

...el canal serveixi per al que ha de servir, és a dir, per a regar, i, per tant, que es faci compatibles el reg amb les zones ZEPA. Ens neguem absolutament que es recuperi el cànon de l'aigua... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, ens trobem davant una moció que ens ha presentat el Partit Socialista després de la interpellació, que semblava que volia abraçar molt, ja que el títol era «sobre el sector agroalimentari i les plantes de purins». I dic que volia abraçar, em sembla, massa coses, perquè, com vostè molt bé ha dit, senyor Ordeig, doncs, és un món molt i molt complex i que en tot cas anirem treballant en altres ocasions. I també m'ha fet l'efecte aquí que tothom ha parlat de les plantes de purins, que realment és un problema que hi ha en aquests moments en el sector, però a la moció, com vostès veuran, de dotze punts que hi han, només quatre fan referència al tema dels purins, i obvien, doncs, els altres temes.

Veurem, doncs, que aquesta moció, sento dir-li-ho d'aquesta manera, amb tota cordialitat, però no aporta gaire res al sector, que, com vostè molt bé ha dit, doncs és molt complex. En tot cas, i com ja hem parlat, doncs, el realment important aquí és que n'hàgim pogut parlar, i jo espero que ho continuarem fent en altres ocasions, per treballar pel bé de tot el sector. I agrair-li també des del nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió les esmenes que vostè ha pogut incorporar en tots aquells punts de la moció.

Ara permeti'm que faci referència a la interpellació que vostè va fer fa quinze dies al conseller. Primer de tot, va dir que volia fer referència a la reivindicació de la importància del sector. Estem totalment d'acord amb això, amb la importància que té el sector primari al nostre país i amb la potent agroindústria alimentària que genera al seu voltant, amb els molts llocs de treball, i que és el motor econòmic, ara més que mai, dels més importants i que genera ocupació i activitat econòmica en aquests moments al nostre país.

Després deia vostè que demanava ajudes –i avui també ho ha repetit– per als petits agricultors, per modernitzar-se, per complir normatives, per millorar, per innovar-se, etcètera –tot això ho estic dient amb paraules textuais de la seva interpellació–, enfront de les grans empreses. Bé, jo li he de dir que pensí que, de agricultors i ramaders, n'hi han de petits i de grans, i

per nosaltres, doncs, s'ha d'ajudar aquí a tothom, i que per ser gran algun dia s'ha sigut petit, i també moltes vegades s'ha començat amb petites empreses i petites estructures, després amb les ajudes, i, més que tot, amb l'empenta que ha tingut sempre el sector, amb l'esforç i la constància, han esdevingut grans. Les oportunitats i les ajudes, creiem que han de ser per a tothom. I és un sector que, a més a més, més d'una vegada ens ha dit a tots que no vol viure de subvencions, però, això sí, els hem de donar facilitats. En això hi estem d'acord.

Va dir també: «El Govern ha de complir amb els seus compromisos.» I tant, que sí, hi estem totalment d'acord, però tots els governs, no? El Govern de Madrid també ha de complir amb els seus compromisos. Hi deu estar d'acord. I va continuar dient: «Li admeto un dèficit per al qual no tinc solució. No hi estem fent front perquè no podem. No tenim disponibilitat econòmica perquè no tenim diners.» Això és el que vostè va dir, i en el primer punt de la moció ja demana al Govern que estableixi un calendari de pagament, en el termini de dos mesos, de les ajudes que estan encara per pagar. En què quedem? Vostè ha dit que sabia totes les dificultats i, en canvi, ja vol comprometre el Govern. Això no podem fer-ho de cap de les maneres, però vostè, si mira el web del departament, a les notes de premsa veurà que cada tres per dos, com aquell qui diu quasi cada setmana o cada quinze dies, hi ha algun pagament que es fa des del departament. Per tant, no es pot fer tot, sempre hi haurà gent que es queixi, però es fa tot el que es pot en els moments en què estem.

Bé, votarem a favor... Bé, votarem en contra, doncs, d'aquest primer punt.

I, després, votarem a favor del segon punt, perquè la moratòria per al reial decret ja es va demanar en el període que va haver-hi d'allegacions, com també del sisè punt, que s'ha de continuar treballant per aconseguir l'aixecament total de les restriccions per a les exportacions de porcí a Rússia. Molts problemes s'han anat solucionant però no podem abaixar la guàrdia. Hi estem d'acord.

Al 7 i 8 també hi votarem a favor, ja que el conseller ja va fer-ho amb la Comissió d'Agricultura, de passar comptes sobre el grau de compliment de la Resolució 671, però no hi ha cap problema a actualitzar dades i que el conseller ho incorpori en el debat de política agrària que està previst fer el juliol, d'aquí a pocs mesos.

Em queda molt poc temps. En tot cas, voldria recalcar que un punt que votarem en contra és el punt 12, que s'ha sumat en aquesta moció, que diu que paritzem el procés inicial per l'ACA pel qual es permet cobrar l'any que ve el cànon de l'aigua als ramaders. Això és totalment fals, senyor Ordeig. A veure, primer de tot, l'ACA pertany a Territori i Sostenibilitat, per tant, nosaltres no podem fer-hi res. Segon punt, en una reunió on van ser presents el conseller Vila i el conseller Pelegrí amb representants de tots els sectors ramaders es va acordar, a instància del mateix sector, que aquest any hi hauria la moratòria, i després par-

lar-ne aquest any, per l'any que ve, després, començar a aplicar el que ells acordessin, entre ramaders i ACA.

Per tant, això ho votarem en contra, perquè...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Maria Dolors Rovirola i Coromí

...no és veritat i, a més a més, no hi ha cap procés iniciat. En tot cas, una carta convocant la reunió.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades, conseller.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició pel Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, certament, és una moció amb molts punts que toquen diversos temes que, malgrat que pertanyin al mateix àmbit, fan la llista força àmplia i variada, eh?, de temes. En tot cas, nosaltres ens centrarem a opinar sobre tres qüestions. La primera, òbviament, que té tot el nostre suport, que és reclamar els pagaments i l'impuls del Pla de desenvolupament rural, tant els pagaments per part de l'Estat com per part de la Generalitat.

El segon fa referència..., i aquí nosaltres sí que votarem el punt número 12, per si de cas, però, en tot cas, que fa referència al canal Segarra-Garrigues, el nostre canal de Panamà particular, aquell que va ser licitat per 1.100 milions d'euros i, de cop, ja costa 800 milions d'euros més, i no cal cap escàndol internacional; forma part de la cultura política i de les infraestructures del nostre país, però entenem, per tant, que sí que votarem a favor del punt 12. Però, bàsicament, el punt central que ens preocupa, que és un dels que inclou aquesta moció però que entenem que és dels més importants que recull, és la llei del sector elèctric i, per tant, l'eliminació de les ajudes a les primes per les energies renovables, i que deixa sense funcionament les sis plantes que hi havia per transformar els purins, per fer del tractament de purins una manera de generar energies renovables.

Ens preocupa perquè, diguem-ne, és una seqüència de models, és una seqüència de models energètics, d'una banda, i agrícoles ramaders d'una altra, en un país com Catalunya, que és bàsicament ramader, que no és agrícola, sinó bàsicament ramader, on el porc predomina per sobre de totes les produccions, que es podria haver compaginat, que s'estava intentant compaginar amb aquestes plantes i que la Llei del sector elèctric, en tot cas, tira enrere, i que cal trobar-hi unes solucions. M'imagino que per aquí estan tractant o per aquí estan arribant a acords.

Tornem a posar referents internacionals, que no són, com veuen, Corea del Nord, eh? –malgrat que li agradi a algun grup permanentment dir-nos-ho així amb to de broma–, sinó que és Alemanya, una altra vega-

da, on les plantes de producció de porcs tenen associades al costat, amb sistemes elèctrics tancats, plantes de transformació dels purins en energia elèctrica, que aquí, com que també la Llei del sector elèctric inclou el tancament, o sigui, la prohibició, bàsicament, de sistemes elèctrics tancats, perquè han d'estar connectats a la xarxa, doncs, també la dificulta, aquesta producció, però és el model alemany, que, òbviament, no es construeix d'un dia per l'altre, que es construeix durant molts anys, però que és una aposta pública decidida, també, d'ajudes i de finançament públic a aquestes instal·lacions perquè finalment pugui ser molt més sostenible.

És clar, hem de tenir present que el tractament de purins que s'està fent actualment a través d'aquestes plantes elèctriques, aquestes sis plantes de transformació elèctrica, afecta només el 10 per cent i, per tant, tota la resta ho han de tractar d'altres moltes formes diferents, en unes produccions ramaderes que tenen molt poc terreny associat, molt poc terreny agrícola al seu voltant i que, per tant, intentar treballar-ho dins el territori, intentar tractar els residus sobre el territori acaba indestructiblement afectant els aqüífers, afectant el subsòl, perquè és massa la producció. De fet, a tall d'anècdota, tres mesos d'aturada d'aquestes plantes que transformen els purins en energia elèctrica, en biogàs, acumulen o són l'equivalent a 256 piscines olímpiques plenes de purins, que és una quantitat immensa i que ens fa replantejar quina capacitat té el nostre territori per a quants caps de bestiar porcí, i quina capacitat tenim en un país tan petit com Catalunya de tractar tants residus porcins, amb tot el que això comporta.

Nosaltres entenem que són molts els problemes que afecten el model agrícola i el model ramader del nostre país, que això suma encara més dificultats, però que cal un replantejament de quin és el model agrícola que tenim al nostre país: si ha de continuar estant controlat per quatre empresaris que tenen collats els ramaders; si hem d'aspirar a ser un país sobirà alimentàriament i no haver de dependre, a part de tot el que produïm, de totes les importacions; si hem d'aturar d'una vegada per totes els desajustos gravíssims en la cadena de valor que fan que el producte s'hagi de vendre per sota, moltes vegades, del preu de cost; si hem de fer una aposta, o no, que pensem que no, a Catalunya per l'agricultura extensiva, en un territori que no s'ho pot permetre i que no està habilitat per fer-ho; que cal donar suport a les cooperatives; que cal, perquè, a més a més, el senyor president Artur Mas ho va prometre en l'anterior debat agrícola, posar serveis crediticis públics per a la pagesia, per a la ramaderia, per fer justament aquestes transformacions del món agrícola que permetin major sostenibilitat, major arrelament al territori, major respecte al territori i major, en tot cas, adequació a què es pot permetre Catalunya en el món agrícola i el món ramader i què no.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, també agrairia al diputat Ordeig que hagi presentat aquesta moció, perquè així podem debatre coses d'agricultura, perquè som els últims «monos», els que ens dediquem a aquestes coses, i almenys aquí tenim aquests espais per poder-ho discutir i debatre, i sempre hi han aportacions molt i molt interessants.

Com que hi ha molt poc temps, dir-li que pràcticament la meitat de les propostes, dels punts, doncs, els aprovarem a favor, però n'hi han altres que no, i no perquè no hi estiguem d'acord, no perquè no siguin interessants, sinó perquè tenen altres derivades, no? Per exemple, pel que fa al calendari de pagaments. Que et diguin que et pagaran d'aquí a tres mesos quan el més segur és que no et paguin d'aquí a tres mesos, doncs, la veritat és que et fan un flac favor, quan has de fer una inversió. Per tant, aquí no ho votariem a favor.

El tema dels purins, que també té un gruix important en la moció. A mi m'apassiona, el món dels purins, perquè és un valor afegit. Sí, mira, jo sóc així. I la veritat és que és un actiu molt interessant i imprescindible per a la política econòmica d'aquest país. És imprescindible. Per tant, quan parlem de la cabana ramadera i si hi han més o menys porcs, per a mi el problema no és que hi hagin més o menys porcs. El que és més important i el que té gruix és si els podem alimentar amb productes d'aquí i no dependre de la importació, perquè tenim un gegant amb peus de fang. I l'altre si som capaços de rendibilitzar aquest excedent, aquesta matèria primera, perquè Catalunya és pobra en fertilitzants. La terra catalana, la gran majoria, és pobra en nitrats. Per tant, el que cal és repartir això, i una de les maneres va ser fer aquestes plantes, que no produeixen energia amb els purins, senyor Arufat, no produeixen energia amb els purins; el que fan és aprofitar la calor i amb aquesta calor assecar el purí. El 90 per cent de la matèria líquida se'n va, i només queda la sòlida, i això es pot moure.

Una altra cosa que és molt interessant de deixar clar és que en la contaminació dels aqüífers una part important són els purins, cert, però de nitrogen n'hi ha molt més en els adobs químics que es tiren en els camps sense cap pla de gestió, i això ho hem de tenir en compte, perquè no són els dolents, els ramaders, sinó que és molt més ampli. I jo, que em dedico des de fa vint-i-un anys a l'agricultura ecològica, per tant, no cal que dissimuli quin és el meu model agrari, el que sí que he de reconèixer és que en aquest país hi han dos models d'agricultura, i tots dos són imprescindibles i tots dos s'han de defensar, i el que s'ha de fer és fer compatibles els dos models. No pot ser que un model guanyi l'altre, sinó que han de ser sostenibles. Catalunya és absolutament diversa, i no m'imagino, per exemple, el Moianès fent cultius extensius, intentant competir amb el Canadà. Per tant, a aquella terra i aquell territori, com d'altres, el que cal és un model clar i específic per poder defensar, tirar endavant les explotacions i que la gent dels territoris en pugui viure. Per tant, hem de tenir molt clar que hi han dos models i tots dos s'han de defensar.

Una altra cosa que sí que també m'apassiona és el tema del PDR, i què s'ha fet en aquest PDR, com s'ha treballat. La senyora diputada López ha dit que ha estat un èxit boníssim, perquè s'han mantingut els fons, fins i tot s'han ampliat una mica més. El ministre Cañete va aconseguir uns 300 milions més –no vull equivocar-me de la xifra– per a la PAC. Però és que resulta que ara hem descobert –i ho vam discutir l'altre dia, conseller, aquí amb una pregunta– que el Ministeri d'Agricultura no té competències en desenvolupament rural, i per això no fa els cofinançaments necessaris. Ho ha dit el ministre Cañete, per tant, no m'ho he inventat jo.

Jo crec que si tanquem la direcció general, que no hi fa res a Madrid, i a més ho ha dit el mateix ministre, aquells diners ens poden servir per cofinançar allò que no aportarà l'Estat espanyol. Ens ho ha deixat molt clar, el ministre Montoro no vol. Per tant, crec que queda molt clar, no? Quan demanem que Catalunya cofinanci o aporti els diners que no tindrà Madrid, ens estem fent trampes al solitari. Reclamem tot aquest Parlament que la Direcció General de Desenvolupament Rural es tanqui, al ministeri de Madrid. Ja tindrem els calés. Però, a més, ho han dit ells, eh?, no els anirem a treure res, ho han dit ells.

Per tant, això del PDR, la negociació de la PAC, miri, molta feinada, molts anys de discussions i al final és com el que fan aquí a la Rambla aquells dels gobelets, els «trileros». Si no hem canviat res, si no servirà per a res per canviar el model, absolutament per a res. Els mateixos criteris de repartiment dels ajuts continuen igual en aquesta nova PAC; per tant, no ha servit absolutament per a res. Una pèrdua de temps i un any, com a mínim, d'endarreriment perquè es pugui aplicar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, bé, s'han dit moltes coses. En primer lloc, agrair el posicionament dels diferents grups. Jo només dic una cosa: cal emprendre accions per tal de millorar la productivitat del sector i, per tant, en això hi estarem tots d'acord. I les propostes van en aquesta línia. Si no es gestionen bé els purins, abaixem la productivitat del sector. Si no aconseguim una moratòria de l'ordre ministerial, abaixem la productivitat del sector i posem un greu problema sobre la taula. Si no gestionem bé el PDR, que ho posem a la proposta, escolta, que cadascú pagui la seva part del PDR, cofinançament: que la Generalitat fiqui la seva, que l'Estat fiqui la seva. Hem arribat... Hi ha dos punts diferents i, per tant, dius: «Així tots anirem bé.»

Que la renda agrària està pujant i, per tant, tot va molt bé –que d'això també me n'he descuidat en la primera intervenció–, aquí discrepem. La renda agrària des

del 2001, neta, del que percep el pagès, està baixant, des del 2001, que va ser el moment més alt, està baixant. Per tant, això era un tema, també, que volia comentar... –m'ha desaparegut el rellotge, presidenta; sí, ara, d'acord, gràcies–, per tant, està baixant i tenim una sèrie de reptes sobre la taula en què el que hem intentat és dir: «Escolta, quins són els temes més importants que hem de resoldre ja –ja–, que ja anem tard?» Doncs, són els que hem posat sobre la taula, més les esmenes dels diferents grups. Per això és tan àmplia. I sí que alguna l'hem rebutjat, perquè és que, clar, si no, al final, hauria sigut el conte de no acabar mai, eh?

El rec de les zones protegides. Bé, parlem-ne, vejam en quines condicions es pot regar, en quines no.

El preu de l'aigua del Segarra-Garrigues. Bé, parlem-ne, perquè segurament hauríem d'analitzar si en alguns casos és excessivament car. Tanquem el litigi del Segarra-Garrigues, d'acord? I, llavors, és cert que hi han converses per cobrar el cànon de l'aigua a les explotacions ramaderes i que, per tant, es va congelar i ara s'estan fent reunions per mirar de recuperar-ho el 2015. Nosaltres ho hem posat, eh?, a instàncies del Partit Popular, i dic: «Home, doncs, realment, és així.» Si anem carregant, les matèries primeres pugen, el preu de l'energia puja, l'ordre ministerial elimina les primes a la cogeneració, i, llavors, a més a més, hi posem, ara recuperem el cànon de l'aigua a les explotacions, dius: «Escolta, tot això» –el que dèiem de la productivitat, eh?, i la modernització, a vegades, que en parlem–, «tot això va en detriment d'aquesta modernització.»

I, per últim, escolti, jo ja ho sé, que no hi han diners, però que no hi hagi diners no vol dir allò de dir: «Més important que mai és prioritzar» –prioritzar. Ja sabem aquella frase que diu: «Els problemes del món, evidentment, no estan a les nostres mans; però, davant dels problemes del món, tenim les nostres mans.» Doncs, tots els diners del món no els tenim per arreglar el problema del sector agrari, però, davant dels problemes del sector agrari, tenim els diners del departament, o del Govern, i aquí és on els hem de prioritzar. I, si hi ha gent que ha fet crèdits ponts i que se'ls ha compromès que se'ls donaran unes subvencions, jo no dic que es pagui en dos mesos, jo dic que, durant aquest any, que els donem un calendari de prioritització, de dir: «Escolta, doncs, mira, aquestes línies es pagaran abans, en dos mesos, en tres mesos, o a finals d'any.» Però la gent necessita saber, per programar, per a la seva viabilitat econòmica, siguin més grans, siguin més petits, necessiten saber quan cobraran. Per tant, no hi ha excusa, eh?, de dir: «Tenim pocs diners.» Jo ho he fet com un gest d'empatia cap a la situació, i evidentment que estem complicats, però això no treu que vostès, el Govern o el partit que dona suport al Govern, doncs, entre tots empenyem per donar-hi una resposta.

L'altre dia, a la fira de Mollerussa, el sector era el que reclamava, eh?, respostes concretes i dates sobre quan es podran pagar els compromisos pendents de plans de modernització, eh?, d'ajuts a les cooperatives. I, per tant, tot això que diem d'innovació, modernització, exportació i canvis, i fusions, doncs, tot això es fa amb

recursos públics i sobretot no obrint noves línies de subvenció, però complint amb els compromisos acordats.

Per tant, agraïm l'aportació, una vegada més, de tots els diputats i les diputades...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Òscar Ordeig i Molist

...i, evidentment, a disposició per continuar parlant en el Ple monogràfic, si el fem en el futur.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

He pogut recollir les peticions de votació separada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Demana als portaveus que, si tenen votacions separades o pel que convingui, però... (*Dolors López Aguilar demana per parlar.*) Senyora López?

Dolors López Aguilar

Per al·lusions. Estic d'acord amb el...

La vicepresidenta primera

Un moment –un moment. Trenta segons.

Dolors López Aguilar

Trenta segons, presidenta. Estic d'acord amb el diputat Guiteras en què és veritat, no?, que el desenvolupament rural és competència del Govern de la Generalitat. Precisament per això –precisament per això– tenim l'avantatge que el Govern de l'Estat, quan el Govern de la Generalitat no fica la part que li correspon per a desenvolupament rural, queda garantit per part del Govern de l'Estat. I aquesta, senyor Guiteras, també és una realitat, que així li van fer saber al conseller d'Agricultura els agricultors a la inauguració de la fira de Mollerussa.

Gràcies, presidenta.

(*Òscar Ordeig i Molist demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Senyor Ordeig?

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Per demanar lectura del punt 1.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; és per demanar votació separada del punt 2, del 6, del 7, del 8... (*Pausa.*) I el punt 9, si es pogués fer votació separada del 9 bis i del 9 ter?

La vicepresidenta primera

Del 9 ter? (*Pausa.*) Ah, ara, ara; sí, sí, ara el veig.

Jordi Turull i Negre

I l'11.

La vicepresidenta primera

Alguna petició de votació... (*Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.*) Senyor Guiteras, per...?

Dionís Guiteras i Rubio

També per demanar votació separada. És que no ho he sentit i igual ja ho ha dit, eh? El punt 10 també té un punt 10 bis... (*Veus de fons.*) No s'ha dit, oi? Doncs, per demanar-ne votació separada.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

El punt 5.

La vicepresidenta primera

Per economia processal, votarem punt per punt i, en alguns casos, fins i tot, algun subpunt. De manera que estiguin atents que hi ha moltes votacions.

(*Pausa llarga.*)

Votarem punt per punt i, en algun cas, algun subpunt.

Començarem per la votació del punt 1, però, com que hi ha hagut una petició de lectura, demano al secretari Calbó que faci lectura del punt 1.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a establir un calendari de pagament, durant els propers dos mesos, de les diferents línies de subvencions pendents de pagar als agricultors, ramaders i organitzacions agràries dels anys 2013 i anteriors.»

La vicepresidenta primera

Doncs, procedirem a votar el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 vots en contra.

Procedirem ara a la votació del punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per unanimitat.

Procedirem ara a votar el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votarem ara el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votarem ara el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 85 en contra i 3 abstencions.

Votarem ara a favor del punt 6.

Comença la... (*Remor de veus.*) Disculpin. És que, a aquestes hores, ja... Disculpin-me. No volia influir-los en el seu sentit de vot.

Volia dir que ara votarem el punt 6.

Comença la votació.

Molt bé! (*Rialles.*) El punt 6 ha estat aprovat per 115 vots a favor i 15 abstencions.

Ara procedirem a votar el que cadascú vulgui al punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit, votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Del punt 9, m'han demanat la votació separada del punt 9 ter..., 9 bis; 9 bis i 9 ter.

Doncs, votarem, en primer lloc, el punt 9 originari, punt 9.

Comença la votació.

El punt 9 originari ha estat aprovat per unanimitat.

Votarem tot seguit el punt 9 bis.

Comença la votació.

El punt 9 bis ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votarem, tot seguit, el punt 9 ter.

Comença la votació.

El punt 9 ter ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Ara partirem el punt 10 en dues parts, i votarem en primer lloc l'originari punt 10 i després el punt 10 bis.

Per tant, ara, punt 10.

Comença la votació.

El punt 10 ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Procedirem ara a votar el punt 10 bis.

Comença la votació.

El punt 10 bis ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Procedirem a votar el punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

El punt 12 ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut (tram. 302-00135/10)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Per exposar-la té la paraula la diputada Marta Ribas.

(*Pausa.*)

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Per què vam fer aquesta interpellació fa quinze dies? Per què fem aquesta moció, avui, en aquest Ple? Perquè el passat 25 de febrer el Govern va aprovar encarregar al CatSalut que iniciï un procés de creació d'un únic ens jurídic que gestioni tots els dispositius assistencials de les entitats proveïdores del sector públic de salut de la regió sanitària de Lleida; un encàrrec que va generar dubtes i preocupacions. Que hi hagi hagut dues interpellacions, que hi hagi avui dues mocions, crec que demostra que hi havia dubtes i preocupacions. Demostra que aquest procés es va fer amb opacitat, amb poc diàleg i amb menys concreció, encara. Fins i tot, el seu soci de govern, conseller, el seu soci de govern, Convergència i Unió, els feia la segona interpellació i la segona moció que hi haurà avui sobre aquest tema i també els posava de manifest que no hi havia hagut diàleg, que no tenien clar què és el que vol fer el Govern. I això els ho deia el seu soci d'Esquerra Republicana.

Mirin, aquesta opacitat ha generat dubtes concretament sobre què volen fer a Lleida, exactament què volen fer; dubtes..., si l'opció de crear un nou ens misteriós és la millor; dubtes sobre les conseqüències laborals que pot tenir aquest nou ens misteriós; dubtes sobre què significa això per a l'ICS –per a l'ICS, en general–, l'empresa pública més important de Catalu-

nya, i sobre si aquest seria un cas puntual, el de Lleida, o és el primer de tots els molts que es podrien anar fent per esmicolar l'ICS en una multitud d'ens misteriosos; dubtes causats per la opacitat amb què han portat aquesta decisió. I, per tant, nosaltres el que proposem amb la moció d'avui és resoldre aquesta situació.

Perquè què ha passat des del 25 de febrer fins ara? Ha canviat gaire, la situació? Les interpellacions que hi va haver, la compareixença de balanç de govern a la Comissió de Salut, aquest mes que ha donat per anar diverses vegades, si calia, a Lleida, a explicar-ho al territori, han permès que s'hagin esvaït aquests dubtes, que s'hagi aclarit què és aquest ens misteriós? Doncs, no, continuem amb els mateixos dubtes, amb la mateixa opacitat, amb les mateixes preocupacions.

Per tant, amb la nostra moció avui el que plantejem, i amb les esmenes i transaccions que hi hem incorporat, és l'opció al Parlament per poder instar el Govern a aturar-se; a aturar-se, a aclarir què vol fer, a dialogar, permetent que es posin damunt la taula, en aquest diàleg, totes les opcions possibles, i a actuar després d'aquest diàleg, després d'haver estudiat totes les opcions possibles amb totes les veus del territori, amb totes les veus de la pluralitat, de la ciutadania, que són els propietaris de l'ICS.

Volem diàleg per debatre què? Per debatre, doncs, com es milloren la gestió sanitària i el servei sanitari a Lleida, com es millora la gestió unificada, com es fan més sinergies, com s'evita duplicació d'ofertes innecessàries, com es coordinen millor els nivells assistencials al territori; diàleg per com fer una millor autonomia territorial, professional, més participació també dels i les professionals; diàleg per veure com es pot simplificar la gestió, per com es pot fer més eficient econòmicament, amb menys estructures directives, traient més rendiment a l'economia d'escala; diàleg amb totes les opcions possibles sobre la taula, per tractar el tema a fons i, per tant, per veure, si el tractem a fons, si la millor opció és crear un nou ens, o no és la millor opció.

Creiem que caldria fer-ho amb màxima transparència; per tant, mostrant tots plegats quin és el nostre model. Crec que això és la base primera de la transparència, que les formacions polítiques que estem aquí, les que estan governant, les que fan suport al Govern i les altres, mostrem quin és el nostre model a l'hora de dialogar i anem amb les cartes descobertes. Nosaltres ho expliquem clarament a la moció: per nosaltres el model és integrar aquest 20 per cent que encara no és dins de l'ICS, dels serveis públics al territori de Lleida, dins de l'ICS, on ja hi és l'altre 80 per cent.

Mirin, hem transaccionat, acceptat nombroses esmenes que han modificat totalment la moció. Permetin-me explicar només alguna qüestió.

Al punt número 2, que ha estat transaccionat amb el PSC, hi incorporem *in voce* un element més, una paraula; quedarà com: «no prendre cap decisió més sobre la creació d'un únic ens jurídic per gestionar totes les entitats proveïdores del sector públic de salut a Lleida» –tota la resta igual, eh?

El punt número 3 s'ha modificat també via transacció amb el PSC, com tenen els portaveus de salut per escrit.

I el punt número 3 bis s'ha modificat amb un text negociat amb Esquerra Republicana i amb la CUP, perquè l'opció que l'ens gestor que unifiqui tots els serveis sanitaris públics de Lleida sigui l'ICS també estigui damunt la taula. Llàstima, que finalment Esquerra no se suma a signar aquesta transacció, perquè resulta...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...que qui li dicta els vots –acabo, presidenta– no és la bancada de l'esquerra, sinó la bancada de la dreta, i, com que CiU no l'accepta, Esquerra no s'hi suma. La transacció, però, és tal qual s'havia negociat amb Esquerra Republicana i queda signada per la... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Bé, la senyora Ribas ha exposat, jo crec que de manera força clara, un seguit d'incerteses i d'interrogants; ha fet servir això de «l'ens fantasma», no?, però jo crec que hi ha un seguit..., no podem negar que existeixen un seguit d'incerteses i interrogants a l'entorn d'aquest acord del consell executiu a què fem referència. El nostre grup parlamentari coincideix amb aquestes incerteses i aquests interrogants, i també coincideix amb la necessitat d'incorporar claredat i informació i diàleg en tota aquesta situació. Creiem que també de fons hi ha una certa desconfiança o una desconfiança important vers el Govern i sobre les decisions que es poden dur a terme en el territori sobre aquesta qüestió, que aquest supos que és un problema de fons i que fa que aquestes desconfiances, doncs..., se'n facin lectures molt diverses, d'aquest acord.

Nosaltres hem presentat esmenes, algunes de les quals han estat acceptades i transaccionades, eh?, pel grup propietari de la moció, que anaven en la línia, i per dir-ho col·loquialment, de dir: escolti, abans de prendre més decisions, abans de continuar avançant en la creació d'aquest ens únic jurídic que gestioni tots els dispositius assistencials de la Regió Sanitària de Lleida, abans, donem-nos un temps, parlem-ne, parlem amb els diferents agents, des de professionals del món local als usuaris, la universitat..., obrim un procés de diàleg i de debat, per tant d'informació i de clarificació i de claredat sobre aquesta situació i, per altra banda, també, d'informació a aquests agents i també als

grups parlamentaris. És necessari, creiem, aprofundir en aquest treball previ, en aquestes dues línies d'informació i de diàleg i de debat, abans de prendre qualsevol decisió.

S'ha fet una proposta de transacció, eh?, respecte a l'esmena nostra al punt 2, en la línia que pogués ser un text que pogués ser assumit per la resta de grups. I, per tant celebrem, no?, que aquesta transacció que han fet..., potser innecessària perquè el Grup d'Iniciativa ens acceptava l'esmena tal com ha estat redactada, però creiem que sí que és necessària, perquè comptarà amb l'acord de la resta de grups polítics, i això creiem que és important.

Per altra banda, les altres esmenes són bàsicament més en aquesta línia, com deia, de la participació.

Miri, nosaltres hem de dir que el nostre grup –i no ens n'hem amagat– compartim els objectius generals amb els quals s'exposa aquesta proposta, que bàsicament és aprofundir en allò que diuen com a principis generals de la Llei de l'ICS: en la descentralització, la desconcentració de l'Institut Català de la Salut –això diu la llei que va ser aprovada per unanimitat, si no ho recordo malament, en aquest Parlament–, i alhora, també, amb els principis d'autonomia de gestió. Per tant coincidim en això, coincidim que això ha de ser amb un objectiu fonamental: millorar l'accessibilitat dels ciutadans al servei de salut, i també millorar la capacitat de resolució, eh?, dels serveis sanitaris de Lleida.

Nosaltres, si haguéssim de posar línies vermelles, temes que creiem que és imprescindible, eh?, que es contemplin en aquesta situació, serien... En primer lloc, parlem d'assignar un pressupost a la Regió Sanitària de Lleida, allò que se'n diu «de caràcter capitiatiu»; per tant, nosaltres creiem que, abans de fer aquesta assignació pressupostària de caràcter capitiatiu dels recursos en serveis sanitaris que s'esmercen a la Regió Sanitària de Lleida, cal fer una diferenciació d'aquell pressupost finalista a atenció primària i respecte a atenció especialitzada –després, en tot cas, a la resta de laació, que han presentat unes esmenes d'aquest tema, en parlaré amb més profunditat. Alhora, també, cal blindar el caràcter públic dels proveïdors de l'assistència sanitària a Lleida. Per nosaltres, no és necessari fins i tot introduir cap més nou proveïdor. I per últim, també, potenciar aquesta capacitat de decisió del territori, la capacitat que ha de permetre, com deia, millorar l'accessibilitat i la resolució dels serveis de salut a Lleida.

Indubtablement, la planificació estratègica continua en mans del Departament de Salut, que és qui ha de fer la planificació, però creiem que si millorem la informació, la claredat i la transparència podrem ser capaçs d'arribar a acords que permetin aquest objectiu que jo crec que és compartit per tots els grups de la cambra, i també pels treballadors, treballadores, i pels ciutadans de Lleida, que és millorar l'accessibilitat quan tenim..., un dels reptes més importants del sistema sanitari de Catalunya avui precisament és aquesta accessibilitat, que fa pocs dies, encara avui, continua en primera línia dels mitjans i de debat polític, com podem aconseguir millorar i reduir els temps d'espera

i alhora, també, ser més eficaços, eh?, en l'assistència sanitària.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet. (*Veus de fons.*) És que se li havia..., bé, té deu segons..., a veure...

Núria Segú Ferré

Perdoni, senyora presidenta... Per anunciar el sentit del vot als diferents punts, tot i que després el materialitzarem: votariem que sí al punt 1, al punt 2 –que ja s'ha esmentat que hi ha una transacció amb el PSC–, al punt 3 –que també hi ha una transacció amb el PSC–; ens abstindríem en els punts en què hi ha una transacció amb el Grup Mixt, i votariem a favor del punt 4, que hi ha una esmena amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara sí, té la paraula la diputada Isabel Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres del cas aquest que ens arribava, com sempre, per sorpresa, no?, d'aquesta nova idea, no nova, d'esquarterament de l'ICS, i començar per Lleida com a prova pilot; Lleida, laboratori d'aquestes no noves idees. I en aquest sentit nosaltres acollim la moció bastant positivament, entenem que algunes coses havien de quedar clares i en alguns aspectes lamentem que finalment, doncs, no s'hagin acceptat les nostres esmenes.

La primera –i entenem que és clau– era la que parlava de garantir un sistema sanitari públic, etcètera, i, deia, nosaltres entenem que havia de quedar clar que perquè aquest sistema sí que es pugui garantir, perquè la sanitat aquesta sigui pública, sigui equitativa, sigui de qualitat, sigui universal, el que sí que no es podia fer és seguir deixant que es mercantilitzés. I, per tant, entenem que havia de quedar clar que s'havien de revertir tots els processos de mercantilització, perquè, en cas contrari, suposava dir que, tal com tenim la sanitat, no és un model mercantilista i, tal com tenim la sanitat, no alberga ja interessos econòmics.

Per tant, nosaltres entenem que no és així, que el model sanitari que s'ha construït, a base de molts favors, a base de molts consensos, històricament, a més a més desenvolupats, que han gestionat la dreta i les esquerres, que a més a més ha gestionat la dreta espanyola i l'esquerra espanyola, doncs, ha donat o ens dona molts indicadors precisament del que dic, d'aquest mercantilisme en la sanitat. Els indicadors són un mercat relacional que té proveïdors públics i privats; a més a més, que és una multitud d'ens i organismes, que és totalment esmicolat, que a més a més és jurídicament

complex i que s'allunyava del mandat de la Llei general sanitària, que pretenia integrar tota aquesta gestió; és un model que fuig per sistema del dret administratiu al dret mercantil; és un model que fixa la seua submissió al dret mercantil, perquè vol eludir la Llei de contractes del sector públic, perquè vol eludir l'EBEP, perquè vol eludir el control i la fiscalització democràtica de la despesa. És, a més a més, un sistema que està descapitalitzant progressivament la nostra sanitat pública, perquè no trasllada els riscos a la privada; a la privada li comprem l'activitat íntegra, i, si se l'ha de rescatar, se la rescata íntegrament també, és a dir, cap risc per a la privada. És un sistema que es basa en la nova gestió pública com a forma de gerencialisme, amb tècniques copiades exactament de l'empresa privada; sistemes retributius, exactament igual; criteris de productivitat, exactament igual, i una nova organització en el treball, en la sanitat. És un sistema que fa provisió directa de serveis sanitaris per part d'empreses públiques. És un sistema que ha externalitzat i ha subcontractat serveis no sanitaris per sistema, i estem parlant del manteniment, de la telefonia, de les històries clíniques, de la neteja, de la cuina, etcètera, i que d'alguna manera ja planteja uns hospitals esquarterats.

Davant d'aquest sistema, que, com hem dit, ja és mercantilista, entenem que s'havia de deixar molt clar que això ha de sortir de la sanitat, que l'ànim de lucre no és compatible amb els drets d'una sanitat pública, de provisió pública, amb l'accés, amb l'equitat; que la sanitat pública..., i, per tant, l'ànim de lucre ha d'estar fora de la nostra sanitat, i que el que més ens ha sobtat és que vint-i-tres anys després de l'informe Abril, un informe espanyol, 1991..., les mateixes receptes –les mateixes receptes–, que són: agafar l'ICS, que encara és públic, l'únic que queda públic, íntegrament públic, esquarterar-lo i dir: «Farem un ens que serà un ens públic, sí, però un ens públic sotmès al dret privat»; un ens públic, per tant, que posarà sobre la taula i davant de res la mercantilització i, per tant, que deixa en un no se sap què, en una nebulosa, les treballadores i els treballadors, i deixa també en una nebulosa totes les veïnes i els veïns de Lleida, que veuen en aquesta prova pilot la mateixa recepta, ho torno a dir, de privatització de la sanitat, feta vint-i-tres anys després, copiada de l'informe Abril; per tant, receptes no noves. I aquesta idea, no?, aquesta socialització de les idees, que «o sanitat pública o descentralitzada», «o sanitat pública o eficient», «o sanitat pública o sostenible», «o sanitat pública o àgil», és falsa, falsa i falsa, perquè podem tenir una sanitat pública i descentralitzada, una sanitat pública i eficient, i sostenible, i àgil, i a més a més pública, de propietat pública, de provisió pública, que hi garanteixi l'accés i que eviti que hi hagin desigualtats. I aquest no és el sistema que s'està construint. El sistema que s'està construint és trossejar per privatitzar, i privatitzar perquè alguns, els de sempre, es segueixin enriquant.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller... Altres grups parlamentaris i Iniciativa, que va presentar aquesta moció..., amb la qual nosaltres estem bastant d'acord, en la línia que nosaltres també vam interpellar el conseller, a demanar més informació, a dir: «D'acord, en sortir amb un acord de govern, posen una cosa sobre la taula; per tant, creiem que hi ha d'haver consens parlamentari, s'ha de parlar sobretot amb tots els actors que intervenen en el sector de salut i s'ha de parlar amb el territori i s'ha de fer tota aquesta feina.» Vostès es donaven tres mesos. En aquesta moció d'Iniciativa, en què aprovem el punt número 2 es diu: «D'acord, es donaven sis mesos per fer això, però no prenguin cap altra decisió més que impliqui una passa més decisiva fins que no s'hagi treballat tot aquest tema de participació, d'informació als grups parlamentaris, de debat possible d'aquesta proposta que van fer al Govern sobre la creació del nou ens.» Per tant, evidentment, votarem a favor d'aquest punt número 2, perquè creiem que entra en els nostres paràmetres de demanar, de reclamar que el Govern sigui responsable i es cregui de veritat aquesta participació amb tots els actors: amb els sindicats, amb els col·legis professionals, amb la Universitat de Lleida –que també hi té alguna cosa a dir, ja que l'encàrrec també vol incloure l'Institut de Recerca Biomèdica, en el qual la universitat és present–, amb els professionals, amb els representants d'aquests professionals, amb les direccions també dels centres –tant de l'ICS com de GSS, de tots els hospitals, de la primària, etcètera, perquè tots –tots–, que es creuen el territori, que es creuen la sanitat pública, com la creiem la majoria de nosaltres, volen participar també del futur d'aquesta sanitat pública. Per tant, entenem que va en la línia..., per això hi votarem a favor.

Com també votarem a favor, evidentment, del punt número 1, que diu: «garantia d'un sistema de salut públic, d'accés universal», perquè el que hem de fer des d'aquest Parlament és garantir aquest dret a la salut per a tothom, per a tots els ciutadans que viuen a Catalunya. Evidentment, un sistema català de salut que volem que sigui el millor possible. I nosaltres som ambiciosos perquè creiem que podem tenir un molt bon sistema de salut, com l'hem tingut fins ara i que també l'hem de continuar tenint en el futur. I si es plantegen canvis, doncs, que siguin en la línia sempre de mantenir aquest sistema públic i de mantenir-lo amb qualitat, perquè en el fons el que ens preocupa a tots és el servei al ciutadà, que el ciutadà estigui ben atès, des de la primària fins a allò superespecialitzat que li hagi de caldre a un pacient en concret. Per tant, entenc que les voluntats estan molt bé, a vegades s'han de concretar, s'han d'escriure, s'han de votar en el Parlament, i això és el que estem fent avui aquí.

Respecte al punt 3 bis, nosaltres també volem que expliquin aquí al Parlament per què en aquest acord de govern es contempla la creació d'un nou ens i no s'ha contemplat, per exemple, integrar-ho tot a l'ICS, tota la gestió d'allò que en aquests moments no és ICS a Lleida, que més o menys és un 20 per cent, perquè la major part –tota la primària i l'Arnau de Vilanova, que és l'hospital més gran– forma part de l'ICS;

per què no s'ha contemplat aquesta opció, doncs? Si no la contemplen, tenen els seus motius; per tant, ens els vindran a explicar, cap problema. Això és el que vam posar a la nostra esmena; al final hi ha hagut una altra transacció que no votarem, i ho votarem en la moció que ha presentat Esquerra Republicana d'acord amb un altre grup. Ho seguim demanant i volem que aquests tres mesos serveixin per a això, serveixin perquè el Govern faci les tasques correctament i obri aquest procés de participació creant el consell de participació, i parli amb els sindicats sobre els aspectes laborals, i parli amb els col·legis professionals sobre els aspectes de categories, sobre els aspectes d'organització clínica, etcètera. Tot això ho han de fer, han de venir d'aquí a tres mesos aquí a explicar-ho.

Referent al punt 4, també hi votarem a favor. No tenim cap inconvenient que es compti amb aquesta participació i que vinguin a fer compareixences periòdiques per fer el balanç de l'acció de govern i per explicar-nos, entre altres coses, altres canvis, no només de resultats en salut, sinó altres canvis que el Govern està disposat a fer dins del sistema sanitari públic. Per tant, des del nostre grup parlamentari reiterar que aquest sistema públic, que està dotat de recursos públics i, per tant, aquest Parlament hi té molt a dir..., és aquí on ho han de venir a explicar, i vindran d'aquí a tres mesos.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, il·lustres diputats i diputades, saludar també la gent de Lleida, doncs, que avui ens acompanya en el transcurs d'aquestes dos mocions. Ens trobem al final, doncs, d'aquest Ple amb dos mocions. És estrany que en un mateix ple passin dos mocions de Lleida; per tant, jo crec que tots els lleidatans també ens n'alegrem. I a més a més és veritat, com han comentat la resta de diputats, que són dos mocions que parlen del passat acord de govern del dia 25 de febrer, de creació d'un ens públic de gestió de tota l'àrea de salut de la ciutat de Lleida, de la demarcació de Lleida.

A veure, jo el que voldria comentar a la resta de diputats, no?..., quan el Govern encarrega al CatSalut la creació d'un ens, el que suposa també és posar en marxa tots els mecanismes de governança i de participació, els de participació des del consell de direcció, i de participació regional de l'àrea sanitària de Lleida. Per tant, en aquests moments res de cap fet amagat. Senzillament, el Govern encarrega al CatSalut els treballs de creació d'un ens públic, i el CatSalut té l'obligació de començar a posar en marxa tots aquells processos de participació. Molt al contrari, molt diferent del que es va fer per exemple l'any 2007: l'any 2007, a l'estratègia del CatSalut 2007-2010 ja es parlava de la

creació del consorci de sanitat de Lleida; que curiós! En aquells moments jo interpreto que tot el Govern de la Generalitat, tot el Govern tripartit, devia estar també en la mateixa línia: en la creació d'un òrgan que gestionés les diferents àrees de la ciutat de Lleida.

Mirin, senyores i senyors diputats..., i a mi el que m'agradaria és poder tenir la complicitat de tots els diputats, doncs, de la demarcació de Lleida. Catalunya és un país divers, dispers, petit i molt diferent –molt diferent. No és el mateix el que parlem a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, on hi ha 5 milions de persones, que el que estem parlant en una àrea que és un terç del territori de Catalunya i amb només el 6 per cent de la població. Nosaltres estem molt allunyats de la gran capital. I moltes vegades des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, els diputats del territori el que hem demanat és poder tenir més gestió, poder auto-gestionar-nos, i en aquest moment el que tenim sobre la taula és senzillament això: és poder apartar-nos del gran ICS per poder anar gestionant quines han de ser les nostres prioritats per als nostres ciutadans.

Evidentment que s'ha de fer amb tota la participació, amb la participació dels diferents partits polítics, amb la participació dels sindicats, parlant-ho, fent-ho d'una manera consensuada, perquè tots els treballadors puguin mantenir, doncs, els nivells que pertoqueu dintre de les seves responsabilitats. Però aquesta és una gran oportunitat per a Lleida, la gran oportunitat de poder decidir per nosaltres mateixos què és el que estem fent.

Vostès ho saben perfectament: l'àrea sanitària de Lleida fa molts anys que està continuant i que continua en aquesta evolució. Quan es va construir l'Arnau de Vilanova, l'any 1956, casualment es va construir justament a la vora de l'Hospital de Santa Maria. L'any 1992, quan es traspassa l'hospital provincial a la Generalitat de Catalunya, es crea l'empresa GSS, que és la que l'ha de gestionar. Des de llavors, des de l'any 94, unifiquen els serveis de pediatria; l'any 2000, conveni de col·laboració per a la prestació de serveis de suport i diagnòstic, l'any 2001, unificació dels laboratoris; l'any 2002, creació del servei d'allèrgies; l'any 2004, amb el tripartit, es continua en aquesta sinergia de col·laboració; l'any 2005, conveni de col·laboració entre l'ICS i GSS per a gestionar el menjador i les cuines; l'any 2006, cardiologia; l'any 2009, un conveni de col·laboració... Més de vint anys, més de vint anys on em sembla que la gent de Lleida i els professionals de Lleida han demostrat que són capaços de treballar amb prudència, amb contundència, amb bons resultats. Per tant, em sembla, senyores i senyors diputats –i m'agradaria fer una crida a tots els diputats de la demarcació de Lleida–, que ja han passat vint anys, que potser tenim tot el dret del món a poder tenir aquesta pròpia majoria d'edat que reivindicuem per a poder decidir-ho; amb tot el consens possible, amb els consells de participació.

I és per aquest motiu que hem negociat molts dels punts tant de la moció d'Iniciativa com de la moció d'Esquerra Republicana. I la prova que tots estem pràcticament en la mateixa línia és que aquesta moció està pactada pràcticament amb tots els partits polítics. Nosaltres volem, evidentment, tenir un sistema

nacional de salut pública, de servei públic, d'accés universal, finançat. No en parlem més, de si volem privatitzar o no la sanitat pública. Volem un sistema nacional de salut pública.

Pactem també el número 2, on, d'acord, nosaltres creiem que no s'ha d'aturar l'acord de govern, però d'acord, fiquem el comptador a zero, que no es faci res més a partir d'ara sense el consens de les parts implicades. Pactem com hem de gestionar tots els consells de participació, pactem quines han de ser també les explicacions que el Govern han de venir a fer aquí al Parlament per explicar-nos, tantes vegades com faci falta, com es va desenvolupant la Llei 8 del 2007.

Per tant, la nostra voluntat és la de pacte, però mantenint la nostra pròpia essència, la nostra pròpia essència com a lleidatans. Com a lleidatana reivindico poder decidir per nosaltres mateixos quin ha de ser el futur de la sanitat pública de Lleida.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, bien, vamos a discutir una moción a la que Ciudadanos iba a dar apoyo, va a dar apoyo, de hecho, pero digo que iba a dar apoyo porque nosotros estábamos más conformes con la redacción inicial de la moción que con la finalmente transaccionada, desde el máximo respeto, lógicamente, a las decisiones de la ponente.

¿Y por qué decimos esto? Creemos que el acuerdo que está en cuestión y que adoptó la *conselleria* el 25 de febrero se adoptó de forma errónea. Y la prueba de ello es la reacción que ese acuerdo ha suscitado, pues, entre los usuarios, entre los sindicatos, entre las plataformas... Decía la anterior interviniente que ella, como leridana, reivindicaba sus derechos. Yo creo que la gente que viene a acompañarnos, trabajadores del sector sanitario, también son de Lleida y también tienen sus derechos y una opinión diferente a la que planteaba la *conselleria*.

Por eso, ante lo que consideramos nosotros error de la *conselleria* al plantear el acuerdo tal como lo planteó... Porque cuando hablamos de las finalidades del acuerdo yo creo que estamos todos de acuerdo, no hay discusión. Simplificación en la gestión, aprovechar economías de escala, participación de profesionales, mejor coordinación, descentralización de las decisiones a las que se refería antes: estamos de acuerdo; lo que hay que decidir es cómo se hace eso. Y la decisión de gobierno..., pese a que aquí el *conseller* y la diputada de Convergencia nos quieren decir que aquí lo que se hace es abrir un período de seis meses para discutir cómo se hace, no es así. En la decisión de gobierno ya se habla de la creación de un nuevo ente, lo cual exclu-

ye otra solución posible, que es la que además se plantea en la actual moción, que es que sea el ICS el que de una forma descentralizada, a través de su gerencia, gestione todas estas entidades, todos estos proveedores del sistema sanitario.

Al plantearse, según nuestro punto de vista, de forma errónea la solución a esta problemática, creemos que la mejor solución cuando se comete un error es reconocerlo y rectificar. Y en este caso la rectificación creemos que con la moción que se pasa a votación va a quedar un poco a medias; no tomar ninguna decisión más. Pero va a quedar vigente la orden tomada por la *conselleria* según la cual hay seis meses para tomar una decisión, y además sigue vigente el encargo de crear un nuevo ente, con lo cual creo que la solución no es la más adecuada.

De todas formas, votaremos a favor, porque creemos que va en la dirección correcta, aunque creemos la solución no es la buena. Y nos tememos que la solución que se plantea en el tercer punto de introducir la alternativa que decíamos, que era reforzar el ICS para que el ICS se pueda hacer cargo de la gestión a través de su gerencia en el territorio de todos estos servicios, pues, no va a ser aprobada o va a quedar en el armario. Esto va a ser, al final, continuar el proceso con una espada de Damocles encima, que es unas fechas ya cerradas de seis meses y además una solución predeterminada y vigente en la orden de la *conselleria*, que es la creación de un nuevo ente. Y, según la *conselleria*, lo único que íbamos a discutir es si ese nuevo ente es un consorcio o es una empresa pública, pero queda excluida la solución de la tercera opción, que sería la de que el ICS se hiciera cargo de esta gestión.

Como decía antes, en las finalidades estamos todos de acuerdo: simplificación, economías de escala, coordinación..., lo que pasa que cuando esta *conselleria* toma determinadas decisiones provoca reacciones, y lo hablamos en la última comisión. Y yo creo que el propio *conseller* tendría que empezar a pensar por qué hay esta desconfianza hacia su actuación. Cuando se habla de crear un consorcio, la gente, en vez de pensar en la simplificación en la economía, ¿en qué pensamos? ¿Qué se quiere hacer? ¿Qué va a pasar con los trabajadores? Por otro lado, ¿qué va a pasar con el control económico? ¿Se quiere que haya menos control sobre la gestión económica de este nuevo ente, menos control que si fuera el ICS el que lo gestionara?

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

En fin, yo creo que el señor *conseller* está limitado por su actuación previa y no tiene la capacidad de generar confianza y liderazgo.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, senyors diputats i diputades, vull aprofitar també per destinar, dedicar les primeres paraules als treballadors dels hospitals de Lleida, com també als veïns i ciutadans de la província de Lleida que avui ens acompanyen, preocupats, amb raó, per aquesta situació que estem, que estan ells particularment patint en aquests moments, no?

Mirin, senyors d'Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, està molt bé portar la gent que escolti el que vostès tenen per convenient, doncs, dir des d'aquesta tribuna, però jo crec que també seria molt interessant o molt convenient o molt, diguem-ne, responsable per part seva, doncs, que fessin un exercici de sinceritat i fessin, per tant, un exercici de..., que fessin memòria, no?, per dir alguna cosa. Perquè, és clar, la situació econòmica que viu en aquests moments no només la sanitat a Catalunya, sinó el conjunt de l'economia catalana, doncs, té uns responsables; resulta que en bona part aquests responsables són vostès mateixos, no? I és clar, està molt bé venir aquí a donar moltes lliçons a tothom, als que governen, als que han governat, als que governarem, però, és clar, escoltin-me, què van fer vostès mentre van governar set anys aquest país? Què van fer vostès? Doncs, jo li respondré, perquè ara jo tinc la paraula iestic jo en aquesta tribuna defensant la posició del Partit Popular i, per tant, jo tinc la paraula, no vostè.

Vostès el que van fer va ser endeutar els catalans, vostès van endeutar els catalans i van fer la nostra sanitat pràcticament insostenible. I ara vénen aquí a donar lliçons, porten la gent perquè els escoltin i a donar lliçons del que ha de ser el nostre sistema de sanitat pública a Catalunya. Però, és clar, el que fan, senyora d'Iniciativa, el que fan vostès és l'únic que saben fer, no?, i és que quan oloren eleccions sindicals en algun lloc, allà es fiquen de quatre grapes a veure si poden rascar algun vot, i és clar –i és clar–, agiten el personal, eh?, per picar la cassola i ara, doncs, tenim aquest problema, eh?, tenim aquest problema. Però convingui amb mi, senyora d'Iniciativa, que són vostès uns agitadors compulsius per sistema.

I és clar, senyors de Convergència i Unió –perquè tinc el temps que tinc–, vostès ho han fet molt malament i convindran amb mi també, doncs, que no han fet les coses, diguem-ne, com a mínim no han fet les coses prou bé, senyor conseller de Salut. Perquè, mirin, els treballadors, els professionals i els usuaris dels hospitals públics, també, de Lleida l'únic que reclamen és informació, l'únic que reclamen és transparència, claredat, diàleg. No saben quines seran les condicions d'aquest nou sistema de gestió dels seus hospitals, no saben quin és el calendari previst de la conselleria per dur a terme aquestes reformes que vostès volen fer. Volen saber també si hi ha algun estudi, doncs, que avalu aquest nou ens jurídic; en definitiva, volen saber de quin mal han de morir, si és que han de morir. Per tant, jo crec que és absolutament raonable que demanin informació, que demanin transparència, que demanin claredat i que demanin diàleg.

I el Govern de Catalunya, senyor conseller, no ho ha fet bé, això, tampoc. I convindrà amb nosaltres, i segurament després de veure quina ha estat la reacció per part dels treballadors, per part dels afectats d'aquesta gestió, convindrà amb mi que ha estat una decisió precipitada –precipitada– i equivocada per part del seu departament. Perquè, mirin, la sanitat pública en aquests moments necessita un lideratge, un lideratge contundent; necessita reformes profundes i urgents. No necessita pactes, fotos, pèrdues de temps, plans, perquè, mirin, la comissió d'investigació que es va crear en aquest Parlament per tal d'esbrinar quin era, diguem-ne, el grau de corrupció que hi havia hagut en aquest país, doncs, va demostrar clarament que els «xiringuitos» socialistes i convergents ens havien portat, com deia, a la major corrupció de la nostra sanitat a Catalunya, i que un grapat de polítics socialistes i convergents, doncs, havien creat una xarxa de consorcis i de monopolis inaccessibles per la resta d'humans amb l'únic objectiu d'obtenir beneficis propis.

Mirin, el més problemàtic, el més preocupant de tot plegat és que en aquests moments hi ha una manca total de complicitat de l'estructura de la sanitat pública i de la xarxa de sanitat privada per motius purament polítics i de prejudicis ideològics moltes vegades, també. I això és molt greu, això, senyor conseller, convindrà amb nosaltres que és francament greu. I per tant, i vull acabar, doncs, amb aquest, diguem-ne, amb aquesta reflexió, i és que el tripartit per acció i Convergència i Unió i Esquerra Republicana per inacció o per omissió estan acabant amb el nostre sistema de salut pública...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

...a Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, que abans no ho he fet, saludar –ja havíem parlat avui aquest migdia– tota la gent de Lleida que ha vingut, per cert, professionals de Lleida que tenen criteri propi i no són criatures manipulables pels agitadors convulsius d'Iniciativa i Esquerra Unida, senyora García.

Per cert, una mica cínic, no?, que el Partit Popular, que va fer el desastre d'intentar privatitzar la sanitat pública a Madrid o el que genera l'exclusió sanitària, ens vingui a donar certes lliçons als altres. I a més, cínic quan ha parlat de tot menys de la moció. Vostè no ens ha explicat què pensen fer amb l'ICS, vostès quin model tenen amb l'ICS, vostès què voldrien fer a Lleida,

vostès què farien. Ho dic perquè és que després hi ha una altra moció sobre aquest tema, espero que llavors ens expliqui quin és el seu model, igual que espero que ens ho expliqui Esquerra Republicana, també que ens ho expliqui Convergència, que tampoc no han explicat encara exactament què volen crear. Estaria bé que la gent expliqui models.

Miri, nosaltres amb aquesta moció preteníem, d'una banda, reforçar la defensa, reafirmar la defensa d'allò públic del nostre sistema sanitari. Preteníem posar el comptador a zero del Govern respecte al que pretenen fer a Lleida, obrir diàleg, obrir diàleg sincer amb tothom i amb totes les opcions damunt la taula. Aconseguim amb el punt 1, transaccionat amb Convergència i Unió, que garantim el sistema nacional de salut i els seus valors de servei públic i d'accés universal i que no es realitzi cap procés de privatització ni de mercantilització dels centres públics del sistema. També hem acceptat l'esmena de la CUP, perquè també creiem que n'hi ha hagut, de processos de mercantilització, i que caldria revertir-los. Lamentablement, els altres no hi faran suport. Nosaltres li acceptem l'esmena i, evidentment, la votarem a favor.

No aconseguim que es posi el comptador a zero, és cert, senyor Villegas; aconseguim que alenteixin el ritme, però de moment que parin, i que parlin i que expliquin; explicar, de moment encara no han explicat exactament què volen fer però, vaja, donem un temps, un temps curt, que expliquin, que parlin, que parlin amb tothom, també amb la gent adulta de Lleida, que no es deixa manipular per la gent d'Iniciativa i Esquerra Unida, que puguem veure exactament què és el que cal fer i, per tant, s'obri el diàleg. I no aconseguim, lamentablement, en aquest cas, gràcies a Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que estiguin totes les opcions damunt la taula i que també es prengui seriosament, igual que crear un nou ens, amb el mateix nivell, que també hi hagi l'opció d'internalitzar dins de l'ICS el 20 per cent dels serveis que a Lleida no són de l'ICS. Això no ho aconseguim gràcies a Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que ja van amb una opció prefixada: crear un nou ens. Faran diàleg perquè els forcem a fer-ho, però van amb una opció prefixada.

Avui guanyem una petita batalla. Demà continuarem per les següents, perquè això no s'acaba aquí, i això nosaltres ho tenim clar i la gent adulta de Lleida també.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

Hem tingut petició de votació separada del 9.1 bis i del 9.3 bis, hi ha alguna altra votació separada que vulguin demanar? *(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)* Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Sí, votació separada del punt 1 i del punt 4.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Només per confirmar que ha dit votació separada del punt 1 bis. *(Pausa.)* D'acord.

La vicepresidenta primera

Doncs, tenim petició de votació separada de tots els punts, excepte el punt 2 i el punt 3, que podríem considerar el punt 2 i el punt 3 com la resta de la moció. Tampoc? *(Eva García i Rodríguez demana per parlar.)* Senyora García, digui'm.

Eva García i Rodríguez

Sí, senyora presidenta, jo demanaria directament votació separada de cadascun dels punts, perquè justament són els dos que vostè acaba d'esmentar els que anava a demanar votació separada.

La vicepresidenta primera

Doncs, votarem tots els punts, cadascun per separat, eh?

(Pausa.)

Senyor Turull, votarem separatament tots i cadascun dels punts.

Doncs, votarem, com hem dit, tots i cadascun dels punts per separat.

Començarem votant el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat amb 125 vots a favor i 3 abstencions.

Votarem, tot seguit, el nou punt 1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 83 en contra i 29 abstencions.

Votarem, tot seguit, el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per unanimitat.

Tot seguit votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 111 vots a favor i 17 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3 bis.

Comença la votació.

El punt 3 bis ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 67 en contra i 37 abstencions.

Tot seguit procedirem a votar el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per 124 vots a favor, 1 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre les polítiques de salut i el futur del
sistema sanitari públic (tram. 302-00136/10)

El punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut i el futur del sistema sanitari públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la té la paraula la diputada Alba Vergés.

(Pausa.)

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., i sobretot, saludar els treballadors i professionals que han vingut de Lleida, avui, aquí, a estar tot el dia aquí, al Parlament, preocupats per allò que els implica en la seva feina i al seu territori.

Nosaltres vam presentar una moció, arran de la interpellació que vam fer al passat Ple, que creiem que volia marcar molt els punts que consideràvem importantíssims, que havien de passar per aquí el Parlament sí o sí.

Vam aprovar amb la llei de mesures un desplegament dels consells de participació territorial de salut. Això va al gener. I, per tant, enteníem que l'oportunitat del de Lleida, del que s'havia plantejat a Lleida, requeria que aquest desplegament es fes de forma immediata. Parlant amb Govern, introduint una esmena del Grup Socialista per concretar encara una mica més, es començarà per Lleida. Aquest mes d'abril això ha d'estar fet; ha d'estar fet, conseller. I, a més a més, s'haurà de continuar a desplegar tots aquests consells de participació territorial arreu del territori de Catalunya, iniciant-se tots, absolutament tots, aquest 2014 i, si pot ser, acabar-los de desplegar.

Pel que fa al punt 4, acceptaríem una esmena de la CUP de crear, dins d'aquest consell de participació territorial de salut –que nosaltres entenem, i així ho preveu la llei, que es pot crear una comissió específica o un grup de treball–, crear, dins d'aquest consell de participació, amb la participació de totes les entitats que vam mostrar, doncs, aquest grup per estudiar quina és la solució més òptima per al sistema sanitari públic a les comarques lleidatanes, que ha de comptar amb aquesta participació dels professionals, dels sindicats, dels col·legis, de la Universitat de Lleida, del món local, d'absolutament tothom, perquè tothom hi té una implicació.

Per tant, això s'ha de fer també, aquesta comissió específica, aquest grup de treball, per debatre tot això que ens implica a tots i per anar a mirar quina és la solució òptima per a allò que tots volem, que és que

l'atenció als nostres ciutadans, en aquest cas a les comarques de Lleida i del Pirineu-Aran, sigui la millor, la millor possible.

Sabem que tenim restriccions pressupostàries, sabem que tenim moltes dificultats, però volem garantir que aquesta atenció sigui la millor per garantir-ho. S'ha de, també, garantir quins són els drets i les condicions del personal que hi treballa. I, per tant, s'ha de parlar, s'ha de consensuar, si hi ha algun canvi, com afectarà. I parlar-ho amb els que estan involucrats, amb els sindicats, parlar-ho amb les direccions, com ho veuen uns, com ho veuen uns altres, seure en una taula, parlar-ho, pactar, acordar. En aquest sentit, presentàvem el punt 4.

En el punt 5, en el marc, també, d'aquest consell de participació, s'ha de garantir aquesta participació i aquest treball, perquè la participació no és anar a una taula i que s'informi «tenim aquest informe», «hem decidit això», «hem decidit allò»; també és involucrar totes aquestes persones, tots aquests col·lectius, que hi tenen molt a dir, en el futur de la sanitat a les comarques de Lleida.

Per involucrar-los hi ha d'haver un treball, hi ha d'haver una participació, amb treball, no només donant informació, amb tots aquests agents, per mirar aquest projecte de futur que vostès han posat sobre la taula per a les comarques de Lleida. Doncs, mirem-lo, estudiem-ho i mirem totes les opcions. I, amb els pros, amb els contres, amb els avantatges, amb els desavantatges, amb tot allò que hi tenen a dir tothom, poder decidir el millor amb garanties.

En el punt 6, presentar al Parlament de Catalunya, que és la casa de tots, que és qui ha de garantir que aquest dret a la salut sigui absolutament per a tothom, amb igualtat de condicions i amb qualitat, presentar al Parlament de Catalunya, com en el consell territorial, totes les informacions que tenen a veure amb aquest acord de govern que vostès van presentar.

I, en aquest sentit, moltíssimes coses: quins seran els treballs entre el departament, el CatSalut, l'ICS, GSS, IRB de Lleida, i els informes resultants de tots aquests treballs; un calendari previst; els acords a què en aquests tres mesos s'hagin pogut arribar amb totes les parts implicades, especialment pels aspectes laborals; els estudis realitzats que expliquin les diferents opcions, les diferents alternatives i les possibilitats que hi ha per dur a terme aquests objectius que, algun grup ho ha dit abans, en principi tothom hi podem estar d'acord; els estudis sobre l'assignació dels recursos, com es farà l'assignació de recursos, segons vostès ho proposen, en aquest nou ens; quin paper tindrà, en l'organització i en el pressupost, l'hospitalari; el paper de la primària, que és importantíssim; sociosanitari, salut mental, salut pública; fent públics els pressupostos de l'ICS de Lleida i de GSS...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, se li acaba el temps.

Alba Vergés i Bosch

Sí, acabo. Els estudis sobre el possible augment de la cartera de serveis que ens van dir que hi hauria. Això també ho necessitem. I simplement remarcaré en la propera intervenció algunes transaccions i esmenes... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, saludar –abans no ho he fet– les persones que avui ens acompanyen, de Lleida, i que han seguit, no solament aquest debat, sinó que al llarg del dia d'avui s'han anat trobant amb els diferents grups parlamentaris, i avui, i també abans d'avui. Saludar-los. I continuar parlant del tema que havíem parlat.

Aquesta moció, més enllà, també, de parlar del tema que ens ocupava a la moció anterior, sobre l'acord del Govern de crear un ens de gestió a la regió sanitària de Lleida que agrupi tots els proveïdors, parla de dos aspectes més, que per nosaltres no són menors, per tant també els esmentaré en la meua intervenció, que és el tema de la targeta sanitària i la instrucció del Govern que en preveu el pagament.

Nosaltres donarem suport a la proposta que no es cobrarà la taxa de set euros en el cas de les renovacions per canvi de nivell assistencial.

Havíem posat, també, nosaltres, una altra qüestió, que era, en cas de robatori, que tampoc es cobrés. No ha estat acceptada l'esmena. Bé, tampoc en faríem qüestió i donaríem igual suport als punts.

Alhora, al final de la moció, hi ha una sèrie de punts que fan referència a la millora de la transparència respecte als contractes, l'activitat i preus dels diferents proveïdors del Siscat, i també a la fiscalització, al tipus de fiscalització que es fa respecte als recursos públics.

Miri, nosaltres hi donarem suport. Creiem que una part important del que es demana ja es fa. Cal recordar el Decret 136/2007, i la Instrucció 04/2008, pel qual es crea el Registre de convenis i contractes de l'àmbit de l'assistència sanitària pública. Avui es pot entrar a la web i es pot veure la relació de proveïdors, objecte del contracte, import anual i fins i tot hi ha una altra columna de l'import liquidat, per si hi ha alguna diferència entre l'inicial i el liquidat; comença l'any 2007 i es pot veure la seqüència anual. Són documents llargs, però sí que és cert que existeix ja aquest instrument, com deia, creat a partir dels anys 2007-2008. En la informació que hi ha, el primer any és l'any 2007. Per tant, aquesta informació hi és. Si avui el que es pretén és filar una mica més prim, doncs, benvingut siguin els punts. I, per tant, hi donarem suport. Però entenem que bona part de la feina ja està feta i potser caldria fer més àgil la consulta del document o algu-

na cosa en aquesta línia, i la variació, en aquest cas, d'alguns del canvi d'activitat, el total d'activitat que es contracta, més enllà del preu, no?

Per altra banda, respecte, ja, al tema a què fa referència la moció anterior i una bona part d'aquesta moció, nosaltres..., fer algunes consideracions prèvies. Alguna cosa deu haver passat des que el Govern anterior –ho esmentava la senyora Violant, eh?– va posar damunt la taula alguna proposta que tenia els mateixos objectius, que jo ja he dit que compartíem, i, explicada a nivell territorial i fins i tot als sindicats, no va generar una polèmica com la que tenim avui. Alguna cosa ha passat, més enllà d'un canvi de govern. Jo crec que s'ha creat una certa desconfiança en el sistema de salut, per les retallades, creiem nosaltres, que han significat una important disminució de l'accessibilitat, i segurament una manca d'informació i de comunicació, sobretot en aquest tema. Existeix, s'ha dit abans, també, per altres portaveus, una manca de confiança, jo crec, important, de cara al Departament de Salut, i una part del lideratge. I creiem que els acords que avui podem prendre en aquesta línia de manera majoritària poden contribuir si més no a establir ponts de diàleg i de confiança. Permetin-me ser optimista, en aquesta línia.

Per altra banda, nosaltres no caurem en el parany d'algunes intervencions que s'han fet; no ens trobaran quan, de manera no sé si deliberada o no, assimilem el dret mercantil a la corrupció i, no sé si per desconeixement o per voluntat deliberada de faltar a la veritat i de confondre la ciutadania, confonem dret administratiu amb dret mercantil, i fem aquí tot un poti-poti, que nosaltres creiem que mereix, per part dels representants de la ciutadania, un cert rigor en les intervencions des d'aquesta tribuna. I ho dic jo des del meu modest i humil reconeixement que no en sé segurament prou, d'aquest tema, eh? Però si més no evito, en aquest sentit, en les meves intervencions, faltar a la veritat i confondre la ciutadania i fer demagògia sobre aquesta qüestió.

Entrant ja a les esmenes que ha presentat el Grup Socialista, no m'estendré en aquelles que han estat acceptades; sobretot faré esment d'un tema que són dues esmenes que hem presentat que no han estat acceptades.

He esmentat anteriorment, en la meua primera intervenció, que per nosaltres és, senyor conseller, molt, molt important que, abans d'assignar de manera capítativa els recursos a la regió sanitària de Lleida, es separi aquells recursos finalistes que van a l'atenció primària dels que van a l'atenció especialitzada. No volem un model hospitalcentrista i volem també...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, se li acaba el temps.

Núria Segú Ferré

...en aquesta línia, que, com deia, es generi confiança.

No recolzarem –acabo, senyora presidenta– ni hem recolzat aquells punts que van més enllà d'allò que en-

tenem que avui ha de ser l'acord general de tots... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, bé, bona tarda de nou. Jo tampoc abans havia saludat les companyes i els companys treballadores i treballadors de Lleida; també ho faig a la Marea Blanca de Lleida, que no ha vingut, i a la resta de gent que no només té desconfiança, sinó que d'inici ja està en contra de... –perdó, que sí que han vingut, eh?–, i hi ha gent, diguéssim, que no està a favor de com s'han fet les coses, no només per una qüestió de metodologia, sinó per una qüestió de no compartir quin és el model, perquè entenem que aquí no s'està parlant de metodologia, si s'ha fet amb més transparència o no –que s'ha fet de manera totalment opaca–, sinó de què és el que se vol construir.

D'altra banda, quan va caure la moció en les nostres mans vam pensar que algunes coses votaríem a favor. I ens ha xocat bastant, perquè la moció començava amb un to de plantejament de molts dubtes, molts dubtes que a nosaltres ens fan por perquè, si Esquerra Republicana, que dona suport amb un acord d'estabilitat al Govern, té dubtes sobre quin és el full de ruta de la sanitat catalana és que anem malament. Per tant, si Esquerra Republicana ha perdut el control de què és el que vol fer el conseller Boi Ruiz en la sanitat catalana és que no hi ha cap tipus de control possible i això ens esgarrija. Ens esgarrija perquè, enteníem, si algun punt de seny se li havia de donar al model, al que s'estava construint, enteníem que havia de ser forçat gràcies a aquest acord de govern o de governabilitat, cosa que no veiem per enlloc.

I pensem finalment que no és que no ho vegem perquè no han pressionat massa –entenem que deuen haver pressionat el que sigui–, és que creiem que els han convençut, i així ho demostra la moció. La moció va desgranant quina hauria de ser la metodologia. Els han fet a mida quin és el procediment per a anar pactant amb tot el territori, i només aquest, perquè quan s'obri la porta a Lleida s'obrirà la porta a la resta de llocs. Els han fet quin és el full de ruta que han de seguir per aconseguir el consens amb la resta dels agents, i ja els va bé, al Govern això ja li va bé.

I entenem que els han convençut perquè el primer que ens ha sobtat és que per una banda diuen: «Que s'aporti tota la informació al Parlament, que s'aporti també a la taula de participació», però mentre?, mentre que es vagi fent, que es vagi desplegant aquest acord, a on està el punt que diu: «Que s'aturi cautelament fins que no es tingui tota la informació, fins que no es pugui apamar ben bé el projecte i fins que no es sàpiga en quina situació queden els treballadors, en quina situació, a més a més, queden els nostres serveis públics?»

Per què està l'ICS en el punt de mira del conseller, de les consultores que l'han assessorat o no l'han assessorat? És obvi, perquè és públic, perquè a més a més de ser públic gestiona vuit grans hospitals, perquè gestiona el 80 per cent dels centres d'atenció primària i perquè és l'únic que ha mantingut la gestió pública. Per què? Doncs, pel que fan sempre, descapitalitzar l'ICS per a progressivament privatitzar i progressivament enriquir-se.

I, llavors, ja estem fartes, una mica, que es torni a dir per enèsima vegada que no es vol privatitzar i que s'usi la privatització en els seus termes clàssics, perquè això està superat. La doctrina del dret ha superat ja el terme de «privatització» clàssic; ara no fa falta que es digui «privatització» o que es compri la propietat per aconseguir els efectes de la privatització. No ho diem nosaltres, eh?, ho diuen bàsicament els catedràtics de dret administratiu.

Llavors, que ara ens parlin que no s'està privatitzant quan estan sotmetent tot el sistema sanitari, o bona part d'ell, almenys tot el que està esmicolat, al dret mercantil..., i no he dit en cap moment que sigui un dret corrupte, és un dret que regula les relacions entre privats. I la sanitat pública, a més a més que no és privada, a més a més és que no té l'ànim de lucre com a finalitat. Per tant, no és que hagi demonitzat el dret mercantil perquè ho sigui, l'he demonitzat quan s'aplica a gestionar la nostra salut. Per tant, jo sí que agrairia al PSC, donada la indulgència que hem tingut amb ells, perquè són exactament igual de culpables per aquest model sanitari, que han construït a base d'amiguismes, a base de favors i a base d'esquarterament... Per tant, sí que els pregaria una mica més de rigor en el que acusen que els altres han dit.

Dèiem, a més a més, que superin el terme de privatització associada a la compra de la propietat, perquè això està superat per la doctrina i perquè, a més a més, no és cert, perquè s'aconsegueixen els mateixos efectes que comprant la propietat. I entenem que..., per què volen defugir, per què és aquest el model? Si estan dient aquí que defensen una sanitat pública, és molt simple: tenen l'ICS; integren tot l'ICS i tindran una sanitat pública, a més a més, de propietat pública, de provisió pública. I si no és prou àgil, modifiquin les lleis que el gestionen. I si, a més a més, no és prou descentralitzat, facin eines que descentralitzin la gestió, però no amaguin el que volen fer; no ho amaguin, perquè ho veu tothom. El rebuig que es crea no és per desconfiança, és perquè la gent no està d'acord que privatitzin la sanitat, encara que vostès diguin que no ho estan fent.

Per tant, dèiem, de nou no poden ser les mateixes receptes que els anys vuitanta, de nou no pot ser que ESADE ens estigui configurant el sistema sanitari, ni que ho estiguin fent les consultores, ni que ho estigui fent el consell de direcció de la Unió Catalana de Hospitales. No té sentit. La nostra sanitat és de totes i de tots.

I animem que des de Lleida s'aguanti perquè, en tot cas, quan s'obri la porta de la privatització de l'ICS a Lleida s'obrirà per a la resta del país. I el que a nosal-

tres ens xoca és que aquells que lluiten pel país o els que diuen que lluiten pel país no defensin la capitalització del que és de totes, que és la nostra sanitat pública.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes, en aquesta moció, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Mirin, nosaltres també, evidentment, farem suport al primer punt, respecte a la targeta sanitària, respecte d'un dels elements en què ja vam parlar temps enrere, també a través d'una moció nostra; en aquell cas parlàvem de l'exclusió sanitària i de l'accés a la targeta. Ara estem parlant de la taxa, una taxa que van aprovar Convergència i Unió i Esquerra Republicana en la llei d'acompanyament de pressupostos i que s'han adonat que genera una exclusió extra quan, a l'hora de renovar aquesta targeta, a les persones immigrants se'ls fa pagar la taxa de set euros, més dos per a «la Caixa», per cert, perquè ho has de pagar amb targeta i «la Caixa» llavors et cobra dos euros. Tinguin-ho en compte; ho dic perquè això també estaria bé que el Govern s'ho plantegi, si això és la fórmula de cobrar aquestes taxes. Evidentment, també farem suport als últims punts de la moció, respecte de transparència.

I em centraré en la intervenció, de nou –home, crec que també és el tema central de la moció d'Esquerra Republicana–, sobre l'ICS i sobre la proposta de Lleida, no?, de generar un nou ens. (*Remor de veus.*) Refermar-nos en el que els deia, perquè crec que ho refermava la mateixa interpellació d'Esquerra Republicana i ho referma...

El vicepresident segon

Un moment, si us plau, senyora diputada. Si us plau, les converses creuades que hi ha a l'hemicicle... (*Pausa.*) Gràcies. Endavant.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Ho refermava la interpellació d'Esquerra Republicana i ho referma la moció, que hi ha hagut una mala manera de portar aquest tema, hi ha hagut opacitat, no s'ha explicat, no hi ha hagut diàleg.

I, per tant, coincidim també en els punts de la moció d'Esquerra en què el que plantegen és crear aquest diàleg, detallar..., a més, fa un llistat detallat, no?, de quina informació caldria que es tinguí per poder, doncs, fer aquest diàleg amb una mica de rigor i de seriositat sobre què és el millor per a Lleida, per al sistema de salut públic de Lleida.

Però hi ha tres punts en què no els farem suport, tres punts en què..., tot i que en altres ho han anat modificant via esmenes i transaccions, n'hi ha tres que continuen sent reflex de la musiqueta de fons que apareix en aquesta moció, per part d'Esquerra, de donar per bo que es crearà un nou ens, de donar per bona l'opció del Govern de Convergència i Unió, de no qüestionar el model de Convergència i Unió de tallar un tros de l'ICS, crear un nou ens a Lleida, ens enigmàtic, que encara no sabem exactament què serà.

Ho donen per fet i es nota en el redactat, i es notava molt més; alguns dels elements també amb alguna esmena nostra s'han eliminat, però encara apareix en tres punts, dels quals, ja els ho avanço, demanem votació separada perquè hi votarem en contra, que són els punts 7 i 8. Més enllà del contingut del punt, eh?, però vénen a donar per fet que s'acabarà creant aquest nou ens: «si es crea aquest nou ens»... No –no–, no ho donem per bo.

I també el punt 6 bis –6 bis. I em sap greu, perquè és a partir d'una transacció que han fet amb la CUP, en aquest cas. Però en el punt 6 bis vénen a dir: «Vinguin, Govern, a explicar-nos per què l'opció que s'integri dins de l'ICS aquest 20 per cent que no ho és no és bona i per què la bona és que es creï un nou ens?» I això és el que diuen en el punt 6 bis. No. El que volem és que..., el que plantejàvem nosaltres a la moció, fins i tot després de les transaccions. El que volem és que es dialogui amb totes les opcions damunt la taula. Crear un nou ens, però que al mateix nivell també hi hagi l'opció «integrar dins de l'ICS», com a mínim al mateix nivell; per nosaltres hauria de ser la prioritària, però com a mínim que hi sigui al mateix nivell, no ja donant per fet que una és la bona i l'altra no és la bona. No estarem d'acord en això.

No és nou, eh?, que diguem això. Alguns han tret aquí alguns documents de l'època del Govern tripartit. Miri, jo si de cas els recordo que l'any 2010 resulta que un grup de tècnics del Departament de Governació i d'Economia, per encàrrec del Govern, van fer un informe –que, si no el tenen, també els el passo– per racionalitzar l'estructura del sector públic català. I en aquest informe precisament el que deien era que GSS s'havia d'integrar dins de l'ICS. No és nova aquesta proposta; és coherent respecte al que ja dèiem abans.

Lamentem, per cert, que no s'hagi incorporat l'esmena que fèiem sobre el Pacte nacional de salut. Els plantejàvem que incorporessin en aquesta moció la realitat, que el Pacte nacional de salut ha fracassat, que el Parlament ho constata i que insta el Govern de la Generalitat que replantegi la política del Govern amb mesures concretes i amb adequacions pressupostàries, normatives, organitzatives adients per fer front al que són els problemes reals del nostre sistema de la sanitat pública a Catalunya, i que ho faci amb tots els agents implicats. No l'han volgut incorporar, aquesta esmena, Esquerra Republicana, i, per tant, doncs, no es podrà votar en aquesta moció.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Popular, el diputat Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Debatem una moció del Grup d'Esquerra Republicana. Els havíem presentat una esmena per veure si podíem retirar del tot la taxa de set euros, que, més que una taxa, tenint en compte que el cost de la tarja és trenta-cinc cèntims, doncs, guanyar vint vegades el cost és una cosa més. No ens l'han acceptat.

Tampoc han acceptat la del Partit Socialista que en cas de robatori també es recuperi. A nosaltres ens hauria agradat que ens haguessin dit: «Doncs, miri, potser no la cobrem i en lloc de renovació anual la fem biennal.»

De totes maneres, votarem afirmativament al primer punt.

Pel que fa al punt més important de la moció, que és la reorganització de la sanitat a Lleida, val a dir que partim d'un acord que, encara que ara el Govern hagi dit que el paralitza, és un acord ferm del Govern de la Generalitat. I ara hem de veure com minimitzem, doncs, l'impacte aquest d'una decisió que com a mínim ens sembla precipitada. Ens sembla precipitada perquè fins i tot el Govern es planteja estudiar la solució més òptima..., bé, l'òptima per al sistema sanitari públic a les comarques lleidatanes. És a dir que van aprovar un acord de govern, i com que és un govern feble, que no té prou suports parlamentaris, doncs, ara ha de fer allò, una mitja tirada enrere, que a mi personalment no m'agrada, perquè l'autoritat sanitària de Catalunya, que és el Govern de la Generalitat, queda una mica desautoritzada pel clima polític que tenim a Catalunya, que no ens permet gaudir d'un govern que prengui decisions i que governi. I per això, doncs, amb catorze o quinze mesos hem vist com s'aprovaven no més quatre lleis amb gaire incidència.

Pel que fa a la resta de punts, votarem afirmativament a la majoria, sobretot en els que tracten d'informar. Ho hem repetit diverses vegades, ho hem repetit moltes vegades, que hem d'informar els representants, el Parlament i també els ciutadans.

Hi ha un punt que votarem molt d'acord, perquè hi estem molt d'acord, que és l'òrgan propi de control econòmic i financer intern, depenent directament de la Intervenció de la Generalitat. Hi afegiríem..., diu que «sense que això suposi un increment de costos». En realitat el que hauria de suposar és un decrement de costos, ens hauria de sortir més barat, sobretot per les ineficiències que pot portar un sistema dels que hem patit els darrers trenta anys a la planificació sanitària.

La informació moltes vegades demana..., sorprèn, no?, que l'any 2014, quan la Generalitat fa trenta i escaig anys que gestiona i que té les competències sanitàries, encara estiguem encarregant estudis de planificació, de calendaris, d'estudis, d'estudis, d'estudis... És a dir, fa una mica la sensació que és un *déjà-vu* constant de planificació i planificació sobre planificació. Potser

hauríem d'explicar d'una vegada per totes a la gent, doncs, quina sanitat té el Govern, quins suports parlamentaris té i què és el que podem esperar.

I sí que m'agradaria comentar d'una manera, doncs, fins i tot anecdòtica que diu..., Esquerra Republicana té una posició complicada, perquè ni governa..., ha pactat amb el Govern, també pacta qui és el cap de l'oposició, i ens diu, amb un llenguatge més propi del departament que no pas d'un grup que en teoria està a l'oposició, encara que no exerceixi..., diu de «continuar informant de forma diligent els grups parlamentaris». Jo no sé si a Iniciativa per Catalunya els informen diligentment, no sé si al Grup de Ciudadanos els informen diligentment –diuen que no, neguen amb el cap–, no sé si al Grup Socialista els informen diligentment –veig que no–, no sé si a la CUP els informen diligentment –em diuen que no... És a dir que sembla que hi ha una majoria de grups que no són informats diligentment. És a dir, no semblaria que sigui l'ambició de demanar coses, perquè continuar informant no ho fan amb la majoria de grups.

Per la resta, pel que fa a la transparència, és evident. De vegades, semblaria suficient haver de complir la llei, la Llei de contractes del sector públic. Però, bé, tota la informació..., com més millor; com més transparència, millor; sigui del Siscat, sigui dels contractes programa...

I, en definitiva, donarem suport a la majoria de punts d'aquesta moció.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, abans de començar a parlar de la moció, un parell de qüestions prèvies.

Les lleis les aprova el Parlament. I, per tant, jo crec que ens hauríem de culpabilitzar nosaltres com a Parlament, si s'han aprovat quatre lleis, i no el Govern, senyor Roca.

Després ens comentava..., diu: «El conseller no informa diligentment.» Jo li vull recordar que a la passada Comissió de Salut tots els grups vam felicitar el conseller perquè ve a informar diligentment cada sis mesos a la Comissió de Salut de tots els defectes que passen per Salut. I això suposo que deu estar recollit a les actes, perquè el conseller ve a informar diligentment. En la passada moció, en la moció anterior que hem aprovat abans, el que demanàvem és que el conseller, o el Govern, continués informant, justament dintre d'aquestes sessions de control o quan se li requerís. I jo crec que el conseller sempre que se li ha requerit ha vingut a comparèixer.

Bé, ens trobem amb una moció llarga, més llarga, on el nucli central continua sent l'àrea sanitària de Lleida, Pirineus i Aran.

Però també hi ha altres punts. El punt que fa referència a la targeta sanitària, que evidentment nosaltres hi votarem a favor amb l'esmena incorporada..., on es garanteixi això, no?, que no es cobrarà aquesta taxa en les renovacions per canvi de nivell assistencial o renovacions anuals exigides per la Generalitat.

I un altre gran tema, que és el tema de l'última part de la moció, on es parla d'intentar fer més públic, segons..., quin nivell d'informació volem que sigui pública, que evidentment volem que ho sigui al màxim possible, i això requereix una calendarització per fer-ho possible, encara que sols sigui a nivell informàtic o a nivell tècnic.

La resta de la moció parla de l'àrea sanitària de Lleida, Pirineu i Aran. I estem contents, perquè nosaltres votarem, evidentment, tots els punts, tots els punts transaccionats amb la majoria dels grups. Jo també vull recordar que potser no estem d'acord amb el model, però de la moció anterior pràcticament han estat aprovats per unanimitat tots els punts en aquesta cambra. Per tant, potser sí que estem més d'acord amb el model del que volem fer semblar, o del que volem dir, o del que volem fer creure a les persones en aquest cas implicades, que jo crec que el que requereixen és un debat real, serè, sincer, de veure com ho hem d'acabar de gestionar i com s'ha de gestionar de la millor manera possible, sobretot per la viabilitat del sistema, però també perquè els ciutadans de la demarcació de Lleida se sentin tan ben atesos com sigui possible.

Per tant, jo agraeixo el to de la moció, en tant que anem avançant en aquest diàleg que també s'ha de fer amb els diferents grups d'aquesta cambra. Es parla, i es parla molt, dels consells de participació, consells de participació que estan creats des de l'any 93 i que estan dins de la mateixa Llei de salut pública, consells de participació que ja preveuen això, que hi participin els sindicats, que hi participin els representants de la Generalitat, representants dels consells comarcals... En la web de la Generalitat que fa referència a l'àrea sanitària de Lleida, Pirineu i Aran es parla que als òrgans de participació hi ha d'haver quatre representants de la Generalitat, dos dels consells comarcals, dos adjunts, dos dels sindicats... Per tant, els consells de participació estan creats. Benvingudes siguin les mocions que van en aquesta línia, en què treballem al màxim possible.

I especialment en el punt número 8 jo crec que continua clarificant les coses. Ens demana una planificació dels treballs, un calendari previ, els acords a què s'hagi pogut arribar anar-los explicant, explicar els estudis que demostrin que l'opció triada és la més adequada... Recordem, i vull recordar, que la responsabilitat del Govern és del Govern, mani qui mani en aquell moment. Fa quatre anys manava el tripartit. En aquell moment a la conselleria de Salut hi havia el Partit Socialista. I ara mana Convergència i Unió. I, per tant, l'última responsabilitat sempre és del Govern de la Generalitat. I el Parlament pot fer control

al Govern, com evidentment fem, però la responsabilitat última és del Govern de la Generalitat. Per tant, ells crec que han de prendre les decisions, consensuades amb la majoria en tot el possible, pactades i explicades, també si és possible, en el Parlament. Però l'última decisió ha de ser del Govern de la Generalitat.

Per tant, nosaltres ens alegrem d'aquesta moció, perquè creiem que avança, avança també a l'hora de parlar o de començar a definir quin ha de ser l'òrgan financer. És evident que ha de ser el que marca la llei. Però en qualsevol cas és interessant que estigui recollit també en aquesta moció.

I ens emplacem tots plegats a tindre un debat serè, perquè crec que és el que pot ajudar a fer el millor per l'àrea sanitària de Lleida, Pirineu i Aran, i sobretot pels ciutadans i ciutadanes del nostre territori.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, una previa, también, sobre la información abundante y diligente del *conseller* a este Parlamento. Hay que reconocer que la información es abundante y que el *conseller* ha comparecido ya unas cuantas veces ante la Comisión de Salud. Tenemos más dudas sobre si la información es todo lo diligente que debiera ser. Por lo menos en el aspecto que estamos tratando hoy, en el tema que estamos tratando hoy, de la Orden del 25 de febrero sobre la región sanitaria de Lleida Pirineos, usted sorprende, o el acuerdo de la *conselleria* sorprende, hasta a su socio de gobierno. Esquerra Republicana de Catalunya queda sorprendida por el acuerdo. De hecho, trae aquí una interpelación sobre ese acuerdo, y luego una moción –bastante descafeinada, pero una moción– que también tiene como objeto ese mismo acuerdo. Con lo cual, información abundante, quizás sí; diligente, por lo menos en alguno de los aspectos, quizás no todo lo que se debiera.

Pero, vamos, yendo al fondo de esa segunda moción que sobre el mismo tema vamos a tratar, nosotros también vamos a votar favorablemente la mayoría de los puntos: el punto de la tasa respecto a la tarjeta sanitaria, la necesidad de consenso para adoptar medidas, la participación de los agentes implicados, las medidas de transparencia, la participación de este Parlamento también en las decisiones... Creo que todos estamos de acuerdo, y yo creo que la mayoría de grupos votaremos a favor de esta moción.

De lo que adolece la moción es de dar una solución al problema que generó en su día la interpelación, que es la decisión tomada el 25 de febrero por la *conselleria*. Porque, después de haber discutido estas dos mociones, y después de lo que se ha aprobado, nos encontramos con una orden que sigue vigente, que da un plazo de seis meses, y que ya da una solución, que es crear

un nuevo ente, con lo cual queda descartado que sea el ICS el que gestione esa solución, el que gestione esos servicios. Discutiremos sobre si el ente es una empresa pública o es un consorcio. Pero ustedes ya desde el principio han descartado una de las posibles soluciones. Y eso queda aún más ratificado cuando con el voto de Esquerra Republicana de Catalunya en la anterior moción vemos que esta posible alternativa, la de que sea el ICS el que gestione estos servicios, ha sido excluida..., ni siquiera el que se contemple como una posible opción en el proceso. Se ha votado expresamente en contra y se ha perdido esa votación en la anterior moción. En esta moción ni siquiera se hace mención expresa a esa posibilidad, y sí que en alguno de los puntos, como se decía antes, se da ya por hecho la creación del nuevo ente.

Lo curioso de esta moción, o uno de los puntos curiosos, es el punto 6 bis, en el que se habla de la información que se tiene que presentar a este Parlamento en el plazo de tres meses. Está bien, porque indica todo lo que tendría que haber hecho la *conselleria* antes de tomar la decisión: informar sobre la planificación de los trabajos del propio departamento; informar del calendario previo y de cómo se van a desarrollar las reformas; informar de los acuerdos a que se llegue y que se tengan en consenso con todos los agentes implicados; presentar los estudios realizados que demuestren por qué una opción es mejor que otra... Esto es fundamental. ¡Pero, hombre, no nos lo presenten después de haber adoptado la decisión! Discutámoslo antes y convénzanos de por qué hay que tomar esa decisión. A usted se le suele acusar de mercantilista y de llevar al sector público las decisiones de la empresa privada. Yo le acusaría de lo contrario. En cualquier empresa privada, una decisión de este calibre se toma con una memoria económica, con unos pros y unos contras; es mejor que lo haga el ICS o no, por qué... No hemos visto nada de esto. El sector, los agentes implicados, nadie, ha visto nada de esto, *conseller*. A lo mejor, algunas de las técnicas de la empresa privada sería bueno que las incorporara, sí, a la gestión pública. Por lo menos en el rigor a la hora de tomar las decisiones.

En resumen, vamos a votar que sí en la mayoría de puntos de la moción; nos vamos a abstener en los puntos que ya dan por descontado por parte de Esquerra Republicana que este nuevo ente no va a ser el ICS, sino que va a ser un nuevo ente y va a ser una empresa pública o un consorcio...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

...y seguiremos adelante lamentando que no queden abiertas otras posibilidades.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Continuo pels punts on m'he quedat.

Tema de transparència. Pels comentaris del Partit Socialista, que hi ha el Registre de Contractes, evidentment hi ha un registre de contractes on diu la institució sanitària, on diu el tipus d'atenció –la sociosanitària, d'aguts, salut mental, el que sigui– i l'import. És que això no és suficient –no és suficient. Necessitem donar moltes més dades: quina activitat es compra –quantes cataractes, quantes pròtesis de maluc–, a quin preu a cada hospital, com varia aquesta activitat... Això ho volem. No ho volem nosaltres com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Això ho demana tothom. Això clarifica moltíssimes coses, i també molts discursos i molta demagògia. Això es necessita. I, per tant, des del Govern ens diuen: «Això, en quatre mesos, no tenim les eines suficients per tenir-ho fet.» D'acord, acceptem el que sigui. Però no és, senyora Violant Cervera, de CiU, intentar fer més públic, sinó que és fer més públics. Tant me fa si són quatre o cinc mesos. Això és una opció i això s'ha de fer. S'ha de fer perquè ho demana la ciutadania. Perquè parlem de lleis de transparència. I, per tant, en el sistema de salut, que hi ha moltes dades disponibles, si en calen més s'han de posar a disposició d'aquesta ciutadania. Per tant, nosaltres, en aquest punt de la transparència, tenim aquí la banya posada que això és necessari, i que per tant això s'ha de fer. I no és una intenció. Per tant, punts importantíssims, aquests punts 9, 10 i 11, que els considerem molt –molt– importants.

Als senyors del PP. És que em sorprenen, els discursos. I m'alegro que no sumin majoria amb Convergència i Unió en aquesta legislatura. O que no tinguin mai majoria absoluta... (*Remor de veus.*) Sí que sumen, però no els volen. (*Remor de veus.*) Que no tinguin mai majoria absoluta en aquesta cambra. Perquè no la tindran mai, perquè sembla –sembla– que demanar que el Govern vingui aquí al Parlament de Catalunya a explicar davant de tots els ciutadans quines són les seves intencions, de quina manera volen fer les coses, no els agrada. Sembla que això no els agrada perquè..., sigui que el Govern és feble, no sé quines històries. Perquè vosaltres sou més d'*orden* i *mando*. Doncs ens alegrem que en aquest Parlament no tinguin mai majoria absoluta. És que de veritat que ens sorpren.

Per tant, anem al que anem. Agraïm als grups parlamentaris la predisposició amb les esmenes que han introduït. I hem intentat valorar i incorporar tot el possible. És cert que hi han algunes esmenes –per exemple del Partit Socialista, que amplia coses d'activitats per fer a Lleida, de pressupost finalista, etcètera– que ens hauria agradat poder incorporar, però que no hem tingut tampoc el temps per mirar-nos-ho amb rigor. I, per tant, els emplazo perquè, si és necessari, vostès presentin moció, propostes de resolució, el que sigui. Perquè

la nostra voluntat és sumar, és fer les coses bé, per una sanitat pública i perquè els treballadors...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, se li acaba el temps...

Alba Vergés i Bosch

...treballin en condicions, en pro del servei als ciutadans, del millor servei als ciutadans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

Hem rebut la petició de votació separada del punt 6 bis, del punt 7 i del punt 8.

Vull dir-los que, del text refós de la moció, amb les esmenes i transaccions, el punt 6 bis, que és al final de la pàgina 2, no hauria d'estar situat en aquest lloc sinó a la pàgina 3, darrere del punt 6.f, abans del punt 7, perquè tingui sentit, perquè no trenqui, diguem-ne, el sentit dels dos punts que hi ha en el punt 6.

Un cop dit això... (*Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.*) Senyora Vallet?

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada del punt 2, del punt 3, del punt 5, el 6 bis ja el tenia, i 7 i 8.

La vicepresidenta primera

Alguna votació separada més? (*Pausa.*) El punt 4, senyor Rodríguez?

(*Pausa llarga.*)

Ateses les peticions de votació separada, votariem separatament tots els punts excepte el punt 1 i el punt 6, que els considerarem resta de la moció. Correcte? (*Pausa.*) El punt 1 i el punt 6, resta de la moció, i la resta de punts els anirem votant separatament.

Començaríem la votació tot seguit.

Votarem en primer lloc el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 122 vots a favor i 3 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 106 vots a favor i 19 abstencions.

Seguida... (*En el sector del públic unes quantes persones despleguen una pancarta.*) Els demanaria que pleguessin la pancarta ja.

Moltes gràcies.

Votarem tot seguit el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per 108 vots a favor i 16 abstencions.

Començarem ara..., votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat aprovat per 105 vots a favor i 19 abstencions.

Ara votarem el punt 6 bis.

Comença la votació.

El punt 6 bis ha estat aprovat per 64 vots a favor, 13 en contra i 48 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat aprovat per 80 vots a favor, 16 en contra i 29 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat aprovat per 80 vots a favor, 16 en contra i 29 abstencions.

Tot seguit votarem els punts 9 i 10.

Comença la votació.

Els punts 9 i 10 han estat aprovats per unanimitat.

Tot seguit aprovem, o no..., i sotmetrem a votació el punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per unanimitat.

I tot seguit votarem la resta de la moció, que els vull recordar que són el punt 1 i el punt 6.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i onze minuts.